படித்த பெண்கள்

நாடகம்

நா
38

புரட்சிக் கவிஞர்

பாரதிதாசன்

031:2M91:21
L8;4

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே - சென்னை-1.

படித்த பெண்கள்

நாடகம்

MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY LIBRARY
18 APR 1981
MADURAI-21.

புரட்சிக் கவிஞர்

பாரதிதாசன்

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே - சென்னை-1.

157769.
031:2M91:21
L8;4

முதற் பதிப்பு : 1948
இரண்டாம் பதிப்பு : 1953
மூன்றும் பதிப்பு : 1974
நான்காம் பதிப்பு : 1978

விலை ரூபாய் 4-50

இந்நூலின் கருத்துக்களையோ வரிகளையோ எடுத்தாள முன் ஒப்புதல் பெறவேண்டும்.

அச்சிட்டோர் : மூவேந்தர் அச்சகம், சென்னை-14.

நான் என்ன சொல்கிறேன்?

பொற்றொலியோ டெவையும் போம்—ஏன்?

அவள் படித்தவள்; தன் துணைவனுக்கு நற்றுணையாயிருந்தவள்; உயிரின் இயற்கையாகிய காதல் வீணைக்குக் கன்னலிசை; உடலுக்கு உயிர்—ஆதலால்!

படித்த பெண்கள் இந்நாட்டிற்கு இன்றியமையாதவர்கள். பெண்கள் அனைவரும் படிக்க வேண்டும். அவர்கள் ஆண்களோடு சரிநிகரானவர்கள்.— என்பனவற்றை விளக்க, இதை எழுதினேன். நன்றாய் விளங்க வேண்டும் என்று இதை நாடகமாக அமைத்தேன்.

புதுச்சேரி
1—10—'48

பாரதிதாசன்.

MADURAI ... MADU

கதை உறுப்பினர்

கார்வண்ணர்	...புதுவை வட்டிக்கடை முதலாளி
பொன்னன்	...ஷை யாரின் தலைமகன்
கண்ணப்பன்	...ஷை யானின் தம்பி
கண்ணம்மா	...சென்னைப் பெண், மின்னொளி [யுடன் படித்தவள்
மின்னொளி	...பொன்னன் மனைவி
இன்னமுது	...ஷை யாளின் அக்கா
மரக்கால்	...பொன்னனின் காரோட்டி
தங்கம்	...ஷை யானின் மனைவி
வீரப்பர்	...பொன்னன் தோழர்
காட்டுமுத்து	...வட்டிக்கடையின் கணக்கன்
தடாரி	...ஷை கடையின் காவற்காரன்
இரட்டியார்	.. ஷை கடைக்கு வந்தவர்
சுரைக்காய்	...ஷை கடையின் ஆள்
சுப்ரமண்ய குருக்கள்	...ஊர்க் குருக்கள்
சின்ன கொய்யா	...கொலையாளி
பெரிய கொய்யா	...மூத்த கொலையாளி
சங்கரம் பிள்ளை	...பொன்னன் தோழர்
பெரியசாமி	...புளுகன்
மன்னுதன்	...பூக்காரன்
அருணசல ஐயர்	...ஊர்ப் புரோகிதர்
யுதுவைக் கண்ணம்மா	...கார்வண்ணரின் தங்கை

[மற்றும் பலர்.]

கதை நிகழ் இடம் ...புதுவை, ஷை யூர் வட்டிக்கடை பொன்னனின் வீடு, கோயில், கோரிமேட்டுக்கடுத்த குறுங்காடு, சென்னை, கிண்டி, புதுவையில் ஓர் சத்திரம் முதலியவை.

MADURAI KAMARAJ UNIVERSITY LIBRARY
MA

படித்த பெண்கள்

காட்சி—1

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலை ஐந்து மணி

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இன்னமுது.

[கூட்டத்தில், கார்வண்ணரின் மருமகள் "மின்னொளி" ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். இன்னமுது வருகின்றாள்.]

இன்னமுது : மாமாவுக்கு, எப்படியிருக்கிறது உடம்பு? மருத்துவர் தந்த மருந்து கொடுத்தாயா?

மின்னொளி : வாருங்கள் அக்கா. உட்காருங்கள். உடல் நிலையில் மாற்றமில்லையே! இந்த மருத்துவ நூலைப் பார்க்கிறேன், மருந்து ஏதாவது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா என்று.

இன்னமுது : மார்பு வலி?

மின்ஞெளி : அப்படியேதான் அக்கா.

இன்னமுது : உண்பது?

மின்ஞெளி : உம் (இல்லே) இரங்கத்தக்க நிலே.

இன்னமுது : அத்தான்?

மின்ஞெளி : சென்னேக்குப் பயணம்போல் இருக்கிறது.

இன்னமுது : ஐயையோ! இலகுவாய்ச் சொல்லிப் பார்ப்பது தானே?

மின்ஞெளி : கெஞ்சிப் பார்க்கிறேன். வேண்டுமாஞல் அழுது காலேப பிடித்துப் பார்க்கிறேன்.

காட்சி—2

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம் : மாலே.

உறுப்பினர் : மின்ஞெளி, இன்னமுது, கண்ணன், 'மரக்கால்'

[மின்ஞெளியும், இன்னமுதும், கார்வண்ணர் உடல் நிலேபற்றி வருந்தியிருக்கின்ருர்கள். கார் வண்ணரின் எட்டு வயதுள்ள சின்னப்பிள்ளே கண்ணன், பாடசாலேயிலிருந்து வருகிருன். அவனேடு கார் ஓட்டியான "மரக்கால்" என்பவன் கண்ணனின் சுவடியை எடுத்து வருகிருன்.]

மின்ஞெளி : வாடி (வாடா) இன்றைக்கு நன்ருகப் பாடம் ஒப்பித்தாயா? கார் ஓட்டுகிறவரே, ஐயா ஏதாவது வேலேயிட்டாரா உங்கட்கு?

மரக்கால் : உம், (ஆமாம்) வீரப்பர் இருக்கார் பாருங்க, வீணப்பர்! அவுரு வூட்லே இருக்காராம் ஐயா. காரு கொண்டாரச் சொன்னுரு. போறேன்.]

மின்னெளி : அங்கிருந்து எங்கே போகவேண்டும்? சொல்லி யிருப்பாரே.

மரக்கால் : அங்கேருந்து நம்ப வட்டிக் கடைக்குப் போயி, அங்கேயிருக்ற பணத்தே அள்ளிக்கினு, நேரே வூட்டுக்கு வந்து, சாப்புட்டுட்டுப் புகை வண்டி நிலேயத்துக்கு.

மின்னெளி : சென்னே செல்லவா?

மரக்கால் : வேறெதுக்கு? சோசியம் பார்த்தாரு. இந்தத் தடவையில் குதிரைப் பந்தயத்திலே பெரிய வருவா வந்துடுமாம். அந்தக் கெலிக்ற குதிரே வெள்ளேயாய் இருக்குமாம். முதுவுலே கறுப்பா யிருக்குமாம், சனி பாக்றதனுலே.

மின்னெளி : பாருங்கள் அக்கா.

இன்னமுது : என்ன செய்வது? எத்தனே முறை தோற்றாலும் அதிலுள்ள பற்று விடவில்லேயே. பெற்ற தந்தை இப்படிக் கிடக்கிறர்!

மின்னெளி : (தன் கண்ணீர் துடைத்து) அவர் சொல்வதை நான் தடுத்துச் சொல்வதும் தவறும், நான் பெண்ணு னதால். கார் ஓட்டுகிறவரே, நீர் போய் வாரும். (போகிறுன்.)

இன்னமுது : தங்கச்சி! வருந்துவதில் பயனென்ன! பட்டப் பகலில் படுகுழி தோன்றவில்லே. அவருக்கு, அவர் ஆண் ஆனதால் போலும்! வா, மாமாவைப் பார்ப்போம்.

[கண்ணன், இன்னமுது, மின்னெளி மூவரும் அறைக்குட் செல்லல்.]

காட்சி—3

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம் : மாலை

உறுப்பினர் : மின்னொளி, கண்ணன், கார்வண்ணர்.

[அறையில், கட்டிலில் கார்வண்ணர் படுத்திருக்கிறார். மூவரும் செல்லுகிறார்கள்.]

மின்னொளி : மாமா, மார்புவலி கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிற தென்றீர்களே?

கார்வண்ணர் : அங்கே யார்? இன்னமுதா?

இன்னமுது : ஆம்! மாமா.

கார்வண்ணர் : உட்காரம்மா. மருந்தால் பயனில்லை. நீங்கள் வருந்துவீர்கள் என்று நான் வாய்மூடி இருக்கிறேன். கண்ணன் இருக்கிறான்—உங்களிருவரிடமும் ஒப்படைக் கிறேன். பெரியவனை நான் நம்பவில்லை. மீதியுள்ள பொருளையும் அவன் அழித்துவிடுவான். நீங்கள் படித்த பெண்கள். கண்ணனைக் காக்க உங்களால் முடியும். மின்னொளி, உன் அக்கா இதே தெருவில் அரும் பண்பு கள் அமைந்த சொக்குவுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டது, நான் பெற்றபேறு! நீ பெற்றபேறு! கண்ணன் பெற்றபேறு! அவ்வளவுதான். நான் போகிறேன். எனக்குப் பின், சொத்தெல்லாம் போய்விடும். கண்ணன் காப்பாற்றப் படுவான். நம்புகிறேன். நிறையப் பொருள் தேடினேன். அது பெரிதில்லை. இன்னமுதின் தங்கையான மின் னொளியை மருமகளாகப் பெற்றேன். நான் எல்லாம் பெற்றேன். உம்.

[சோர்வுறுகிறார். அனைவரும், கண்ணீர் ததும்ப அருகில் தலை தாழ்த்தி யிருக்கின்றார்கள்.]

காட்சி—4

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம் : மாலை.

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இன்னமுது, சுரைக்காய், கார்வண்ணர்.

["சுரைக்காய்" என்னும் வட்டிக்கடையின் ஆள், விரைந்து வந்து கூடத்தில் யாரையும் காணாமை யால் மயங்குகின்றான்.]

சுரைக்காய் : (உரத்த குரலில்) அம்மா! அம்மா!

மின்னொளி : (முன் வந்து) ஏன் சுரைக்காய்?

சுரைக்காய் : ஐயா இல்லிங்க?

மின்னொளி : வட்டிக்கடைக்கு வந்திருப்பாரே?

சுரைக்காய் : வந்தார். கொஞ்ச நேரத்லே பூட்டாரு, போனதும் அங்கே ஒரு திருட்டு நடந்துட்டுது, சண்டையா கெடக்குது. பதினாயிர ரூபா நோட்டுக் கத்தையே முத்து இரட்டியார் வாங்கனார். நம்ப வட்டிக் கடை யிலெ வூட்டே வச்சி! அதெ, நம்ப தடாரி இருக்கானே அவன் திருடிக்கிட்டான் போல இருக்கு. தடாரிக்கு ஒத்தாப்லே பேசறாரு கணக்கப்புள்ளே காட்டு முத்து! ஒரே கூச்சல், அடிதடி! நீங்க வாங்களேன்.

இன்னமுது : (அறையிலிருந்து வந்து) மாமா, என்ன என்று கேட்கிறார்.

மின்னொளி : (மாமா இடம் சென்று) இரட்டியார் ஒருவர், பதினாயிர ரூபாய் கடையில் வாங்கினாராம். அங்கேயே திருட்டுப் போயிற்றாம். அடிதடியாம்.

கார்வண்ணர் : ஐயோ, நீதான் போய்ப் பார்த்து வர வேண்டும்.

மின்னொளி : நான் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன் மாமா.

[போகிருள் சுரைக்காயுடன்]

காட்சி—5

இடம் : வட்டிக்கடை.

காலம் : மாலை.

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இரட்டியார், கணக்கன், தடாரி.

[வட்டிக்கடை அகன்ற முகப்புடையது. அம் முகப்பை உயர்ந்த பல சன்னல்களையுடைய அறைகள் சூழ்ந்திருக்கின்றன. முகப்பில், பணம் பறிகொடுத்த இரட்டியார், மற்றும் வருவார் போவார், தடாரி, கணக்கன் காட்டு முத்து ஆகியோர் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருக் கிறுர்கள்.]

இரட்டியார் : (வட்டிக் கடையின் வாயிற்படியை மிதித்த மின்னொளியைப் பார்த்து) நீங்க ஆரம்மா? கடைக்கு உடையவங்களாம்மா, பதினுயிர ரூபாம்மா. உழைச்சி சம்பாரிச்ச சொத்தை வைச்சி வாங்கினம்மா. கண்ணெ மூடிக் கண்ணெ தெறக்கிறதுக்குள்ளே அடிச்சிட்டான்.

மின்னொளி : யார்?

இரட்டியார் : யாரா, இதோ இவன்தானம்மா. என் விலாப் பக்கம் ஒடுங்கிக்கினு நிண்ணும்மா. நேரா உள்ளே தானம்மா போனுன்.

தடாரி : டேய் ரெட்டி, பாத்துப் பேசு! மரியாதி கெட்டுப் புடுவே.

கணக்கன் காட்டுமுத்து : அவனும் இந்தக் கடையிலே பத்து வருஷமாகத்தான் இருக்கான். இந்த மாதிரி திருட்டுப் பட்டம் சொமந்ததேயில்லே. ஏன் தடாரி, ஒனக்கும் ரெட்டிக்கும் இதுக்கு முந்தி ஏதாவது பகை உண்டோ?

தடாரி : உம் . (இருந்தது) வேறே ஒண்ணுமில்லே. பத்து நாளைக்கு முந்தி இவுரு வண்டியிலே போய்க்கினு இருந்தாரு. டேய்! எட்டிப் போடாண்ணுரு. ஏனையா அடா புடாண்லாமாண்ணேன்; இதான் சொன்னேன். அதுக்கு இவ்ரு என்னு சொல்றது? வண்டையா வாயாலே புழுத்தாரு. நானும் சும்மா சொல்லலாமா, திட்டேன். அப்போ சொன்னுரு இவுரு, அடே, ஒன்னே பழி வாங்க எனக்குத் தெரியுமிண்ணு. வாங்கிட்டாரில்ல?

இரட்டியார் : அடே பாவி. எண்ணைக்கடா? எந்த வண்டி?

தடாரி : தோ இந்த நாயித்திக்கெழமே மாட்டு வண்டிலே போவலே?

இரட்டியார் : அடே ஒன்வாயிலே புழுவு புழுக்கும்டா. எனக்கு மாட்டுவண்டி ஏர்ற பழக்கமே இல்லடா. அல்லாமலும் நாயித்துக்கிழமே நானு புதுச்சேரிக்கே வல்லேடா. அம்மா! புளுவுறுனம்மா. பணத்தே எப்படியாவது வாங்கிக் குடுத்துடுங்கம்மா. இவன் கிட்ட தானம்மா இருக்குது. எங்கெயும் போவலேம்மா பணம்.

மின்னொளி : பொறுங்கள்.

கணக்கன் : இரட்டியாரே, சும்மா புளுகாதிங்க.

மின்னொளி : கணக்கரே, நீர் சும்மா இரும்.

கணக்கன் : நீங்கள், இரட்டியாரை இப்படிப் பேசவுடப் படாதுங்க.

மின்னொளி : கணக்கரே, நீர் இப்போதே நம் வீட்டுக்குப் போய், ஐயா இருப்பார், அழைத்து வந்துவிடுங்கள்.

கணக்கன் : சரிங்க.

[என்று கூறிக் கடையில் தன் அறையை நோக்கிப் போக முயல்கிருன்.]

மின்னொளி : எங்கே போகிறீர்கள்?

கணக்கன் : இதோ வந்து விடுகிறேன். பொடி மட்டையே வைத்து விட்டேன் என் பெட்டியில்!

மின்னொளி : அப்படியா சரி.

[என்று, அவளும் அவனுடன் போகிருள்.]

கணக்கன் : (திரும்பி) பொடி மட்டை இருக்கட்டுமே.

[என்று கூறித் தன் பெட்டியண்டை போகாமல், மின்னொளி வீட்டுக்குப் போகிருன்.]

காட்சி—6

இடம் ; வட்டிக்கடை.

காலம் : மாலே.

உறுப்பினர் : மின்னொளி, இரட்டியார், தடாரி.

[கணக்கன் போனதைத் தடாரி பார்த்து வருந்துகிருன்.]

மின்னொளி ; தடாரி, நீயும் கணக்கரோடு போய் வா.

தடாரி : நான் ஏன்?

மின்னொளி : போய்த்தான் வரவேண்டும்!

இரட்டியார் : பாருங்கம்மா அவனே.

தடாரி : டேய்!

[என்று அதட்டி இரட்டியை முதுகில் அறைகிருன். அதே நொடியில் மின்னெளி கொடுத்த அறையைத் தடாரி தன் கன்னத்தில் வாங்குகிருன். கண்கலங்கி நிற்கிருன்.]

மின்னெளி : அதோ இருக்கும் தனி அறையில் போய் இரு.

தடாரி : அடிக்கிறிங்க.

[என்று கூறிக்கொண்டே அறைக்குள் போய்விடுகிருன். மின்னெளி அறையை இழுத்துச் சாத்திக் சொள்ளுகிருள். கடையில், கணக்கனின் அறையில் நுழைந்து, அவன் பெட்டியை ஆராய்கிருள். நோட்டுக்கள் அகப்படுகின்றன. கடையின் உடையவர் தங்கச்கூடிய அறைக்கு வருகிருள். இரட்டியாரும் உள்ளே போகிருர்.]

மின்னெளி : இரட்டியாரே, இதோ, உங்கள் பணம், எண்ணிப் பாருங்கள்.

இரட்டியார் : (எண்ணிப் பார்த்து) நன்றியம்மா. ஒங்க அறிவுக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சியம்மா. அந்தக் கெட்டவர்களே, இந்த எடத்திலே வைக்காதிங்கம்மா.

மின்னெளி : வைப்பேணு. நீங்கள் போய் வருகிறீர்களா?

இரட்டியார் : சரிங்கம்மா.

[இரட்டியார். ஒருபுறமாக ஒளிந்துகொண்டு, மேலே நடக்க இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிருர்.]

காட்சி—7

இடம் : வட்டிக்கடை.

காலம் : மாலை.

உறுப்பினர் : மின்னொளி, கணக்கன், இரட்டியார், பொன்னன், தடாரி.

[கணக்கர், விரைவாக வருகிறார். அறையில் இருக்கும் மின்னொளி அழைக்க, கணக்கர் அறையிற் சென்று மின்னொளிக்கெதிரில் உட்காருகிறார்.]

மின்னொளி : கடையின் பெருமை காப்பாற்றப்பட வேண்டுமே!

கணக்கன் : பெருமையை, யார் போக்கடித்தது? நானா?

மின்னொளி : இருவர் மீதுந்தான் ஐயம் கொள்ளுகிறார் இரட்டியார்.

கணக்கன் ; அவன் எங்கே?

மின்னொளி : வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறான்.

கணக்கன் : அவன் சொன்னாலும், அதை நீங்கள் திருப்பி உங்கள் வாயால், அதிலும் என்னை, வாய் புளிச்சிதா மாங்கா புளிச்சிதாண்ணு சொல்லிப்புடுவதா? உம் (அதட்டல்)

மின்னொளி : ஆனால் ஒன்று, கடையின் பணத்திலிருந்து பதினாயிரம் ரூபாய் இரட்டியாரிடம் கொடுத்தனுப்பி விட்டேன்.

கணக்கன் : (மகிழ்ந்த முகத்தோடு) ஏன் நீங்கள் கொடுக்க வேண்டும்? என்னா போங்க.

மின்னொளி : போனது போகட்டும். கடைக்குக் கெட்டபேர் வரக்கூடாதல்லவா?

கணக்கன் : அதுமட்டும் சரிதான். என்னு போங்க. ஐயா முன்னே வந்தாரு. பனுதியிரம் எடுத்துப் போனுரு. திரும்பியா வரப்போவுது?

[இதற்குள், மின்னொளியின் கணவனும், கடைக் குடையவனுமாகிய பொன்னன் கடையின் வாயிற்படியை அடைகிருன். அறையில் பேச்சுக்குரல் கேட்கிறது. காது கொடுத்தபடி அங்கேயே நிற்கிருன். இரட்டியாரும் ஒருபுறம் மறைந்து, நிலைமையைப் பார்த்துக்கொண்டும், அறையின் நிகழ்ச்சியைக் கேட்டுக்கொண்டும் இருக்கிருர்.]

மின்னொளி : (ஒரு வெறுந் தாட்சுவடியில், என்னமோ எழுதிக்கொண்டே) அது சரி. பதினுயிரமா, எடுத்துப் போனுர் ஐயா?

கணக்கன் : சரியா பதினுயிரம். நான்தான் கொடுத்தேன். இதோ அவர் பற்று! கணக்கெழுதி யிருக்கேனே. எதுக்கு சொல்றேண்ணு, இப்படியே நடந்தா கடை உருப் படுமா?

[இதைக் கேட்ட பொன்னன் கண்கள் சிவக் கின்றன. அச்சமயம் இரட்டியார், பொன்னனை நெருங்குகிருர்.]

இரட்டியார் : (மெல்லிய குரலில்) பத்தாயிரம் ரூபாயை அந்த மானங்கெட்டவன், தடாரி யென்பவன் திருடிக் கினுங்க எங்கிட்டே யிருந்து. அதுக்கு அந்தம்மா கடைப் பணத்லேயிருந்து பத்தாயிரத்தே எங்கிட்டே தூக்கிக் குடுத்துட்டு அவன்கிட்டே பேசிக்கினு இருக்காங்க அன்பா. அவனு, கடைக்கு உடையவரெயும் கொறவா பேசிக்கினு இருக்கான், உள்ளே! என்னு அக்குறும்புங்க. இப்படியாப் பட்டவனெ வைக்கலாமா? அரை நொடி யாவது? உம்? (என்ன)

பொன்னன் : (மெல்லிய குரலில்) நான்தான் கடைக்கு உடையவன். என் மனைவிதான் உள்ளே பேசுகின்றவள். எப்படி என் நிலைமை?

இரட்டியார் : அடடா! என்னுங்க அந்த பொண்ணு!

மின்னொளி : (அறையில்) கணக்கரே, தடாரி அந்த அறையில் இருக்கிறான். அவனை இட்டு வாருங்கள்.

[சென்று அழைத்து வருகிறான்]

மின்னொளி : தடாரி, நீ எடுக்கவில்லையா பணத்தை?

தடாரி : இல்லவே இல்லே.

மின்னொளி : நீ, எடுத்துப்போய் இவரிடம் கொடுக்கவில்லையா?

கணக்கன் : என்கிட்டியா?

மின்னொளி : நீ, சும்மா இரும்.

கணக்கன் : அதெப்படிச் சும்மா இருப்பது?

மின்னொளி : நீங்கள், எரிச்சல் அடையாமல் இருப்பது நல்லது. (தடாரியை நோக்கி) இவரிடம் கொடுக்கவில்லையா நீ?

தடாரி : இல்லை.

மின்னொளி : அதை, அவர் வாங்கிப் பெட்டியில், கணக்குச் சுவடியின் இடையில் வைக்கவில்லையா?

[என்று கேட்டு, மெதுவாகத் தன் இடுப்பிலிருந்த கத்தியை எடுத்து விரித்துப் பெட்டிமேல் இருந்த காரீய எழுதுகோல் முனையைச் சீவுகிறாள். ஆயினும், அக்கத்தி எழுதுகோல் முனையைச் சீவுவதற்கு அமைந்ததாகத் தோன்றவில்லை.]

கணக்கன் : (தனக்கு வந்த எரிச்சலைத் திடீரென்று அடக்கிக் கொண்டவனாய்) அப்படி ஒண்ணுமில்லியே.

மின்னொளி : ஆகக் கூடிக் கடைப் பணத்தைக் கொடுத் தனுப்பிவிட்டேன். உமக்கென்ன? நீர், சும்மா இருக்க வேண்டியதுதானே. ஏன் தடாரி, கேட்டதற்குப் பதில் கூறு. அதைக் கணக்கர் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு உனக்கு ஆதரவாகப் பேசவில்லையா?

தடாரி : அது என்னுமோ.

[இதற்குள், கணக்கன் தன் அறையை நோக்கி நழுவத் தொடங்குவதை, மின்னொளி பார்க் கிறாள்.]

மின்னொளி : கணக்கரே, எங்கே போகிறீர்? என் எதிரில் உட்கார்ந்திரும்.

இரட்டியார் : (பொன்னனை நோக்கி) அவனை ஏன் உட்காரச் சொல்றுங்க? இதென்ன அவமானம்.

[பொன்னன் முகம் எரிகிறது.]

கணக்கன் : சரி, போகலே.

மின்னொளி : இதில், நீங்கள் இருவரும் கையெழுத்திட்டு வெளியிற் செல்லவேண்டும். கேளுங்கள்...

"முத்து இரட்டியாரின் பதினாயிர ரூபாயைத் தடாரி திருடிக் கணக்கன் காட்டுமுத்திடம் கொடுக்க, அதைக் காட்டுமுத்து, கணக்குச் சுவடியில் மறைத்துவிட, அதை வட்டிக் கடைக்குடையவர் கையும் களவுமாகப் பிடித் தார்கள். இதை நாங்கள் ஒப்புக் கொண்டோம் என்ப தற்கு அறிகுறியாக இதைப் படித்துப் பார்த்துக் கையொப்பமிட்டோம்." உம். ஆகட்டும் வேலே.

[என்று, மின்னொளி கத்தியைக் கையில் ஒழுங்காகப் பிடித்து நிற்கிறாள்.]

கணக்கன் : கடைப் பணத்தை ரெட்டிக்குக் கொடுத்தனுப்பியதாகச் சொன்னீர்களே.

மின்னொளி : இதே நேரம் கைபொப்பம் போடவில்லையானல் சிறைக்கு அனுப்புவேன் உங்களை.

இரட்டியார் : அடடா! நல்லம்மா! நல்லம்மா! ஐயா ஓங்க மனைவி ரொம்ப கெட்டி.

[பொன்னன், அறைக்குப் போகிறன், இரட்டியாரும் கூடப் போகிறர்.]

பொன்னன் : என்ன அது?

மின்னொளி : (எழுதியதைத் தன் கணவனிடம் கொடுத்து) இதில் கையொப்பம் பெற்றுக்கொண்டு, உடனே இந்தத் தீயர்களை இதைவிட்டுத் துரத்த வேண்டும் அத்தான்.

இரட்டியார் : அம்மா, இங்கே நடந்ததெல்லாம் நாங்க கேட்டுக்கினுதான் இருந்தோம். டேய்! கணக்கா! காட்டுமுத்தோ, கழுதெமுத்தோ! போட்டுட்டு ஓடிப் போடா. தடாரி ஓடிப்போடா. என்னியாடா அடிச்சே? ஆனு, அம்மா நல்லா குடுத்தாங்க ஒண்ணு.

[இருவரும், கையொப்பமிட்டுப் போகிறர்கள்.]

இரட்டியார் : திருட்டு நாயிங்க!...நான் வரட்டுமா ஐயா. வரட்டுமாம்மா.

பொன்னன் : நல்லது.

[இரட்டியார் போகிறர்.]

காட்சி—8

இடம் : வட்டிக்கடை.

காலம் : மாலை.

உறுப்பினர் : பொன்னன், மின்னொளி, மரக்கால்.

[அதே அறையில், மின்னொளியும், பொன்னனும் பேசியிருக்கிறார்கள். மரக்கால் என்னும் காரோட்டியும் அங்கே வந்து நிற்கிறான்.]

பொன்னன் : உன்னை யார் இங்கே வரச் சொன்னார்கள் மின்னொளி?

மின்னொளி : மாமா அனுப்பினார்.

மரக்கால் : மாமா அனுப்பாட்டி போனா இங்கே இதெ ஆரம்மா தீக்கறது? நல்லதாப் போச்சி, நீங்க இங்கே வந்தது.

பொன்னன் : நீ, சும்மா இரடா. பெண்கள், ஆடவர் கண்கள்முன் வருவது சரியாடா?

மரக்கால் : ஆமாம்மா. எல்லா கண்ணும் ஒண்ணுபோல இருக்குமா. சில கண்ணுவ குளு குளுண்ணு இருக்கும்! இன்னும் சில கண்ணுவ இருக்கு, திகு திகுண்ணு எரியும்! ஒடம்பெ பொசிக்கப்புடாது?

பொன்னன் : கண்ணேறு வந்துவிடும் என்று நான் கூறுகிறேன். பெண்கள் வெளியில் ஏன் வரவேண்டும்?

மரக்கால் : அதானே, எதுக்காக வெளியிலே வர்றது, வூட்டிலேதான் எல்லாம் இருக்குதே. மேல் கூரை இல்லியா, கவுறு இல்லியா, கெணறு இல்லியா, நல்லா வெளையாடிக்கினே இருக்கலாமே.

பொன்னன் : அதென்னடா, மேல்கூரை? கவுறு, கெணறு.

மரக்கால் : மேல் மாடியிலே ஒலாத்தலாம். கவுறு இருக்கு பாருங்க. சுருக்குக் கவுறு இல்லிங்க—நூல் பின்ன, கெணறு தண்ண மொள்ள, குளிக்க, முழுவ. அதுக்குச் சொன்னேன்.

பொன்னன் : ஆளுக்குக் குறைவா. எதற்கும் நீ ஏன் முன்னே முன்னே வருகிறாய்.

மரக்கால் : அதானெம்மா எல்லாத்துக்கும் ஆள் இருக்காங்க. கடல் கரைக்குப் போவணும், ஓர் ஆளே அனுப்பிடுங்க. ஒங்க தாயாரூட்டுக்குப் போவணும் ஆளே அனுப்பிடுங்க. நீங்க சாப்டணும், அனுப்புங்க ஓர்த்தனே ஒங்களுக்கு ஏன் தொல்லே?

பொன்னன் : சாப்பாட்டுக்குக் கூடவாடா நான் சொன்னேன்?

மரக்கால் : இல்லிங்க. ஒருத்தனேச் சாப்பிட வைக்கணும், ஆளனுப்பி வைத்தாலுங்களே, போதாதுங்களா?

பொன்னன் : அது சரி. கணக்கனே எதிரில் உட்கார வைத்துக் கொள்ளுகிறாய். ஏன்?

மரக்கால் : இல்லிங்களே, பின்னாலே ஐயா வந்ததும் உக்காரச்சொல்லி கேட்க வைக்றது.

பொன்னன் : அதுதானே! இப்படியெல்லாம் நடக்காதே.

மரக்கால்: நடக்கவே கூடாதம்மா.

பொன்னன் : சொல்லுவதைக் கேட்காமல் இருக்கிறாயே.

மரக்கால் : உம். அதுதானே, கேக்காமல் இருக்கிறீர்களே ஒழிஞ்சி............

பொன்னன் : அடே.

மரக்கால் : ஒழிஞ்ச நேரத்திலே, இதெயெல்லாம் நெனேச்சிப் பாருங்கம்மா.

பொன்னன் : ஏறு காரில்.

[அனேவரும் வீட்டுக்குப் போகிறார்கள்.]

காட்சி—9

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலே

உறுப்பினர் : பொன்னன், மரக்கால், வீரப்பர்.

[பொன்னனும், மரக்காலும் தனி அறையில் பேசி யிருக்கிருர்கள்.]

பொன்னன் : மரக்கால், அதென்னடா அம்மாவை, நான் கடிந்து பேசும்போது. நீயும் கூடக் கூடிக்கொண்டு பேசுகிருயே.

மரக்கால் : அம்மாண்ணு எனக்குப் புடிக்கிறதில்லிங்க, நீங்கண்ணு எனக்கு அதென்னுமோ கல்கண்டுமாதிரி இருக்குதுங்க.

பொன்னன் : அப்படியெல்லாம் இனி நீ பேசாதே.

மரக்கால் : இல்லிங்க.

[இதற்துள், வீரப்பர் பொன்னனேத் தேடி வந்து விடுகிருர்.]

மரக்கால் : வீரப்பர், வந்துட்டாருங்க! வாங்க.

பொன்னன் : வாருங்கள், உட்காருங்கள்.

மரக்கால் : ஐயைய்ய அவுரு உக்காந்துடுவாருங்க, நீங்க சொல்லாட்டிப்போனு கூட.

பொன்னன் : இருந்தாலும், உட்காருங்கள் என்று சொல்ல வேண்டியது நம் கடமையல்லவாடா?

மரக்கால் : அது, அவுருக்குத் தெரிய வேண்டாங்களா?

பொன்னன் : என்ன தெரியவேண்டும் என்கிருய்?

மரக்கால் : இப்ப, நீங்க என்னெ ஒக்காருங்கண்ணு சொல்லுங்க, நான் உக்கார்றஞ பாருங்க.

வீரப்பர் : அப்ப, நான் உக்காந்தது தப்பு. நிக்கணுமோ? நீதாஞடா நாஞ?

மரக்கால் : நான் மனிசன், நீங்க.........

வீரப்பர் : மாடு. அப்படித்தாஞ?

மரக்கால் : பெரிய மனிசர் இண்ணேன்.

பொன்னன் : மரக்கால், வீட்டிலே போய், ஐயா புறப்பட வேண்டும் சென்னைக்கு என்று சொல். உணவு பரிமாறச் சொல்லிவா. வீரப்பரே, நீரும் இங்கேயே சாப்பிடுவது தானே?

மரக்கால் : சொல்லவேண்டிய கடமைக்குச் சொல்ருருங்க.

வீரப்பர் : சரி, என்னடா கேலி பண்றே?

மரக்கால் : பெரிய மனிசர், அப்படி நெனைக்கப்படாதுங்க.

[போய்விடுகிருன் மரக்கால்]

பொன்னன் : பதினுயிரம் போதுமா?

வீரப்பர் : எதற்காக அவ்வளவு. எதற்கும் கையில் இருந்தால் நல்லதுதான். எடுத்த எடுப்பில் உமக்குப் பெருந்தொகை அடித்து விடும்.

[மரக்கால், கையில் இரண்டு கொய்யாக் கனிகளுடன் திரும்பி வருகிருன்.]

மரக்கால் : நம்ப கொல்லையிலே இருந்துதுங்க. ரெண்டு பழம். எவ்வளவு பெரிசுங்க!

[ஒன்றைப் பொன்னனிடம் கொடுக்கிருன். அவன், அதை வாங்கிக் கடிக்கிருன் அவாவுடன். மற்ருென்றை வீரப்பனெதிரில் காட்டி]

மரக்கால் : தின்னுங்களேன்.

[என்று கூறித் தான் கடித்துத் தின்றுகொண்டே]

கடமைக்காகச் சொல்லவேண்டியதுங்க.

பொன்னன் : என்னடா மரக்கால், வீரப்பரை ஏமாற்றி விட்டாய்.

வீரப்பர் : எனக்குக் கொய்யாப்பழம் பிடிக்காது.

மரக்கால் : அவருக்குப் பிடிக்காதுங்க. வீரப்பரும், ஒங்ககூடச் சென்னைக்கு வர்ருருங்களா?

பொன்னன் : ஆமாம்.

வீரப்பர் : ஒனக்கு, வருத்தமா மரக்கால்? நல்ல பேரடா ஒனக்கு.

மரக்கால் : இல்லிங்க. ஒரு காரணமா வச்ச பேருங்க அது. ஆராவுது எங்கியாவுது போனு, கூடப் போவுது பாருங்க அது என்னுங்க, நாயி! அந்த நாயெ எங்கப்பா மரக்காலாலெ அடிச்சாருங்க. அப்பத் தானுங்க நான் பொறந்தேன். அதோட்டு, எம்பேரு மரக்காண்ணு வச்சுட்டாராம் எங்கப்பா.

[உணவருந்தப் போகிருர்கள்.]

காட்சி—10

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : மாலே

உறுப்பினர் : பொன்னன், மின்னெளி, மரக்கால் வீரப்பர்.

[உணவருந்தியபின், வீரப்பரைத் தனியறையில் உட்கார வைத்துவிட்டுப் பொன்னனும் மரக்காலும் மின்னெளியிடம் பயணம் சொல்லிக் கொள்ளப் போகிருர்கள்.]

பொன்னன் : மின்னெளி, விழிப்பாகப் பார்த்துக்கொள். நான் இரண்டு நாட்களில் வந்துவிடுகிறேன். சென்னேயில் ஒருவரைப் பார்க்கவேண்டும், நம் வட்டிக்கடை பற்றி!

மரக்கால் : அங்கே, ஒருத்தர் வந்திருக்கிறேண்ணுருங்க. குதிரைப் பந்......ச்சே இல்லே. வேறெ எடத்லே அவரை ஐயா—ஆடிட்டு......ச்சே இல்லே-பாத்துட்டு வீரப்பர்......ச்சே இல்லே-தனியா திரும்பி வந்துடுவாரு. வருத்தப்படாதிங்க!

பொன்னன் : என்னடா நீ ஒரு பக்கம் குளறிக் கொட்டுகிருய்.

மரக்கால் : அதுவா கொட்டிக்கிதுங்க.

மின்னெளி : அத்தான், மாமா உடல்நிலே நம்பத் தகுந்த, தாயில்லே.

பொன்னன் : அவர் உடல்நிலே எனக்கல்லவா தெரியும். ஒன்றும் வருந்தும்படி இராது. அப்படி ஒன்றும் நினேக்காதே.

மரக்கால் : இப்ப, ஒண்ணும் நடந்துடாது, அம்மா. நாளேக்கி...

பொன்னன் : என்னடா, நாளைக்கு?

மரக்கால் : நாளைக்கு நல்லா பூடும்.

மின்னொளி : நான், கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இப்போது போகக்கூடாது.

பொன்னன் : போகும்போது தடுக்கிறாய்! போகிற செய்தி கெட்டு விடாதா? ஐயோ!

மரக்கால் : ஆமாம்மா. போகும்போது தடுக்கப்படாது. எங்கப்பாவுக்கு, வைத்தியரு சொன்னாரிண்ணு கடல்லே ஒரு சொம்பு தண்ணி கொண்டாரப் போனேன். வழியிலே இப்படித்தான் ஒருத்தன் தடை செஞ்சான். அங்கே போனேன். கடலுமில்லே ஒரு மண்ணாங் கட்டியும் காணோம்.

பொன்னன் : என்னடா, கடலா காணாமல் போய்விடும்?

மரக்கால் : நான் போகமுடியாமே போச்சிண்ணேன்.

மின்னொளி : அக்கா கூட வீட்டுக்குப் போகாமல் இங்கேயே இருக்கிறார்கள். மாமா நிலை அப்படி இருக்கிறது.

பொன்னன் : அக்கா, படித்த பெண்! பைத்தியம்.

மரக்கால் : படிப்புண்ணா என்னாங்க, பைத்தியங்க! நம் ஊர்லே பாருங்க, இங்கே பள்ளிக்கூடம், இங்கே ஒரு ஆஸ்பத்ரி. கடலூர்லே பாருங்க, இங்கே பள்ளிக்கூடம், இங்கே ஆஸ்பத்ரி. பட்டணத்லே பாருங்க, இங்கே பள்ளிக்கூடம், அடுத்தாப்லே ஆஸ்பத்திரி. ஏன்? படிச்சதும் பயித்தியம் புடிக்கும்; ஆஸ்பத்ரியிலே நொழைஞ் சிக்கிறது. உம். மெய்தாங்க.

பொன்னன் : நான் போய் வருகிறேன்.

மரக்கால் : வருவாரம்மா வருவாரு.

மின்னொளி : ஒரு செய்தி அத்தான்!

பொன்னன் : ஒரு செய்தி! என்ன ஒரு செய்தி?

மரக்கால் : செய்தி ஒத்த படையா இருக்கலாமா? பாருங்க ஐயா.

பொன்னன் : இல்லையடா, தொல்லை கொடுப்பதைப் பார்.

மின்னொளி : நம் வட்டிக்கடைக்குக் கணக்கர் இல்லை. ஆள் ஒருவன் வேண்டும். கணக்கு வேலையை நான்...

பொன்னன் : ஓகோ! அதை மறந்தேன்.

மரக்கால் : அப்ப, அம்மா, ஒங்களுக்குத் தொல்லையைக் குடுக்கலே. அவுங்கதான் ஒங்ககிட்டேருந்து வாங்கிக் கிட்டாங்க.

பொன்னன் : நீ கணக்கு வேலை பார்ப்பதா? ஒரு போதும் கூடாது. நாடோறும் வெளிவரும் செய்தித் தாள்களில், இப்படிக் கணக்கன் ஒருவன், ஆள் ஒருவன் வேண்டு மென்று வெளிப்படுத்து. எட்டு நாளைக்குள் நம் முகவரிக்கு விருப்பமுள்ளவர். விண்ணப்பம் எழுத வேண்டும். ஒன்பதாம் நாள், நேரில் வரவேண்டுமென்று அறிவித்து வை. அதற்குள் நான் வந்து விடுகிறேன்.

மரக்கால் : ஐயா, அப்படிச் செஞ்சி புடாதிங்க. திருவிழா வுக்கு வர்ற மாதிரி கும்பல் வந்துடுங்க. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ரொம்பங்க. எனக்கல்லவா தெரியும் ஐயா.

பொன்னன் : அதெல்லாம் இராது. தெரிவித்து வை.

[போகிறான் மரக்காலுடன்.]

காட்சி—11

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : இரண்டாம் நாள் காலை

உறுப்பினர் : மரக்கால், மின்னொளி, இன்னமுது.

[மறுநாள் காலை, உணவுக்குப்பின், கூடத்தில் மரக்கால், மின்னொளி, இன்னமுது மூவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.]

மரக்கால் : பெரிய ஐயாவுக்கு, மாருவலி, வாந்தி மட்டு! அம்மாவுக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி. பெரியம்மாவுக்கு அதுக்கு மேலே.

மின்னொளி : அக்கா, இந்த மரக்கால், அத்தானை என்னமா கேலிபண்ணுகிறார்!

மரக்கால் : அம்மா, அப்படியா நெனைக்றிங்க. நான் கேலி பண்றதா சொல்லுறிங்களே. எம்பேச்செல்லாம் ஒண்ணு கூட்டுங்க. போட்டு உருக்குங்க பாருங்க. கலப்படமே இல்லாத அசல் அன்புங்க. ஐபாவுக்கோ ஒங்களுக்கோ பெரியம்மாவுக்கோ ஒண்ணுண்ணு இந்தாங்க உசிரு, கொடுத்துடுவேன். அப்படி நெனைக்காதிங்க. அண்ணைக்கி ஒரு நாளு, ஐயா, நம் அறநெலயத்லே படுத் திருக்காரு. வந்தான் ஒரு திருடன்! நான், அங்கே ஒரு பக்கம் படுத்திருந்தேன். வெள்ளிக்கூசா, பொன்னு கெடியாரம் இருந்தது. அவன் கத்தி என் வெலாவிலே...

மின்னொளி : குத்தி விட்டானா?

மரக்கால் : இல்லே.

இன்னமுது : குத்துவதற்கு முன் தடுத்துக்கொண்டீரா?

மரக்கால் : இல்லே, கத்தியெ போட்டுட்டு, கூசாவையும் கெடியாரத்தெயும் எடுத்துக்கினு பூட்டான். கத்தியெ எடுத்து வெலாவிலே மறைச்சிக்கினேன்.

[இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்.]

மின்னொளி : இதில், உயிரைக் கொடுத்த பகுதி என்ன இருக்கிறது?

இன்னமுது : அது தானே!

மரக்கால் : இல்லே, அவன் ஆப்ட்டிருந்தா! அதை நெனைச்சிப் பாருங்க. உம்!

மின்னொளி : இரவு வண்டி ஏறினார்களே, நல்லபடியாக இருவரும் போய்ச் சேர்ந்திருப்பார்களோ?

மரக்கால் : அதுபற்றி, கவலை வேண்டியதே இல்லை. ஆனா, ஐயா பணம் கிழியும். நானும் ஒரு தடவை ஐயாவும் வீரப்பரும் போனபோது கூடப் போயிருக்கேன். வெக்கக் கேடு வீரப்பர் சேதி.

மின்னொளி : ஐயா உம்மை ஏன் அழைத்துப்போக ஒப்ப மாட்டேன் என்கிறார்.

மரக்கால் : அவர் ஒப்புவாரு. வீரப்பருக்கு நான் வர்றது சரிப்படாது. கொஞ்சங்கூட சரிப்படாது. முன்னைய தடவை நானு, வீரப்பர், ஐயா மூணு பேரும் பொறப் பட்டோம். புகை வண்டி விழுப்புரம் போய் நின்னுது, அங்கே எறங்கி ரெண்டுமணி நேரம் காத்திருக்கணுமே! காத்திருந்தோம் அறையிலே! வீரப்பர் காபி, டீப்பி வேணுமோண்ணுரு ஐயாவை, காப்பி மட்டும் இருந்தா போதுமிண்ணுரு ஐயா. வீரப்பர் பொட்டியெ தெறந் தாரு. பத்து ரூபா நோட்டு ஒண்ணெ எடுத்துக்கினு கூசா ஒண்ணு எடுத்துக்கினு போனாரு. என்னெ கூப்டல் லேம்மா. போவுட்டுமிண்ணு அவருக்குத் தெரியாமே

கூடவே போயி நடக்றதே பார்த்துக்கினுருந்தேன். மூணு தடவை இட்லி கொண்டாரச் சொன்னுரு.

இன்னமுது : தடவைக்கு ஒன்ருக.

மரக்கால் : ஒண்ணு? மும்மூணு! மொத்தம் ஒம்பது. அப்றம் தித்திப்பு. தித்திப்பா திண்ணுரு திண்ணுரு அப்படியே திண்ணுரு. அப்றம் காப்பி குடிச்சாரு குடிச்சாரு அப்படியே குடிச்சாரு. வெத்லே போட்டாரு, போட்டாரு அப்படியே போட்டாரு. சிகிரேட்டு புடிச்சாரு புடிச்சாரு அப்படியே புடிச்சாரு. பழம் உரிச்சாரு உரிச்சாரு அப்படியே உரிச்சாரு. வாய்லே போட்டுக் கொதப்னுரு கொதப்னுரு அப்படியே கொதப்னுரு. அப்றம் ஐயாவுக்கு ஒரு தம்ளர் காப்பி. அவ்வளவுதான் பத்து ரூபா காலி. ஐயா, காப்பியே சாப்புட்டாரு. வீரப்பர், சிகிரேட்டு ஒணுமாண்ணு கேட்டாரு. ஆமாம்ண்ணுரு ஐயா. மறுபடியும் பத்து ரூபா எடுத்துக்கினுரு, போனுரு. அங்கே புதுக்சேரிக்குப் போறவரெ கண்டு அவரு கிட்ட ஒம்பது ரூபாயெ குடுத்து, இதே எங்கூட்லே குடுத்துப் புடுண்ணு சொல்லி அனுப்புனுரு. அப்றம், இன்னொருத்தரு கிட்டே ரொம்ப நேரம் பேசிக்கினு இருந்தாரு. அப்றம் சிகிரேட்ட வாங்கிக்கினு வந்து ஐயா கிட்ட குடுத்தாரு. ஐயா கேட்டாரு, மரக்காலுக்கும் காப்பி வாங்கிக் குடுத்திங்களாண்ணு. வெகு கணிசமா, உம், வாங்கிக் குடுத்தேனுட்டாரம்மா. நானு சும்மா இருந்துட்டேன். கொஞ்ச நாழி செண்ணு ஒரு மனிசன் வந்தான். அவன் ஆரு தெரியுமா? முன்னே வீரப்பர் கிட்டே பேசிக்கினுருந்தாரிண்ணேனே அவந்தான். அவன் கேட்டான் வீரப்பரை. இதேயடியில் ஏம்மூட்டுப் பணம் மூணு நூறு ரூபாயெ வச்சிட்டு அப்பாலே போ. உடமாட்டேன். மவன் கல்லாணத்துக்கு வாங்கிம் போனே. வருசம் ரெண்டாச்சி. இன்னும் குடுக்கலியேண்ணு சண்டே புடிச்சான். அவ்வளவுதான். ஐயா சொன்னுரு, அப்படிண்ணு பொட்டியிலே இருக்றதிலே

முந்நூறு ரூபாயெ எடுத்து, அவன் பாக்கியெ தீத்து அனுப்பிடுண்ணு எங்கிட்டே சொன்ஞரு. சரிதாண்ணு பொட்டியை நான் தெறந்தேன். எடுக்றமாதிரி சாடை காட்டி, பொட்டியெ மூடிட்டு, எம்பையிலே இருந்த முந்நூறு ரூபா நோட்டைக் குடுத்தனுப்பிட்டேன். வந்தவன் அதை வாங்கிக்கினு பூட்டான். நாங்களும் பட்டணம் வண்டிலே ஏறிட்டோம். வண்டி போவுது. வீரப்பர் ஆறு சோடா குடிச்சிப்புட்டு தூங்குஞரு. அப்போ ஐயாகிட்டே நான் சொன்னேன். முந்நூறு ரூபா கடன்காரன் வந்தானே, அவன் வந்தது வீரப்பர் ஏற்பாடுங்க. வீரப்பர்தான் அப்படி வந்து கூச்சல் போட்ருப்லே போடு. பணம் வரும். அதிலே நீ, பத்து ரூபா யெடுத்துக்கினு, மீதியெ வூட்லே குடுத்துடுண்ணு சொல்லி இருப்பாருங்கண்ணேன். ஐயா, 'இருக்கும் இருக்கும். அப்பவே சொல்லியிருந்தா குடுத்திருக்க மாட்டே'னேண்ஞரு. இப்பவும் நான் குடுக்கலிங்களே ஐயாண்ணேன். குடுத்தியே மூஞு நோட்டுண்ஞரு. அது, செல்லாத நோட்டுங்க. ஏங்கிட்டே இருந்துதுங்க. அதுங்கண்ணேன். ஏன் செல்லாதிண்ஞரு. அது வெறும் காந்தி நோட்டுங் கண்ணேன். சிரிக்கிருரு, சிரிக்கிருரு, அட்டியே சிரிக்கிருரு.

[இருவரும் சிரிக்கிருர்கள்.]

மின்னொளி : கார் ஓட்டுகிறவரே, மற்றவைகளை நாளைக்குப் பேசலாம்.

மரக்கால் : பட்டணத்துலே நடந்தது இன்னும் ரொம்ப நல்லா இருக்கும். நாளைக்கிச் சொல்றேனம்மா அதை.

இன்னமுது : உம்மைச் சென்னைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகாததற்கு, இது ஒன்றே போதுமான காரணம்.

மரக்கால் : ஆமாமாமாம்.

காட்சி—12

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு

காலம் : முற்பகல்

உறுப்பினர் : மருத்துவர், மின்னொளி, இன்னமுது, மரக்கால், கண்ணப்பன், கார்வண்ணர்.

[மருத்துவர், மின்னொளி, இன்னமுது, மரக்கால், கண்ணப்பன், ஆகியவர்கள் கார்வண்ணரைச் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள்.]

மருத்துவர் : (கார்வண்ணரின் உடலைக் கண்காணித்து) அம்மா, மருந்தால் பயனில்லை. நோயாளி கேட்டதைக் கொடுத்து அவாவை நிறைவேற்றுங்கள். வெளியூர் உறவினர்க்கு அறிவித்து வையுங்கள். அனைவரும் உடனிருங்கள்.

மின்னொளி : அப்படியா. (கண்ணீர் விடுகிறாள். அனைவரும் அப்படியே. மருத்துவர் போய் விடுகிறார். இது சமயம், சென்னையிலிருந்து கார்வண்ணர் தங்கையும் கைம்பெண்ணுமான ஐம்பது வயதுள்ள கண்ணம்மா வந்து விடுகிறாள்.)

மின்னொளி : வாருங்களம்மா (என்று வருத்தத்தோடு கூறுகிறாள். கண்ணம்மா, கார்வண்ணரைத் தொட்டுப் பார்க்கிறாள்.)

கண்ணம்மா : அண்ணா! எப்படி இருக்கிறது உடம்பு? (பேச்சில்லை). ஏன் மின்னொளி, ஏன் இன்னமுது, மருத்துவர் யார்? என்ன சொன்னார்? மருந்து கொடுத்து வருகிறாரா?

இன்னமுது : அம்மா, இப்போதுதான் மருத்துவர் வந்தார். மாமா, விரும்புவதையெல்லாம் கொடுங்கள், மருந்து பயன்படாது என்று சொல்லிப் போனார்.

கண்ணம்மா : அவன் கெடக்குறன். ஆர் அங்கே?

மரக்கால் : ஏங்க, என்னு செய்ய?

கண்ணம்மா : திருப்பதிக்குப் போவாத குத்தம் இது. கொஞ்சம் மஞ்ச துணி நனே.

மரக்கால் : மஞ்ச துணி நனைக்கிறேண்டா கோவிந்தா!

[மின்னொளி முதலியவர்கள், கார்வண்ணரைச் சூழ்ந்து தலை நட்டபடி வருத்தத்துடன் இருக்க, மரக்கால், ஓடி மஞ்சள் துணி கொண்டுவந்து கண்ணம்மாவிடம் கொடுக்கிறன்.]

கண்ணம்மா : காலணு காசு யிருந்தா கொண்டா.

மரக்கால் : காலணுக் காசு கொண்டாரண்டா கோவிந்தா!

[என்று கொண்டு வந்து கொடுக்கிறன்.]

கண்ணம்மா : கோவிந்தா! சௌக்கியமாப்போன மறுநாளே மலைக்கு வந்து மயிர் வாங்குகிறேம். உண்டி ஒண்ணு கட்டப்பா.

மரக்கால் : உண்டி ஒண்ணு கட்டுறேண்டா கோவிந்தா!

[உண்டி ஒன்று கொண்டு வந்து கொடுக்கிறன். கண்ணம்மா அதில் காசு போட்டு ஒரு பக்கம் வைக்கிறள்.]

கண்ணம்மா : வேறே ஒண்ணுமில்லே. திருமலைக்குப் போவாத குத்தந்தான். படிப்படியா இனி எறங்கிப் பூடும் பாருங்க.

மரக்கால் : நோவு, படிப்படியா எறங்க வோணுண்டா கோவிந்தா!

[கார்வண்ணர், புரளுகிறார். மின்னொளியும், இன்னமுதும் நிலைமையை உற்றுக் காண்கிறார்கள்.]

கண்ணம்மா : இனிமே, ஒண்ணுமில்லையம்மா அவருக்கு.

மின்னொளி : மாமா!

இன்னமுது : மாமா!

[மின்னொளி மூக்கில் கையை வைக்கிறாள்.]

மின்னொளி : மாமா, போய் விட்டார்களே!

[என்று கார்வண்ணர் மேல் வீழ்ந்து கண்ணீர் விடுகிறாள். இன்னமுது, கண்ணப்பனைக் கட்டிக் கொண்டு கண்ணீர் விடுகிறாள். கண்ணப்பன் அழுகிறான்.]

மரக்கால் : கோவிந்தா! கோவிந்தா!

[என்று கதறுகிறான்.]

கண்ணம்மா : அண்ணே! பூட்டியா!

[என்று மார்படித்துக்கொண்டு அழுகிறாள்.]

காட்சி—13

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம் : இரண்டாம் நாள் பகல்.

உறுப்பினர் : மரக்கால், சீனு, (ஏனைய உறவினரும் அண்டைவீட்டாரும்.)

[பிணத்தின் அருகில் பல பெண்கள் வருத்தத்துடன் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். மற்றும் பலர் வட்டமாக உட்கார்ந்து கட்டி ஒப்பாரி சொல்லி அழுகிறார் கள். அங்கு மரக்கால், ஒரு புறமாக உட் கார்ந்து வருந்துகிறான். மற்றும், குப்பு, மணி முதலிய பிள்ளைகளும், தம்மில் ஏதேதோ பேசி யிருக்கிறார்கள். அண்டை வீட்டுச் சொக்கு தன் மனைவியைத் தேடி வருகிறான்.]

சொக்கு : அங்கே, என்ன பண்றே. அந்தப் பணத்தே எங்கே வச்சே? நெல்லுக்காரனுக்குக் கொடுக்கணும். அவன் வந்து தொந்தரவு பண்றானே.

மனைவி : (கட்டியழுதிருந்தவள், கைவிலக்கித் தன் அழு கையை நிறுத்தி) இந்தா சாவி! அடுப்பங் கரையில் பொட்டியிலே வச்சேன்.

[அவன் வாங்கிக் கொண்டு போகிறான். அவள் ஒப்பாரியை விட்ட இடத்திலிருந்து துவக்கி அழுகிறாள்.]

மற்றொரு பிள்ளை : எம்மா, இவனே பாருமா.

அழுதிருந்தவள் : ஆர்ரு அது? என்னடா பண்றே புள்ளெயெ?

[மீண்டும் அழுகிறாள்.]

மற்ருெரு பையன் : ஏம்மா, நீ நல்லா பாடலியாம். இவன் சொல்ருெம்மா.

அழுதிருந்த வேருெருத்தி : அவன் கெடக்ருன். நீ வூட்டுக்குப்போ. அலமாரியிலே வாழைப்பழம் இருக்கு எடுத்துக்க.

[பிள்ளே ஓடுகிருன்.]

எதிர்வீட்டுச் சீனு : (உள்ளே, வந்து மரக்காலே நோக்கி) மரக்கால்! எழுந்திரு, நீயும் தெரியாதவளு! அழுதால் எழுந்து வருவார்களா, என்ன? ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும், மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தில்!

மரக்கால் : (எழுந்து, சீனுகூட வெளியில் வரும்போது, முன்னிலும் மிகுதியாக அழுதுகொண்டே) என்ன செய்வேன்?

சீனு : சீச்சி! நீ, சிறிது அறிவாளி என்றல்லவா நினைத்தேன். இறந்த பின் அழுது பயனென்ன?

மரக்கால் : அவருசெத்துப்புட்டாருண்ணு அழலிங்க. அங்கே பாருங்க, அந்தப் பொம்பளேங்களே. அழுவுருங்க.

சீனு : அவர்கள், அழாமலா இருப்பார்கள்? படிக்காத பெண்கள்.

மரக்கால் : அழுதாலும் இல்லியா, அதுக்கிண்ணு இப்படியா? பாட்டுச் சொல்லியா? பாட்டுச் சொல்லி அழருங்க. ஈசுரங் கோயில்லே, பெருமா கோயில்லே பாத்துட்டு வேத பாராயணத்தெ நாம் பழிக்றமே. அவுங்க நம்ப்ளே பாத்தா பழிக்க மாட்டாங்க? அதுவுமில்லாமே, அழருங்க, வேண்டியபோது திடீரிண்ணு நிறுத்ருங்க, அப்றம் உட்ட எடத்லெருந்து தோக்ருங்க. இப்படியா? நம்ப நாட்லே. பெறப்பும் சடங்கு, மணமும் சடங்கு. அழுகையும் சடங்கா?

சீனு : அது கிடக்கட்டும். அவருக்குத் தந்தி கொடுத்தாயா?

மரக்கால் : ஆமாங்க, ஆமாங்க, தலைப்புள்ளைங்க, மொகத்லே முழிக்கணுங்க.

சீனு : முகவரி தெரியுமா உனக்கு?

மரக்கால் : தெரியுங்க.

சீனு : சொல்லேன்.

மரக்கால் : அந்தம்மா பேரு அம்மாக்கண்ணு, கண்ணம்மாவா? கொஞ்சம் மறதியாயிருக்குதுங்க.

சீனு : எந்த ஊர்?

மரக்கால் : ஊரு, தெரிஞ்சதுதானே! அதாங்க.

சீனு : எது? தெரிந்தால்தானே.

மரக்கால் : அதானுங்க, நான்கூட ஒரு தடவை போவிலிங்களா அவுருகூட, இந்தப் பசங்க வூட்லே பணம் ஆப்ட்டா திருடிக்கினு எந்தூருக்குப் போவானுவோ?

சீனு: பட்டணமா?

மரக்கால் : ஆமாங்க, அதாங்க! சென்னப்பட்டணம்.

சீனு : தெரு?

மரக்கால் : சிந்தாரிப்பேட்டைங்க.

சீனு : வீட்டு எண்?

மரக்கால் : தொண்ணுத்தாறு; இல்லிங்க, அறவத்தொம்பது. இல்லிங்க, தொண்ணுத்தாறுதான்.

சீனு : சரி. தொண்ணூற்ருறு தந்தி கொடுத்தால், அவருக்குச் சேர்ந்து விடுமல்லவா?

மரக்கால் : ஆருகிட்ட? உம், சேராதுங்க. தந்தி போனு, அவ இருக்கால்ல கண்ணம்மா, ஆம் கண்ணம்மா—தானுங்க. அவ, அவருகிட்டே காட்டமாட்டா. அவுரு இங்கே வந்துட்டா, அவளுக்குப் பணம் வராதுங்களே எதுக்கும் தந்தி குடுங்க...இன்னொண்ணு பண்ணுங்களேன். கிண்டிக்குத் தந்தி குடுங்களேன். அவுரு, அங்கேதானே கெடப்பாருங்க?

சீனு : கிண்டியிலே, எங்குக் கண்டு கொடுப்பது?

மரக்கால் : தந்தியெ, ஆளெத் தேடிக் குடுக்கச் சொல்றது.

சீனு : சீச்சி, அப்படி வழக்கமில்லே. முன் சொன்ன முகவரிக்கே கொடுப்போம்.

[சீனன் போகிறுன், துரைசாமி வருகிறுன்.]

துரைசாமி : மரக்கால், பெரியவர் சனிக்கிழமையில் செத்திருக்கிருர். பிணம் எடுக்கும்போது மறந்து விடாமல் ஒரு கோழியைப் பல்லக்கில் கட்டவேண்டும்.

மரக்கால் : உசுரோடவா? ஏனுங்க?

துரைசாமி : கட்டாவிட்டால் அந்தப் பிணம் துணேதேடும்.

மரக்கால் : அப்படி இதுக்கு முன்னே தேடியிருக்குதுங்களா?

துரைசாமி : ஓ! எத்தனேயோ இடத்தில். "சனிப் பிணம் துணே தேடும்" என்பது தெரிந்ததுதானே!

மரக்கால் : அப்படி, தொணே தேடிக்கினு இருக்கிறபோது, அதே இப்படியே தேடிக்கினு இருக்கட்டும்ணு உட்டுட்டாங்க?

துரைசாமி : கண்ணுக்கா தெரியும்?

மரக்கால் : கட்டி அனுப்புற கோழியெ கடைசியா என்ன பண்றதுங்க?

துரைசாமி : அதை யாராவது எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள்.

மரக்கால் : அப்படிண்ணு, பொந்தாக் கோழியா பாத்து ஒண்ணு வாங்கணுங்க.

துரைசாமி : சுடலையில் இருக்கும் தோட்டி எடுத்துக் கொள்ளுவான்.

மரக்கால் : அப்படிண்ணு, தெருவ்லே ஒரு நாயிக் குட்டி இருக்குதுங்க. அதெப் புடிச்சிக் கட்டிப்புடலாம். ஒரு உசுருதானுங்களே, கட்டி அனுப்பணும்.

துரைசாமி : சரிதான், வழக்கம் அப்படியில்லை.

மரக்கால் : வழக்கம்! என்ன வழக்கம்? சரி, ஆகவேண்டியதே பாப்போங்க!

காட்சி—14

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம் : பிற்பகல்.

உறுப்பினர் : உறவினர், பொன்னன், கண்ணன், மின்னொளி, மரக்கால்.

[சில நாட்களின் பிறகு ஒருநாள், மின்னொளி, இன்னமுது மற்றும் உறவுள்ள பெண்கள் பேசியிருக்கிறார்கள். கண்ணன் பாடசாலையிலிருந்து வருகிறான்.]

உறவினர் : ஏக்கமா இருக்குது புள்ளெயெப் பாத்தா; இங்கே வாடி.

உறவினர் 2 : ஏன், அவனுக்கென்ன கொறைச்சல்?

[இதற்குள், பொன்னனும், மரக்காலும் வீட்டில் நுழைகிறார்கள். இங்கு பேசிக்கொள்வதை ஒரு புறம் நின்று கேட்கிறார்கள்.]

உறவினர் 3 : மூத்த புள்ளாண்டான் தன் சொத்தே அழிச்சிபுட்டான்.

உறவினர் 4 : சொத்தே அழிச்சிபுட்டா, சின்னவனுக்கு அதனாலே என்ன? மொத்தம் சொத்து நானூறுயிரம். அதிலே இரணூறுயிரம் மூத்தவன் பங்கு, அழிஞ்சிது. சின்னவன், அழிஞ்சத்தெ ஒத்துக்க முடியுமா?

[இதற்குள், பொன்னனும், மரக்காலும் வந்துவிடு கிறார்கள்.]

மின்னொளி : அத்தான், (கண்ணீர் துடைத்தபடி) மாமா போய்விட்டார்.

[அனைவரும் துன்பமுகத்துடன் காட்சியளிக்கி றார்கள்.]

கண்ணன் : அண்ணா! அப்பா இறந்து போகும்போது நீங்கள் இல்லை. அதனால், உங்களை எல்லாரும் திட்டி னார்கள்.

பொன்னன் : சரி. எனக்கும் தெரியும். இருக்கட்டும்.

மரக்கால் : ஐயா இல்லாத நேரத்லே ஐயாவெ திட்றதா? அப்போ ஐயா இல்லே. அப்றம் பத்துப் பதினைஞ்சி நாள் பாத்தோம். ஐயா வல்லே. என்னை அனுப்பு னாங்க ஐயாவே இட்டாரச் சொல்லி. நாந்தான் போனேன்; அவருதான் ஆப்ட்டாரு; இட்டுக்கினுதான் வந்தேனே, அப்றம் என்ன?

[பொன்னன், தன், அறைக்குப் போக, மரக்காலும் மின்னொளியும் உடன் செல்லுகிறார்கள்.]

பொன்னன் : (எரிச்சலாக) மின்னொளி, இதுதான் உனக்கு வேலையோ? என்ன சொத்து! என்ன செலவு! என்ன மீதி! இவைகளைப் பற்றிச் சாவுக்கு வந்த வீணர்களைப் பேசவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறாயா?

மரக்கால் : இதெல்லாம் நல்லா இல்லிங்கம்மா. சேச்சே.

மின்னொளி : நாம் நீக்கிவிட்டோமே கணக்கனை. அவன் சாவுக்கு வந்து, எல்லாரிடத்திலேயும் வட்டிக் கடையின் கணக்குப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தானும். தங்கள் அத்தையிடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறான். அதைக்கொண்டு தங்கள் அத்தை அனைவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தார்கள்! நான் தடுத்தும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. தங்கள் முகம் கோண நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன் அத்தான்.

மரக்கால் . இப்ப அவுரு மூஞ்சி கோணிக்கிச்சே, நீங்க தானே காரணம்?

மின்னொளி : நான் அல்ல என்றுதான் இப்போது விளக்கி னேனே, மரக்கால்.

மரக்கால் : இன்னம் வெளக்கமா சொல்லணும்மா.

பொன்னன் : சரி, நீ போ. உறவினர் அனைவரையும் அவரவர் வீட்டுக்குப் போகும்படி சொல்லிவிடு. இன்னும் இங்கிருந்து கொண்டு வீண் வம்பு வளர்க்க வேண்டாம்! நானா, இதுவரைக்கும் செலவு செய்தேன்? சொன்னாளே அத்தை! அத்தை! அவளை இதே நேரத்தில் வெளியில் அனுப்பு.

மரக்கால் : அத்தை! அந்தச் சொத்தையை அனுப்புங்கம்மா· இல்லே, நான் அனுப்பட்டுமா?

மின்னொளி : வேண்டாம். நானே இனிய முறையில் போகும்படி செய்துவிடுகிறேன். அத்தான், சாப்பிடுங்கள்! வாருங்கள்! களைப்பாக இருக்கிறீர்கள்.

பொன்னன் : சரி, வருகிறேன். போய் இலை போடு.

மரக்கால் : நான், என் வூட்டுக்குப் போறேம்மா. எனக்கும் எலை போட்டுடாதிங்க.

பொன்னன் : அப்படியில்லை. இங்கேயே சாப்பிட்டுவிடு மரக்கால்!

[மின்னொளி, போகிறாள்.]

பொன்னன் : மரக்கால், நான் எனக்குரிய சொத்தை அழித்துவிட்டேனாம். அதாவது இருநூறாயிரமாம்! மீதியிருக்கும் இருநூறாயிரம் என் தம்பி யுடைமையாம்.

மரக்கால் : அப்படியே இருக்கட்டும். ஆருக்காகத் தோத்திங்க? குதிரப்பந்தயத்லே பெருத்த தொகை வந்துட்டுது. அப்ப, அந்தத் தொகை பொதுவிலே தானே சேந்துபுடும்?

பொன்னன் : குதிரைப் பந்தயம் இருக்கட்டும். அதையேன் நாம் வெளியில் சொல்ல வேண்டும்? நாழிகையாகிறது வா. சாப்பிட்டுப் பேசுவோம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி—15

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம் : மாலை.

உறுப்பினர் : மரக்கால், பொன்னன்.

[சாப்பிட்டபின், பொன்னனும், மரக்காலும் தனியாகப் பேசுகிறார்கள்.]

மரக்கால் : என்னுங்கையா, அந்த வீரப்பர்! வீரப்பர்! என்னுத்துக்கோ பட்டுச்சுங்கம் கட்ணுப்லேண்ணுவாங்க. அந்த மாதிரி—பேர்லே வேறெ மரியாதி. எண்ணுங்கையா, இப்படிப் பண்ணிட்டான்! ஏமாந்துட்டிங்களேய்யா. நான் இல்லாமெ பூட்டேன் ஐயா.

பொன்னன் : கண்ணம்மாவும் அவனும் சேர்ந்து செய்த வேலைதான். போய்க் கண்ணம்மா வீட்டில் இறங்கினோம். ஆயிரம் எடுத்துக்கொண்டு போனோம். மீதியைப் பெட்டியில் வைத்துப் பெட்டியைக் கண்ணம்மா வீட்டு அறையிலே வைத்துப் பூட்டிக்கொண்டுதான் போனோம். கண்ணம்மாவும் எங்களோடே கிண்டிக்கு வந்துவிட்டாள். கிண்டியில் குதிரைப் பந்தயம் தீர்ந்ததும், கையில் இருபத்தைந்து ரூபாய்தான் இருந்தது.

மரக்கால் : அப்ப, ஒரு நாள்ளே தொளாயிரத்தி எழுவத்தி அஞ்சி ரூபா தோத்துட்டிங்க! நூத்லெ ஒன்பது நூறு, பத்லெ ஏழு பத்து, அஞ்சிலே ஒண்ணு, இவ்ளவுமா? அடேப்பா!

பொன்னன் : அவ்வளவுதான்.

மரக்கால் : அவ்வளவுதான். அதிகமில்லே, அப்றங்க.

பொன்னன் : நேரே, படக்காட்சிக்குப் போய்விட்டோம் சாப்பாட்டு விடுதியில் சாப்பிட்டுவிட்டு, இரவு பத்து

மணிக்கு வீடு வந்தோம். வீட்டில் யாருமில்லை. வீடு திறந்திருந்தது. அறை திறந்திருந்தது. பெட்டி இல்லை. எல்லாரையும் கேட்டேன். அண்டை அயலில் கேட்டேன். யாரும் வந்ததாகச் சொல்லவில்லை. உடனே போலீசில் பதிந்து வைக்கப் போனேன். போலீசில் ஏதேதோ கேட்டார்கள். நடந்ததை யெல்லாம் சொன்னேன். கண்ணம்மா வருத்தப்பட்டாள். போலீசில் சொல்லியதால், தனக்கு மானக்குறைச்சல் வந்து விட்டதாம். வீரப்பனும் அவளுடன் கூடிக்கொண்டு கூத்தாடினன். என்னிடம் செலவுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஒரு வெற்றிலைப் பாக்குக் கடையில் கடனுக இருபத்தைந்து ரூபாய் கேட்டேன். கடைக்காரன் கொடுத்தான். அதைக்கொண்டு பந்தயம் வைத்தேன். முந்நூறு ரூபாய் கிடைத்தது. பிறகும் ஆடிக்கொண்டிருந்தேன். தந்தி வந்தது மெய்தான். என் நிலை அப்படியிருந்தது. கடிதம் வந்ததும் மெய்தான். நிலைமை சரியாயில்லை யல்லவா? நேற்று நீ வந்தாய். பத்து ரூபாய் மீந்தது. ஏறினேம் வண்டி. இதையெல்லாம் மின்னெளியிடம்—யாரிடமும் சொல்லாதே.

அந்தக் கொடியவன் கணக்கன், நாளடைவில் நான் வட்டிக்கடையில் எடுத்துவந்த பணத்தை யெல்லாம் என் பற்ருகவே எழுதிவந்திருக்கிறுன். அதையும், என் அத்தை முதலியவர்களிடம் சொல்லிக் கலகம் செய்திருக்கிறுன். இந்தச் சமயத்தில் அந்தக் கணக்கனை நான் பகைத்துக்கொண்டது தவறு. இல்லையானுல், அவனைக் கொண்டே கணக்கை மாற்றி எழுதச் செய்திருக்கலாம்.

[இச்சமயம், மாலைச் செய்தித்தாள் ஒன்றை ஒருவன் கொண்டுவந்து கொடுத்துப் போகிறுன். பொன்னன் அதைப் பிரித்துப் பார்க்கிறுன்.]

பொன்னன் : அடடா! மறந்து போனேன். கணக்கன் ஒருவனும், ஆள் ஒருவனும் தேவையென்று இதில்,

வெளிப்படுத்தச் சொன்னேனே. இதோ வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறதே. குறித்த தேதி ஆய்விட்டிருக்குமே? இல்லை. மின்னொளி தேதியைத் தள்ளிப் போட்டிருக்கிருள். நாளைக்குத்தான்! விண்ணப்பம் வந்திருக்கிறதா? எத்தனை! நாளைக்கு விண்ணப்பத்திற்கு உடையவர்கள் வந்து சேருவார்களே.

மரக்கால் : வட்டிக் கடையில் விண்ணப்பம் வந்திருக்கும் ஐயா.

பொன்னன் : வந்த விண்ணப்பங்களையெல்லாம் எடுத்துவா! ஓடு!

மரக்கால் : வண்டி?

பொன்னன் : அவ்வளவா வந்திருக்கும்?;

மரக்கால்: வண்டி, வைத்துக்கொள்ளட்டுமா வாடகைக்கி?

பொன்னன் : சரி. நாலணு வாங்கிக்கொள் வட்டிக் கடையில்.

மரக்கால் : ஒரு நடைக்குத்தான் ஆச்சி நாலணு. அப்பறம்?

பொன்னன் : மிகைபட நினைக்கிருய். அவ்வளவு வந்திரா, விண்ணப்பங்கள். போய்வா.

மரக்கால் : நான் கொண்டாந்து வைக்கறேனே! நாளைக்கித் தானே! இப்ப என்னுங்க.

பொன்னன் : சரி. எனக்கு வேலையிருக்கிறது. விண்ணப்பங்கள் இருக்கட்டும். உடனே சென்று, இந்தக் கடிதத்தை (கடிதம் எழுதுகிருன்) கடையில் கொடு. அவர்கள் கணக்குப் புத்தகங்களைக் கொடுப்பார்கள். அதை யாரிடமும் காட்டாமல் என்னிடம் கொண்டு வா.

மரக்கால்: ஆமாய்யா, ஒங்கபேர்லே இருக்ற பத்தெயெல்லாம் மாத்தி எழுதிபுடுங்க. ராத்ரிக்கல்லாம் அதெ வேலெயாயிருந்து முடிச்சுடுங்க.

பொன்னன்: அதற்காகத்தான். இதை யாரிடமும் சொல்லாதே.

மரக்கால்: அதென்னுங்க? அடிக்கடி என்னெ அப்படி நெனெக்கிறீங்க.

பொன்னன்: நம்பாமல் இல்லை. ஏமாறாமல் இருப்பதற்குச் சொன்னேன்.

மரக்கால்: எங்கே? நானு ஏமாந்தேனுங்க. ஏமாத்ரதுக்குத் தான் ஏங்கிட்டே என்னருக்குதுங்க?

பொன்னன்: இருந்தாலும், உனக்குப் படிப்பில்லையல்லவா.

மரக்கால்: நானு படிக்காமே இருந்ததே நல்லதாப் போச்சிங்கோ! அல்லாட்டி கண்ணம்மா கிட்டியும் வீரப்பங்கிட்டியும் ஏமாந்துதானுங்களே போவணும். ஏங்க ஐயா, நீங்க படிச்ச படிப்லே தாசியே வச்சிக்கலாம்னு இருக்குதுங்க. வக்சிக்கின, இப்படி நடக்குதுங்களே.

பொன்னன்: தாசியை வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று நான் படித்ததில் சொல்லியில்லையேடா.

மரக்கால்: தாசியே பொதுமகளிண்ணு சொல்லியில்லிங்க?

பொன்னன்: ஆமாம். ஆனால், பொதுமகள் உறவு கூடாதென்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

மரக்கால்: சொல்லி என்ன பண்றதுங்க? ஊர்த் தேவடியாளுவளெயெல்லாம் கோயில் சாமியே கட்டிக்கிதுங்க.

பொன்னன்: அதெல்லாம் தன்னலக்காரர்களின் ஏற்பாடு தானே.

மரக்கால் : ஆம் அப்படிச் சொல்லுங்க. என்ன தன் னலங்க! என்ன அக்குறும்புங்க! இன்னெரு அக் குறும்பான தன்னல ஏற்பாட்டைப் பாருங்க. பரவ நாச்சி என்ற ஒருத்தியை சுந்தரமூர்த்தி எம்பவரு வச்சிகினரு. மரமசிவஞ்] சரிப்படுத்தி வச்சாரு. இப்படி சேக்கிழாருங்க...

பொன்னன் : அடடா! அது பெரிய புராணமடா. அதை ஒன்றும் சொல்லாதே.

மரக்கால் : தெரியுங்க, சொன்ன திட்டுவாங்க. வருத்தப் படுவாங்க. என்ன படிப்புங்க?

பொன்னன் : நாழிகையாகிறது. கணக்குகளை யெல்லாம் வாங்கிவா. போ!

மரக்கால் : சரிங்க. (போகிருன்.)

காட்சி—16

இடம் : ஊர்க் காமாட்சி கோயில்.

காலம் : இரவு.

உறுபினர் : மரக்கால், குருக்கள் (பின்னிகழ்ச்சி வீதியில்)

[அன்றிரவு மழை தூறுகிறது. பல நாட்களாகச் சாத்தப்பட்டிருந்த காமாட்சியம்மன் கோயி லின் முன்புறமுள்ள திறந்த இடத்தில் ஒரு சிறிய பந்தல் போடுகிருர்கள் நான்கு ஆட்கள்- மரக்கால் தன் அடையாளத்தைப் பிறர் அறியாதபடி முக்காட்டிட்டபடி நின்று மேற் பார்வை பார்த்திருக்கிருன். அவ்வழியே போய்க் கொண்டிருந்த சுப்ரமணிய குருக்கள் பந்தல் போடுவது எதற்காக என்பதை அறிந்து கொள்ள நினைக்கிருர்.]

சுப்ரமணிய குருக்கள் : அங்கே ஆரையா, என்ன விசேஷம்?

மரக்கால் : (கேட்பவர் குருக்கள் என்று தெரிந்திருந்தும் தெரியாதவன்போல்) இங்கியா? சொல்லக்கூடாதுங்க.

குருக்கள் : ஏனப்படி?

மரக்கால் : பாப்பானுவ எங்கே இருக்றவனும் வந்துடு வானுங்க, சாத்திக் கெடக்குதல்ல இந்தக் கோயில்! நாளெ ராத்திரிக்கி சுலபமா கும்பாபிஷேம் பண்ணீபுட்றது. இதே, பாப்பானுங்க தெரிஞ்சிக்கினு, குடி கெட்டுது. நீ தெரிஞ்சிக்றதிலே ஒண்ணும் கெடுதி யில்லே.

குருக்கள் : யார் கைங்கரியமோ?

மரக்கால் : அவுங்கதான் வட்டிக்கடெ பொன்னன்.

குருக்கள் : அவா, என்னே மறக்கமாட்டாளே?

மரக்கால் : நீங்க ஆருங்க?

குருக்கள் : நான் தான் சுப்ரமணிய குருக்கள்.

மரக்கால் : அடடா நீங்களா? போங்க போங்க. அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லிங்க. சும்மா சொன்னேங்க. இருட்டிலே தெரியாம பூட்டுதே.

[குருக்கள் போகிறுர். சிறிது தூரம் போகையில் எதிரில் அருணுசலேயர் வருகிறுர்.]

குருக்கள் : ஆர் போறது?

அருணுசலேயர் : நான்தான் அருணுசல ஐயர்.

குருக்கள் : அப்படியா? காமாட்சியம்மன் கோயில் கும்பாபிஷேகத்தைச் சொன்னுளோ உங்க கிட்டக்க?

ஐயர் : இல்லியே. என்னிக்கி வைச்சிருக்கா?

குருக்கள் : நாளை ராத்திரிக்கின்னு? கமுக்கமா நடத்ரா ளாம், பிராம்மணு அதிகம் பேர் வந்திடுவாண்ணு!

ஐயர் : அதென்ன நாளை ராத்ரிக்கி? நாளை ராத்ரி நாள் நன்னுயில்லியே? அப்படி இருக்காது.

குருக்கள் : ஏன் இருக்காது? எந்தப் புரோகிதன் தனக்கு ஒழிந்த நேரத்தைப் பாத்து வைச்சுட்டானே?

ஐயர் ! அப்படியும் இருக்கலாம். எதுக்கும் போவாமலா இருந்துடப் போறேம். கோயில் எதிர்லே, குதிரை ராட்ணம் தொட்டி ராட்ணம் போடுவாளே! கடைகள் வைப்பாளே. பந்தல் போடறுளோ?

குருக்கள் : நடக்றது.

ஐயர் : சரி. நான் போய் வர்றேன்.

[அருணுசலேயர் போகிருர். வழியில், பூக்கட்டும் பூசாரி வருகிருன்.]

அருணுசலேயர் : பூசாரியா? புஷ்பத்துக்குச் சொன்னுளோ!

பூசாரி : யாருங்க?

ஐயர் : காமாட்சியம்மன் கோயில் கும்பாபிஷேகமாச்சே, நாளை ராத்திரிக்கிண்ணேன்.

பூசாரி : சொல்லாட்டிப் ! போவுட்டுங்க. நான் பூக்கடை வைக்கலாம் பாருங்க. என் தம்பி இருக்கானே அவன் கிட்டே சொல்லணுங்க, இதை. அவன் பட்டாணிக் கடை வைக்றவன் இல்லிங்களா?

ஐயர் : ஆமாமாமாம். சொல்லிவச்சுடு.

[பூசாரி போகிருன். எதிரில் ஒரு கூட்டம் வருகிறது. மண்பொம்மை செய்யும் மன்னுதன், பூசாரி யைப் பார்த்து விடுகிருன்.]

மன்னுதன் : என்ன பூசாரி? திருக்காஞ்சித் திருநா இன்னும் எத்தனே நாளிருக்குது?

பூசாரி : நாளேக்கி ஒரு திருநாளாச்சே தெரியுமா ஒனக்கு?

மன்னுதன் : கேட்டாக்கா?

பூசாரி : காமாட்சியம்மங் கோயில்லே நாளேக்கிக் கும்பாபிஷேகமில்லே?

மன்னுதன் : என்னுப்பாது?

பூசாரி : கழுக்கமா ஏற்பாடு பண்ணிட்டாங்க. எனக்கும் இப்பத்தான் தெரிஞ்சுது. நான் போறேன்.

[அனேவரும் போதல்]

காட்சி—17

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம்: இரவு.

உறுப்பினர் : மின்னெளி, பொன்னன், கண்ணப்பன்.

[அதே இரவில், பொன்னன் வீட்டில் உட்கட்டுக் கூடத்தில், கண்ணப்பன் கட்டிலில் தூங்குகிருன். மின்னெளி அதை யடுத்துள்ள அறையில் தூங்குகிருள். பொன்னன், கண்ணப்பன் தூங்கும் அறைக்கு இப்பால் ஒருபக்கம் இட்டிருக்கும் நாற்காலியில் குந்திக் கணக்குச் சுவடிகளேப் புரட்டுவதும், ஏதோ எழுதுவதுமாய் இருக்கிருன். மணிப்பொறியும் பன்னிரண்டு அடிக்கிறது. எதிரில் பெட்டிமேல் இட்டிருந்த விளக்கைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

தன் அறையை நோக்கிப் போகத் தொடங்குகிறான். வழியில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணப்பனைப் பார்க்க நேர்கிறது. பொன்னனுக்கு நினைவு வருகிறது. "பெரியவன் தன் இருநூறுயிரத்தைச் செலவு செய்துவிட்டான். மீதியுள்ளது, சின்னவனுடையது." அவன் மீண்டும் நாற்காலி பெட்டியை நெருங்கினான். அவன் கைப் பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்த குத்துக் கத்தியை எடுக்கிறான். அதன் கூரிய முனையை அவன் உற்றுப் பார்க்கிறான். தன்னுடன் பிறந்தானை , மாய்த்து விடுவது என்ற முடிவுக்கு வருகிறான். அதே நேரம், மின்னொளி புரண்டுபடுக்கிறாள். அவள் இன்னும் தன் கணவன் படுக்க வரவில்லையா என்று தலையைத் தூக்கிப் பார்க்கிறாள். கணவன் தன் அறையை நாடி வருவதாக விளக்கொளியின் அசைவில் உணர்கிறாள். கணவனை வரவேற்க எழுகிறாள். தன் கணவன் குத்துக் கத்தியுடன் கண்ணப்பனை உறுத்திப் பார்ப்பதைக் கண்டு திடுக்கிடுகிறாள்.]

மின்னொளி : திருடன்! திருடன்! அத்தான்! அத்தான்!

பொன்னன் : நானும் அதற்காகத்தான் குத்துக் கத்தியுடன் எழுந்தேன்.

[என்று சொல்லிக்கொண்டே, மின்னொளி யெதிரில் வந்து நிற்கிறான்.]

கண்ணப்பன் : அண்ணா! அண்ணா!

[என்று திடுக்கிட்டெழுகிறான்.]

மின்னொளி : (ஓடிக் கண்ணப்பனை அணைத்து) ஒன்றுமில்லை தம்பி. யாரோ இங்கு வந்ததுபோல் தெரிந்தது.

கனவோ என்னமோ! அதற்காகக் கூச்சலிட்டேன். அண்ணனும் அதற்காகக் கத்தியோடு ஓடிவந்தார்! நீ, தூங்கு தம்பி!

பொன்னன் : நீ, கூச்சலிட்டாயல்லவா மின்னொளி?, உடனே கத்தியைப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டேன். நீ, ஏதாவது கனவு கண்டாயா மின்னொளி?

மின்னொளி : ஆம் அத்தான்! கனவின் பயனுகத்தான், அப்படிக் கூச்சல் போட்டுவிட்டேன். நாழிகை ஆகிறது அத்தான், தூக்கம் கெட்டுவிடுமே!

பொன்னன் : ஆமாம்.

[ஒரே அறையில் இட்டிருக்கும் இரண்டு கட்டில் களில் இருவரும் படுத்துக் கொள்கிருர்கள். பொன்னன், மீண்டும் எழுந்திருக்கிருனே என் பதை அறிய இடை இடையே தலைதூக்கிப் பார்த்தபடி இருக்கிருள் மின்னொளி. மணிப் பொறி நான்கு அடிக்கிறது. பொன்னன் எழுந் திருக்கிருன். மின்னொளி கூடவே திடுக்கிட் டெழுகிருள்.

மின்னொளி : நான்கடித்தது மணி. ஏனத்தான், விடியுமுன் எங்கேயாவது போகவேண்டுமோ?

பொன்னன் : மரக்காலை வரச்சொன்னேன் விடியுமுன். அவன் வரவில்லை. நானே போய்த்தான் அவனை எழுப்பி வரவேண்டும். விண்ணப்பங்களைப் பார்வையிட வேண் டும். மிக்க வேலையிருக்கிறது.

மின்னொளி : விண்ணப்பங்கள் எத்தனை வந்திருக்கின்றன!

பொன்னன் : மிகுதியாய் இருக்குமென்ருன் மரக்கால். இராது என்றேன் நான். அவன் சொன்னுன், எதற்கும் விண்ணப்பக்காரர்களைக் காமாட்சியம்மன் கோயிலில்

வந்து தங்கும்படி செய்கிறேன், விண்ணப்பங்களையும் அங்கே கொண்டுபோய் வைக்கிறேன். நீங்கள் அங்கே வந்துவிடுங்கள் என்றான். அதற்காகத்தான் அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு, கோயிலுக்குப் போகலாம் என்று காலையில் எழுந்தேன்.

மின்னொளி : விண்ணப்பம் கொடுத்தவர்களில் அக்காவும் ஒருவர் அத்தான்!

பொன்னன் : அப்படியா? இன்னமுது, கணக்கு வேலை பார்த்து, வருவாய் பெறவேண்டுமா என்ன? பணக் காரருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கிறார்களே?

மின்னொளி : சம்பளமில்லாமல் வேலை பார்க்கிறதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள், விண்ணப்பத்தில்.

பொன்னன் : இருந்தாலும், அது சரியில்லை, மின்னொளி! இன்னமுதை நான் வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளுகிறேன் என்று வை. அவர்களை, இப்படிச் செய், அப்படிச் செய் என்று சொல்லி வேலை வாங்க, நாக்குக் கூசாதா? மேலும், இன்னமுது ஆண்பிள்ளைகள் நடுவில் வேலை பார்ப்பதா? என்னுடன், இன்னமுது சேர்ந்து பழகுவதை ஊர் என்ன சொல்லும்? அதெல்லாம் சரியல்ல!

மின்னொளி : அப்படியானால். ஒரு விண்ணப்பம் தள்ளு கடை!

பொன்னன் : ஆமாம்.

மின்னொளி : இன்னொன்று பற்றி எப்படியோ?

பொன்னன் : அது எது?

மின்னொளி : என்னுடையது.

பொன்னன் : அதுவும் தள்ளுகடைதான், உறுதியாக!

மின்னொளி : சரி. தீர்ந்தன இரண்டும். நீங்கள் காலையுணவை முடித்துக்கொண்டு வெளியிற் போகலாமே. இதோ ஆய்விட்டது அத்தான்.

பொன்னன் : அப்படியானால், நான் வெளியிற்போய் உடனே திரும்பிவிடுகிறேன்.

[பொன்னன் போகிறான்.]

காட்சி—18

இடம் : மரக்கால் வீடு.

காலம் : காலை நாலரை மணி.

உறுப்பினர் : பொன்னன், மரக்கால், தங்கம்.

[இரவு நாலரை மணிக்குப் பொன்னன், மரக்கால் வீட்டின் கதவைத் தட்டுகிறான்.]

பொன்னன் : மரக்கால்! மரக்கால்!

மரக்கால் : (உள்ளிருந்தபடி) ஆர்று இந்நேரத்லே.

பொன்னன் : மரக்கால்! நான்தான் பொன்னன். கதவைத் திற!

மரக்கால் : முண்டம்! இந்நேரத்லெ வந்துட்டான்.

பொன்னன் : பொன்னன்! பொன்னன்!! ஐயாடா!

மரக்கால் : (முன்னே, தான் பேசிய பேச்சின் தொடர்ச்சியாக) எப்பப் பாத்தாலும் தொல்லே. தூக்கம் கெட்டுப் போவுது. (தன் மனைவி. தங்கத்தை நோக்கி, உரக்க) தங்கம்! எவனோ கூப்புடுறான். கொல்லைக்கிப் போய் வந்துட்ரேன். வயித்தே வலிக்குது.

தங்கம் : (மெல்லிய குரலில்) ஏங்க, நீங்க பொன்னங்கிட்ட இப்ப வேலே செய்லே, வேறே ஒருத்தரிடம் வேலேக்கி அமந்துபுட்டேன் இண்ணீங்களே. இவன் ஏன் இப்ப தேடிக்கினு வந்தாண்ணேன்! அப்ப நீங்க அவங்கிட்டே தான் கார் ஓட்றிங்க. தெரிஞ்சிப்போச்சி. ஒங்களுக்கு வெக்கம் கிக்கம், மானம் ஈனம், கூடைச் சதையிலே குண்டுமணி ரத்தம், ஏதாச்சும் இருக்குதாண்ணேன்! என்னுடா, நம்பப் பெண்டாட்டியே கையைப் புடிச்சி இழுத்தானே, :அப்படியாப் பட்டவங்கிட்ட அப்றம் ஒறவு இருக்கலாமாண்ணு இல்லியே ஒங்களுக்குத்தான்.

மரக்கால் : என்னெ மானங்கெட்டவண்ணு நெனச்சிக்கினே இரு. வெக்கங்கெட்டவண்ணு நெனச்சிக்கினே இரு. கூடைச் சதையிலே குண்டுமணி ரத்தம் இல்லாதவண்ணு நெனச்சிக்கினே இரு. எத்தினி நாளேக்கு? நான் ஆருண்ணு காட்டிப்புடுறேன் உட்ருவனுடி அவனே? நெனேக்காதேடி தங்கம் ஒன் நெஞ்சிலே!

தங்கம் : நீங்களுந்தான் ரொம்ப நாளா சொல்லி வர்றிங்க. பாப்பம்!

மரக்கால் : பாரேன்.

தங்கம் : அவன், காத்திருக்கானே.

மரக்கால் : இருக்கட்டுமேடி.

தங்கம் : அப்படிண்ணு; நெஞ்சிலியே குறுங்குறுண்ணு வச்சிருக்கிறிங்களோ அவனே பழிவாங்க?

மரக்கால் : ஆமாம். ஆறு, ஒண்ணு. அவன் பெண்டாட்டி இருக்காளே அவுளும், அவன் கொழுந்தியா இருக்காளே அவளும், ரெண்டு பேரும் ரொம்ப நெல்லவுங்க. அவுங்களுக்கு ஒரு கெடுதி வரும்படி நானு ஒண்ணும் பண்ண மாட்டேன்.

தங்கம் : அதுமட்டும் மெய்தான்—ஏண்ணு கேளுங்களேன் அவனே! காத்திருக்கானே தெருவ்லே.

[மரக்கால் போய்க் கதவைத் திறந்து திடுக்கிட்டவன்போல் பேசத் தொடங்குகிறுன்.]

மரக்கால் : நீங்களா! சீனன் வருவேன் இண்ணு சொல்லியிருந்தான், அவனிண்ணு பாத்தேனுங்க.

பொன்னன் : எனக்குத் தெரியாதா? வேறு யாரோ என்று நினேத்துத்தான் பதில் சொன்ஞய். அதிருக்கட்டும். இரவெல்லாம் எனக்குத் தூக்கமே இல்லே. அந்தக் கணக்கையெல்லாம் பார்த்தேன். அதை மாற்றி எழுதுவது இலேசல்ல. பழைய கணக்கனேயே திரும்ப அழைத்துக் கொண்டால் என்ன?

மரக்கால் : அழைக்கலாம். அவன் ஒங்களெப் பழிவாங்க ரத்திலியே இருப்பான். அவன் சூழ்ச்சிக்காரன். அடிச்சி உட்ட பாம்பு பாருங்க. கட்டாயம் கடிக்குங்களே! இப்ப காமாட்சியம்மன் கோவிலுக்குப் போவணுமே, நீங்க. அங்கே நீங்க சொன்ஞப்லே சின்னதா ஒரு பந்தல் போட்டிருக்கேன். ஏண்ணு, மழை பாருங்க. விண்ணப்பத்தெயெல்லாம் அங்கேயே கொண்டுபோய் வச்சிருக்கேன்.

பொன்னன் : எத்தனே விண்ணப்பம்?

மரக்கால் : ஏனுங்க. ஆயிரத்துக்குக் கொறையாதுங்க.

பொன்னன் : ஐயையோ! நான் அப்படி எதிர்பார்க்கவே இல்லேயே.

மரக்கால் : நீங்க எதிர்பாக்கலே! ஊர் எதிர்பாக்குது. தேரும் திருணவுமா இருக்குமிண்ணு!

பொன்னன் : இதென்னடா இழவு?

மரக்கால் : அப்பா செத்த எழவுக்கு, எழவுங்க. நான் முந்தி போயி, வந்திருக்றவுங்களே கையமத்தி, வர இருக்றவுங் களுக்கு வசதி பண்ணி வைக்றேன்.

பொன்னன் : சரி, அப்படித்தான் செய். நான் வருகிறேன்.

மரக்கால் : நான் சொல்லியனுப்றேன், அப்ப வாங்க கோயி லுக்கு!

பொன்னன் : நல்லது.

[மரக்கால் போகிருன்.]

காட்சி—19

இடம் : காமாட்சியம்மன் கோயில்.

காலம் : காலே.

உறுப்பினர் : கணக்கன், போலீசு, மரக்கால், கோயில் தர்மகர்த்தர், விண்ணப்பக்காரரர் முதலி யோர்.

[விடிந்தபின், சரியாக ஆறுமணிக்கெல்லாம் காமாட்சியம்மன் கோயில் உள்ளே நூற்றுக் கணக்கான பார்ப்பனர் வந்து நிறைந்திருக் கிருர்கள். வீதியில் கடைகள், தொட்டி இராட்டினம், குதிரை இராட்டினம் நாட்டப் பட்டிருக்கின்றன. ஊரில் இருப்பவர்கள் வியப் புடன் பார்க்கிருர்கள். தமக்குள் பலவாறு பேசிக்கொள்கிருர்கள். புகை வண்டியும், புதுவை நிலேயத்தில் பெருந் தொகையான மக்களே இறக்கிற்று! நூற்றுக்கணக்கான விண்ணப்பக்காரரர்கள்! தேடித் திரிந்து

காமாட்சியம்மன் :கோயிலே அடைகிறார்கள். அவர்களில், பெரும்பாலோர் பார்ப்பனர். உள்ளூர்ப் பார்ப்பனர் அவர்களைக் காணு கிறார்கள்.]

உள்ளூர் I : நீங்க அயலூரரோ! சொல்லியிருந்தாளோ.

வெளியூர் I : ஆம்! வேலைக்குத்தான் வந்தோம்.

உள்ளூர் II : உள்ளூரில் ஆள் இருக்கச்சே, வெளியூரிலிருந்து அழைச்சாளோ 'ஓம்மை?

வெளியூர் II : உள்ளூரில் ஆள் இருந்தா, எங்களெ ஏன் அழைக்கிறு?

வெளியூர் I : ஒமக்கென்ன தெரியும்காணும். சிரார்த்த பிக்ஷை, பஞ்சாங்கபிக்ஷை, சாவு வீட்டில் பிக்ஷை, வாழ்வு வீட்டில் பிக்ஷை. அவ்வளவுதானே.

உள்ளூர் II : நீர் மகா கனபாடிகளோண்ணேன்.

[இவ்வாறு குளறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ஒருபுறம்! இராட்டினக்காரனை ஒருபுறம் போலீஸ்காரன் தொல்லைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். மற்றொருபுறம் காமாட்சியம்மன் கோயில் தர்ம கர்த்தர்களில் ஒரு கட்சிக்காரர், அந்தப் பக்கம் போய்க்கொண்டிருந்த மற்றொரு கட்சியின ரைச் சேர்ந்த வேலுவிடம் கூச்சலிடுகிறார்கள்.]

போலீசு: உத்தரவு வாங்கினீர்களா ராட்டினத்துக்கு?

இரட்டினக்காரன் : நாங்க வாங்கற வழக்கம் இல்லிங்க! திருவிழா நடத்துறுங்களே அவுங்க எல்லாத்துக்கும் சேத்து உத்தரவு வாங்கிப்புடுவாங்க.

போலீசு : வாங்கலே. வாங்கியிருந்தா , காட்டு?

[இராட்டினக்காரன் திருவிழாவுக் குடையவரைத் தேடிக் கோயிலுக்கு வருகிறான். இதுபோலவே கடைக்காரர் அனைவரும் ஒரே கூட்டமாகக் கோயிலில் கூடிவிடுகிறார்கள்.]

தர்மகர்த்தர் I: ஏன் வேலு! சர்க்கார் சாய்காலோண்ணேன் யாரையும் கேக்காமல், ஊரையும் கூட்டி முடிவு காட்டாமல், கும்பாபிஷேகம் வைச்சிபுடறதுதானே

வேலு: எங்க கட்சிக்காரர் அப்படி ஒருபோதும் பண்ண மாட்டாங்க. இதுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்து நடத்றது வட்டிக்கடைப் பொன்னன்.

தர்மகர்த்தர் I: அவருக்கும், நம்ப கோயிலுக்கும் தொடர்பு என்ன? ஒண்ணுமேயில்லியே! கோயில்லியா இருக்கார் அவுரு?

வேலு: ஆம்.

[தர்மகர்த்தர் கோயிலுக்கு எரிச்சலோடு போகிறார். மற்றொருபுறம் எதிர்க் கட்சித் தர்மகர்த்தர் செல்லுகிறார். அவர், அவ்வழியே போய்க்கொண்டிருந்த மரக்காலைப் பார்த்துவிடுகிறார்.]

தர்மகர்த்தர் II: ஏன், கார் ஓட்டுகிறவரே! தருமகர்த்தர்களுக்குள் சச்சரவு இருப்பதும், அதனால்தான் கோயில் சாத்தியிருப்பதும், உமக்குத் தெரியுமா, தெரியாதா?

மரக்கால்: தெரியுங்க. எங்கியும் உள்ளதுதானே. சொல்லவா வேணும்?

தர்மகர்த்தர் II: அப்படியிருக்கும்போது, சாவி வாங்கிப் போனீர்.

மரக்கால்: ஆர் இல்லேண்ணதுங்க?

தர்மகர்த்தர் II: வாங்கிப் போனதே தப்பு.

மரக்கால் : சாவி குடுத்தது சரியோண்ணேன்.

தர்மகர்த்தர் II : இருக்கட்டும். வாங்கிப்போயி கும்பாபிஷேகமாக நடத்தறது? எதிர்க் கட்சியின் சூழ்ச்சியாண்ணேன்?

மரக்கால் : அப்படி ஒண்ணுமில்லிங்க!

தர்மகர்த்தர் II : பின்னே என்ன?

மரக்கால் : எப்படியாவது ஒரு நல்ல நடவடிக்கே நடக்கட்டுங்களே?

தர்மகர்த்தர் II : அது எப்படி?

மரக்கால் : அதென்னமோ, என்னெ கேக்காதிங்க. வட்டிக் கடைக்காரர் வருவாரு. அவரெ கேளுங்க.

[மரக்கால், கோயிலை நோக்கிப் போகிருன். அங்கங்கு அவரவர்கள் பேசிக்கொள்வதைக் கேட்கின்ருன். கோயில் வாயிலை அடைகிருன். அங்கு அவன் காதில் பலவகையான கூக்குரல்கள் விழுகின்றன.]

உள்ளூர் : பிராமணுளைக் கேவலப் படுத்துவதா? வரட்டும் வட்டிக் கடைக்காரர்!

கடைக்காரர் : "என்னய்யா? எல்லாக் கடைக்கும் சேத்துத் திருவிழாவுக்கு ஒடையவர் உத்தரவு வாங்கியிருப்பாருண்ணு, எங்களைத் தொந்தரவு பண்றிங்களே!

வந்தவர்கள் : "வேண்டியது ரெண்டுபேரு. இதுக்கா இவ்வளவு விண்ணப்பம்?

பார்ப்பனன் : "போக்கிரித் தனமாண்ணு இருக்குது. கும்பாபிஷேகமிண்ணு எல்லாரியும் ஏமாத்ரான் அந்த வட்டிக் கடைக்காரன்.

இராட்டினக்காரன் : "எல்லாரும் சேர்ந்து ஒதெயுங்க அந்த வட்டிக் கடைக்காரனே.

மரக்கால் : நீங்களும் இங்கேதானு?

கணக்கன் : பின்னே, என்னு?

மரக்கால் : ஒங்களெப் பழயபடி வேலையிலே வச்சிக்கச் சொன்னேன் ஐயாகிட்டே. உம். முடியாதுண்ணு சொல்லிபுட்டாரு பட்டு கத்தரிச்சாப்லே.

கணக்கன் : அவன் கூப்டாக்கூட நான் வரமாட்டேன்.

மரக்கால் : அவுருக்கு, இப்ப கெட்டிக்காரக் கணக்கர் ஒருத்தர் தேவையாயிருக்குது. ஏண்ணு கணக்கெ யெல்லாம் மாத்தி எழுதணும்.

கணக்கன் : எப்படி? ஏன்?

மரக்கால் : நீங்க, இரணூருயிர ரூபாவையும் நாளாவட்டத்லே அவரு பேர்லேயே பத்து எழுதியிருக்கிங்க.

கணக்கன் : வேறெ, அவுருதானே சூதாட எடுத்தாரு. நாந்தானே குடுத்தேன்.

மரக்கால் : சரிதான். அதெ, அந்தப் பெரியவரு மேலேயே பத்து எழுதிபுட்டா நல்லதாச்சே.

கணக்கன் : தெரியுமே எனக்கு. சாவுக்கு நான் வந்தேனே எதுக்கு? ஐயா சேதி வெளிச்சமாக்கத்தானே. ஐயாவுக்கு ஒர் அத்தைஇருக்காங்களே, அவுங்ககிட்டே நல்லா சொல்லி வைச்சேன். ஒகோ! பொய்க் கணக்கு எழுதத்தான் கெட்டிக்காரனு பாக்குரோ? இருக்கட்டும். இது என்னு? யார் செஞ்சது பெரளி?

மரக்கால் : எந்தப் பெரளி?

கணக்கன் : கும்பாபிஷேகப் பெரளி.

மரக்கால் : அவுருதான், விண்ணப்பக்காரரெ வரச்சொல்ற துக்கு, இடம் தேவையா யிருந்தது. கோயில் சாவி கேட்டாரு. அவுங்க குடுக்கமாட்டோம் இண்ணுங்க. கும்பாபிஷேகம் பண்ணிபுட்றேண்ணுரு, சுலபமா. சரிண்ணு குடுத்தாரு சாவியெ, அந்த தர்மகர்த்தா.

கணக்கன் : அப்ப, கும்பாபிஷேகம் இல்லியோ?

மரக்கால் : சொல்லுவார் சொன்னுலும் கேப்பாருக்கு அறிவு கிறிவு இருக்க வாணுமாண்ணேன். நான் வர்றேன். வேலே யிருக்குது.

[என்று கூறிக் கோயிலின் பந்தல் நடுவில் இட்டிருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். எதிரில் மேசைமேல் வைத்திருந்த விண்ணப்பக் கட்டைப் பிரித்தான்.]

விண்ணப்பக்காரன் *I* : இவ்வளவும் விண்ணப்பமா?

விண்ணப்பக்காரன் *II* : எப்போது இதையெல்லாம் பார்ப்பது?

[இதற்குள், விண்ணப்பக்காரர் கூட்டம் மரக்காலேச் சூழ்ந்து கொண்டது. ஒருவர்மேல் ஒருவர் தள்ளியும், மோதியும், ஏறியும் மரக்கால் எதிர்வர முயலுகிருர்கள்.]

போலீசு : அங்கே யாரையோ :கும்பாபிஷேகக்காரர்?

கடைக்காரன் *I* : ஐயா, உத்தரவு வாங்கினீர்களா?

[மரக்கால் முகத்தில், அச்சம் கூத்தாடுகிறது]

மரக்கால் : நானில்லே ஒடையவன். இதோ வருவாரு இருங்க.

[என்று கூறிக் கூட்டத்தினரின் காலடியில் புகுந்து தன் வீட்டுக்கோடுகிருன்.]

காட்சி — 20

இடம் : மரக்கால் வீடு, காமாட்சியம்மன் கோயில்.

காலம் : காலை.

உறுப்பினர் : மரக்கால், தங்கம், தர்மகர்த்தர், பொன்னன், முதலியோர்.

[வீட்டில் புகுந்த மரக்கால் பரபரப்புடன் தன் மனைவியை அழைக்கிருன்.]

மரக்கால் : கோயிலுக்கு வரும்படி பொன்னனுக்குச் சொல்லி அனுப்பி வுட்டேன் ஒரு பையன் கிட்டே அவன் இந்நேரம் போய்ச் சொல்லியிருப்பான். பொன்னன் இந் நேரம் கோயிலுக்குக் கெளம்பி யிருப்பான். அவன் படப் போற பாட்டை நீ பார்க்கணுமே. எப்படிப் பாக்றது?

தங்கம் : எப்படிப் பாக்றதுங்க நான்?

மரக்கால் : ஒண்ணு செய்! நானு ஒரு சாய்புவாட்டம் வேஷம் போட்டுக்றேன். நீ ஒரு சாய்பு வீட்டுப் பொண்ணாட்டம் முக்காடு போட்டு மூஞ்சை கீஞ்சை யெல்லாம் மூடி மறைச்சிக்க. நம்ப ரெண்டு பேரையும் அடையாளம் தெரியாது. இருந்து பார்க்கலாம் வேடிக்கையே.

தங்கம் : உம். சரிங்க.

[மரக்கால், கண்ணுக்கு நாலு பட்டை நீலக்கண்ணாடியும், தலைக்கு முக்காடும், அதன்மேல் குல்லாவும், கைக்குக் குடையும், இடைக்குக் கைலியும், மூக்கின் அடிக்குப் பெரியதோர் ஒட்டு மீசையும் உடலுக்குச் சட்டையுமாக விளங்குகிருன். பெரியதொரு வெள்ளைத் துப்பட்டியைத்

தலைமுதல் கால்வரை மறையப் போர்த்துக் கண் மட்டும் தெரியும்படி கையால் முக்காட்டை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டே தங்கம் நடக்கத் தொடங்குகிருள்.இருவரும் கோயிலின் வாயிலை அடைகிருர்கள். அப்போதுதான் பொன்னனும் கோயிலின் வாயிலை அடைகிருன். பொன்னனை வாயிலிலேயே வளைத்துக் கொள்ளுகிருர்கள் கடைக்காரர்களும் போலீசும்]

கடைக்காரன் *I* : கடை உத்தரவு எங்கே?

கடைக்காரன் *II* : எல்லாக் கடைக்கும் உத்தரவு வாங்கினீங்களா? என் பட்டாணிக்கடை உத்தரவை முன்னே குடுங்க!

போலீசு : எல்லாக் கடைக்கும், உத்தரவு வாங்கினீரா நீர்? இருந்தா காட்டும்.

இராட்டினம் *I*: இராட்டின உத்தரவு எங்கே? உத்தரவு இல்லாவிட்டா சர்க்கார் தண்டிக்கும் எங்களே.

[பொன்னன் விழிக்கிருன்.]

சாயபு : என்னும்ளே, பக்றீத்துக்கு ஓட்டி வந்த ஆட்டுக் கடாவாட்டம் முழிக்கிறீமே?

பொன்னன் : யார், கடை வைக்கச் சொன்னுர்கள்? யார், உங்களை இராட்டினம் போடச் சொன்னுர்கள்? என்னிடத்தில் ஏது உத்தரவு?

சாயபு : என்ன ஜவாப்பும்ளே இது! நீமிர்தானேம்ளே கும்பா சேகம் பண்ரு?

பொன்னன் ; நான் எங்கே கும்பாபிஷேகம் பண்றேன்?

கடைக்காரன் 1 : பின்னுரு?

கடைக்காரன் 2 ; என்னு அக்குறும்பா இருக்குதே!

157769
031:2M91'21
L8:A
...DURAI KAMARAJ U...

கடைக்காரன் 3 : உடமாட்டோம் உன்னே.

போலீசு : எல்லாரும் போலீசுக்கு வாங்க. உம்!

சாயுபு : போம்ளே, போலீசு அழைக்ருஹ.

[சாயபுவின் உடனிருக்கும் சாயபுவின் பெண்டாட்டியான தங்கத்திற்குச் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையில், தானம் வாங்கவந்த பார்ப்பனர் கூட்டம் பொன்னனை நெருங்குகிறது.]

பார்ப்பனன் 1 : உள்ளூரில். நாங்க இல்லியோ? அப்படி இருக்கச்சே, அசலூர்லே இருந்து கனபாடிகளை அழைச்சிட்டீரோ? கனபாடிகளே! கனபாடிகள் வந்தா! சட்டை போட்டுண்டு குல்லா வைச்சுண்டு லக்ஷணம்! சூரியாதிகளே நாங்க ஆரம்பிக்கலாமோ?

பொன்னன் : எதற்கு? யார்? ஒன்றும் விளங்கலியே.

சாயுபு : கும்பாப் சேகத்துக்கும்ளே! நீர் கூப்பிட்டிம்ளே!

பொன்னன் : கும்பாபிஷேகமா?

[இதற்குள் தருமகர்த்தர் வருகிறார்.]

தருமகர்த்தர் I : ஏன் வட்டிக் கடைக்காரரே, யார் உத்தரவின்மேல் நீர் எங்கள் கோயிலுக்குக் கும்பாபிஷேகம் செய்றதுண்ணேன். உம்?

தருமகர்த்தர் II : (அங்கு வந்து) வேறு எதுக்கோண்ணு சொல்லித்தானே சாவி கேட்டீர்?

பொன்னன் : ஆம்!

தருமகர்த்தர் II : கும்பாபிஷேகம் செய்ய உமக்கு யார் சொன்னார்? அதெமட்டும் சொல் மரியாதியா!

சாயபு : ரொம்பப் பணக்காரன் இண்ணு நெனேச்சிஞ் கிட்டீமோ நிமிரு? என்னுங்காணும் பணக்காரத் திமிரு. ஒமக்கு ஒரு காசி ஏதும்ளே சொத்து? ஜாடா குத்ரெ பந்தயத்லே திவாலா பூட்டியேம்ளே நிமிரு? ஆருக் கும்ளே தெரியாது? இதெல்லாம் என்னு ஷரத்தும்ளே?

பொன்னன் : (பார்ப்பனரை நோக்கி) உங்களே யார் அழைத் தார்கள்?

பார்ப்பனர் *II* : அழைக்கணு மோண்ணேன்?

சாயபு : அழைக்கணுமோம்ளே பார்ப்பானே. பலான இடத் திலே பலான ஜோலிண்ணு ஓடிவாருஹ.

பொன்னன் : என் வட்டிக்கடைக்கு ஒரு கணக்கன் தேவை, ஒரு காவற்காரன் தேவை யென்று செய்தித்தாளில் வெளிப்படுத்தினேன் விண்ணப்பங்கள் வந்தன. விண்ணப்பங்கட்கு உடையவர்களும் வருவார்கள் என்று கோயில் சாவி கேட்டனுப்பினேன். அதுதான் எனக்குத் தெரியும்.

[இதற்குள் பழய கணக்கன், அங்கு வந்துவிடு கிறான்.]

கணக்கன் : ஆமாம் உள்ளூரில் ஒரு கணக்கன், ஒரு காவற் காரன் அகப்படவில்லேயா? அவர்கட்குப் பொய்க் கணக்கு எழுதத் தெரியாதா?

பொன்னன் : அடே, என்ன சொன்னுய்?

[கணக்கனே அடிக்கிறுன் பொன்னன். கணக்கன் பொன்னனே அடிக்கிறுன். போலீசு தடுக்கிறது. மக்கள் பெருந்திரளாக அங்குமிங்கும் ஓடு கிறுர்கள். பட்டாணிக்கடை முதல் எல்லாக் கடைகளும் கொள்ளே. போகின்றன. எங்கும்

அடி தடி கலகம், கூச்சல், குழப்பம்! பொன் னன், கணக்கன் முதலி சிலர் போலீசுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள்.]

சாயபு : அரே பொன்னு சொக்ரா! போ! போ! போ கார்வார் இஸ்துகினுப்போ பொன்னனே!

[தங்கம் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக் கொண்டே போகிறாள். மரக்காலும் போகிறான்.]

காட்சி—21

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம் : பகல்.

உறுப்பினர் : மரக்கால், மின்னொளி, தங்கம், இன்ன முது, முதலியோர்.

[தங்கமும் மரக்காலும், மாற்றுடை களைந்து உரிய உருவத்துடன் மின்னொளியிடம் வருகிறார்கள். மின்னொளியுடன் இன்னமுதும் இருக்கிறாள்.]

மின்னொளி : என்ன செய்தி மரக்கால்?

மரக்கால் : காமாட்சியம்மன் கோயில் தெருவில் அண்டு கொள்ளாத கூட்டம். கோயிலுக்குள்ளே எள்ளு போட்டா எள்ளு வுழாதுங்க. எனக்குத் தலைவலி பொறுக்க முடியிலெ. ஐயாவே அழைச்சி வர ஆள் அனுப்பிட்டு வூட்டுக்குப் போனேன். இப்பத்தான் கொஞ்சம் ஒடம்பு நல்லாச்சி. ஐயா வூட்டுக்குப் போவு ணும்ணேன்; தங்கம் நானும் வர்றேன் நீங்க இந்த நெலையிலே தனியே போப்படாதுண்ணு.வா இண்ணேன்.

வந்தா. வந்தோம். என்னம்மா சேதி? கணக்குப்புள்ளே ஆரு? காவக்காரன் ஆரு?

இன்னமுது : என்ன கார் ஓட்டுகிறவரே! இராட்டினம், கடைகள் எல்லாம் வந்துவிட்டனவாம். கும்பாபிஷேகமாம். விண்ணப்பக்காரர்களின் கூட்டத்திலிருந்து கும்பாபிஷேகம் பிறந்தது எப்படி? யார், இதையெல்லாம் உண்டாக்கினவர்கள்?

மரக்கால் : ஆரும் உண்டாக்க வேண்டியதில்லிங்க. வேலையில்லாத் திண்டாட்டந்தான் காரணமா யிருக்கும்.

மின்னொளி : பார்ப்பனர், எப்படி வந்தார்கள்?

மரக்கால் : அமைதியா இருக்ற வூர்லே, கலகத்தெ உண்டாக்கிக் காலந் தள்றவுங்க அவுங்கதான்மா!

[இதற்குள், வட்டிக்கடையின் ஆள் ஒருவன் ஓடி வருகிறுன்.]

ஆள் 1 : அம்மா, ஐயாவைப் பழய கணக்கன் அடிச்சான்.

மரக்கால் : உம். இருக்காது.

ஆள் 1 : நான்தான் பார்த்தேனே!

மரக்கால் : எப்போ பார்த்தே?

ஆள் 1 : இப்பத்தான்.

மரக்கால் : நீ, கண்ணுலே பாத்தியா?

ஆள் 1 : பார்த்தேன்.

மரக்கால் : ஐயா, சும்மாவா இருந்தாரு?

ஆள் 1 : நம் ஐயாதான் முதல்லே ஒண்ணு வைச்சாரு அவனே.

மரக்கால் : ஏன்?

ஆள் 1 : அவன் சொன்ஞன். பொய்க் கணக்கு எழுதத் தானே அயலூர்லே இருந்து தெறமையான கணக்கப் புள்ளெயே தேட்றேண்ஞன். வைச்சாரு ஒண்ணு!

மரக்கால் : வைச்சாரா? அதான் கேட்டேன். நம்ம ஐயா, எங்கே?

ஆள் 1 : ஐயாவையும், கணக்கனேயும், கடைக்காரரையும், இராட்டினக்காரரையும் போலீசு புடிச்சிக்கினு பூட்டுது.

மின்ஞெளி : இதென்ன குளறுபடி அக்கா? நாம் இங்கிருந்தால் ஆவதென்ன? அங்கே போய் நிலேமையைப் பார்த்து வருவோமே.

மரக்கால் : ஒண்ணும் வராது ஐயாவுக்கு! நீங்க ஏனம்மா போறிங்க? திட்டுவாரு ஒங்களெ கண்டா!

இன்னமுது : உண்மைதான்! நீர் போலீசுக்குப் போய் ஐயாவுக்குத் துணேயாக இருக்கலாமே!

[இதற்குள், வெளியூரிலிருந்து ஒரு தலேப்பாகைக் காரர் வருகிருர்.]

தலேப்பாகை : ஆர் வீட்டிலே?

மரக்கால் : ஏன்? எந்த ஊர்?

தலேப்பாகை : நான் சென்னே. விண்ணப்பங் கொடுத்தேன். நேரில் வரச்சொன்னபடி வந்தேன்.

மரக்கால் : ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்தாய்விட்டது.

தலேப்பாகை : எப்படியோ வந்து விட்டேன். போய்ச் சேர வேண்டும். செலவுக்கு இல்லே. சாப்பாடு...

மின்னொளி : உட்காருங்கள். சாப்பிட்டுப் போகலாம்.

தலைப்பாகை : செலவுக்கு?

மின்னொளி : ஏற்பாடு செய்யப்படும்.

[இதற்குள், இன்னும் எழெட்டுப் பேர் வந்து விடுகிறார்கள்.]

ஒருவர் : இதுதானே வட்டிக்கடைப் பொன்னன் வீடு?

மரக்கால் : இல்லே இல்லே, எதிர்த்த வீடு.

ஒருவர் : வீட்டில் அவர் இருப்பாரா?

மரக்கால் : திண்ணையிலே ஒக்காந்திருங்க. அவர் வார நேரந்தான்.

[எதிர்வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள். மற்றும் பத்துபேர் வருகிறார்கள்.]

ஒருவர் : விண்ணப்பத்துக்குப் பதில் என்ன?

மரக்கால் : எந்தவூர் ?

ஒருவர் : இந்த வூர்தான்.

மரக்கால் : ஆளைப் பொறுக்கி எடுத்தாச்சே.

ஒருவர் : யாரை? தெரியணுமில்ல.

மரக்கால் : திண்ணையிலே உட்காருங்க.

[இன்னும் 20 பேர் வருகிறார்கள்.]

மரக்கால் : வாங்க, விண்ணப்பக்காரர்களா? தெருவிலே உக்காருங்க.

[திண்ணையிலே உட்காருகிறார்கள்]

மரக்கால் : வாங்க, விண்ணப்பக்காரர்களா?

ஒருவர் : ஆமாமாம். நான் இரவது வருஷம் கணக்கு வேலே பார்த்திருக்கேன். என்னெ எடுத்துக்குங்க.

மற்ருெருவர் : ஐயா, எங்கே? நீங்கதாஞ?

மரக்கால் : ஒருத்தரை எடுத்தாச்சே.

ஒருவர் : எடுத்தாச்சி! எங்களுக்குச் செலவுக்குக் குடுத்து அனுப்புங்க.

மரக்கால் . திண்ணேயிலே ஒக்காருங்க. ஐயா வருவாரு.

ஒருவர் : திண்ணேயிலே இடமில்லேயே.

மரக்கால் : இங்கேதான் ஒக்காருங்க.

[மற்றும் 50 பேர் வந்துவிடுகிருர்கள்]

மரக்கால் : இங்கேதான் ஒக்காந்திருங்க.

[மின்ெனளியும், இன்னமுதும் மரக்காலேத் தனியே அழைத்துப் பேசுகின்றனர்.]

மின்ெனளி : என்ன, நீர் அனேவரையும் இங்கேயே அடுக்கு கிறீர்! அங்கே தொல்லேயடைந்து ஐயா இங்கே வரு கையிலுந் தொல்லேயா?

மரக்கால் : என்ன பண்ணச் சொல்றிங்க. இன்னது செய்ற துண்ணு சொல்லுங்க.

இன்னமுது : 'வேண்டிய ஆட்களே எடுத்தாயிற்று' என்ருல் போகவேண்டியதுதானே?

மரக்கால் : அச்சமா இருக்குதம்மா ? அவர்களுக்கோ ஒரே எரிச்சல்.

இன்னமுது : என்ன செய்வது? தெரியவில்லேயே.

மரக்கால் : ஏதாவது வழிதேடி வைக்றேன். ஐயா, நான் சொன்னு கேக்ருரா? தங்கம் இங்கே வா.

[வருகிருள்]

ஒங் கதையே அம்மாகிட்டச் சொல்லணுமின்னுதானே வந்தே, சொன்னியா?

தங்கம் : பக்கத்தூட்டுப் பண்டாரம் பொண்டாட்டி இருக்கா பாருங்க,

மரக்கால் : இருக்கா பாருங்க! இருப்பது அம்மாவுக்காடி தெரியும்?

தங்கம் : அவ கம்மலே எங்கிட்டே குடுத்து வட்டிக்கடயிலே வச்சிப் பத்து ரூபா வாங்கிக் குடுக்கச் சொன்னு. எடுத்தும் போனேன். ஐயா இருந்தாரு—தனியா என்னே அங்கியே அறையிலே கூப்டாரு—போனேன். கெட்ட நெனைப்பு நெனைச்சாரு.

[வெட்கத்தால் தலை நட்டுக் கொள்ளுகிருள்]

மரக்கால் : அப்றம், நெனைச்சி என்னு செஞ்சாரு...அவ சொல்ல வெட்கப்பட்ரு. கையைப் புடிச்சி இழுத்தா ராம், உம்! எப்படி?

மின்னெளி : கார் ஓட்டுகிறவரே! மன்னிப்புக் கேட் கிறேன். அம்மா, உன்னையும் நான் மன்னிப்புக் கேட் கிறேன். ஊர்ப்பெண்களைக் கல் என்றும் மரமென்றும் நினைக்கும் கீழ்மக்கள் கூட்டத்தை நான் வெறுக் கிறேன். என் நிலைக்கு நீங்கள் இரங்குங்கள்.

[கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்கிருள்]

மரக்கால் : அம்மா, நானும் உங்கவூட்லே இன்னும் வேலை பாத்துக்கினு இருக்கிறது ஒங்களைக் காப்பாத்த, கண் ணப்பனைக் காப்பாத்த.

தங்கம் : இந்தக் கூட்டத்தெ எப்படியாவது போகச் சொல்லுங்களேன்.

மரக்கால் : இருக்கட்டும்.

[என்று தெருநோக்கிச் செல்லுகிறான். சிறிது நேரத்தில், உள்ளே வந்து, உள்ளே நிறைந்துள்ளவர்களில் ஒருவரைத் தனியே அழைத்துப்பேசுகிறான்.]

மரக்கால் : உங்கள் பெயர்?

அவன் : குப்புப் பிள்ளை.

மரக்கால் : திறமை?

குப்புப்பிள்ளை : B. A. வித்வான் தேர்தல்.

மரக்கால் : முகத்திலே தெரிஞ்சுது. ஆரிடமும் ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள். என் கூடவே வாங்க.

[தெருவில் அழைத்துச் சென்று சற்றுத் தொலைவில் ஒரு வீட்டைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுகிறான்]

அந்தவூட்லே புள்ளே செத்துப்பூட்டுது. ஐயா, அதோ பச்சைப் போர்வையுடன் ஒக்காந்து இருக்காரு பாருங்க. அவுரு பக்கத்லே சாடையா போயி மெதுவா ஒக்காந்துபுடுங்க. கூடவே போங்க. போம்போது மெதுவா சமயம் பார்த்துச் சொல்லுங்க 'சீனன் அனுப்புனாருண்ணு' அதோடு சரி. உம், உடுங்க!

[குப்புப்பிள்ளை நழுவுகிறார். மரக்கால், சற்று உரக்க மற்றவர்கட்கும் சிறிதுபுரியும்படி சொல்லியதால், குப்புப்பிள்ளையுடன் ஒருவர் ஒருவராக நழுவுகிறார்கள். தெருவில் இருந்த அனைவரும் சாவு வீட்டில் மொய்த்துக் கொண்டார்கள்.]

மரக்கால் : (வீட்டினுள் வந்து ஒருவரை அறையில் அழைத்து உரக்கச் சொல்லுகிறுன்.) உம் பெயர் என்ன?

அவர் : ராமு!

மரக்கால் : திறமை?

ராமு : எஸ். எஸ். எல். சி.

மரக்கால் : கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.

ராமு : காவற்காரன் வேலை தேவை!

மரக்கால் : நேரே மேற்கே போங்க. கோட்டை மோடு! அங்கே வயலுக்குப் பக்கத்லே தோப்பு! அங்கே மரம் வெட்டுவாங்க! ஒருவர் செவப்பா கையிலே கொடை வைச்சிக்கினு நிப்பாரு. அவுருதான். போயி காணுங்க.

[போகிறுர் ராமு. மற்றவரும் போகிறுர்கள்.]

மரக்கால் : அம்மா, எல்லாரும் பூட்டாங்க. ஐயாவும் வர்ருரு. கம்முண்ணு வூட்டே பூட்டிக்கினு நம்பத் தோட்டத்து வூடு இருக்குது பாருங்க, அங்கே பூடணும். ஐயாகிட்டெ சொல்லிபுடுங்க.

[மரக்காலும் தங்கமும் போகிறுர்கள்.]

மின்னெளி : அக்கா! கொலைமுயற்சி, ஏழைப்பெண்களைக் கற்பழிக்கும் வழக்கம், சூதில் நாட்டம். இவை என் கணவர்! இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. தற்கொலை பழிப் பாகும் என்று அஞ்சுகிறேன்.

இன்னமுது : அவரைத் திருத்தலாம். ஊக்கத்தை இழக் காதே!

காட்சி—22

இடம் : கண்ணப்பர் வீடு.

காலம் : மாலை.

உறுப்பினர் : பொன்னன், மின்னொளி.

[பொன்னன் வருகிறான். அங்கொரு சாய்வு நாற்காலியில், மின்னொளி நீர் சொரியும் விழியுடன் முகம் கவிழ்ந்திருக்கிறாள். இன்னமுது சமையல் கட்டில் சென்றாள்.]

பொன்னன் : மின்னொளி!

மின்னொளி : அத்தான்; (எனத் தலை நிமிர்கிறாள்)

பொன்னன் : நீ ஏன் அழுகிறாய்?

மின்னொளி : (எழுந்து நின்று) உங்கட்கு என்ன நேர்ந்ததோ என்றுதான்.

பொன்னன் : எல்லாம் அந்தக் கணக்கன் வளர்த்த வம்பு என்மேல் அரசினர் வழக்குத் தொடுத்திருக்கிறார்கள் அபாராதம் விதிப்பார்கள்; அஞ்சவில்லை, மானத்தைக் கெடுத்தான் கணக்கன். அதை நினைத்தால் உள்ளம் வருந்துகிறது.

மின்னொளி : அத்தான்! இந்த வீடுநிறைய விண்ணப்பக் காரர்கள்! தெருநிறைய விண்ணப்பக்காரர்கள். கொதிப்புடைய நெஞ்சினராய்க் கூடிவிட்டார்கள்! வழிச் செலவுக்குப் பணம் என்பார் சிலர். சாப்பாட்டுக்குக் கொடு என்பார் மற்றும் சிலர். ஒரே ஆர்ப்பாட்டம். மரக்கால், சூழ்ச்சி செய்து எங்கேயோ அனுப்பினார் நாம் வீட்டைச் சாத்திக்கொண்டு தோட்டத்து வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும். மரக்கால் அதைத் தான் வற்புறுத்திக் கூறுகிறார்.

பொன்னன் : உடனே கிளம்ப வேண்டும்! வட்டிக் கடை?

மின்னொளி : முன்னமே சாத்தியாய் விட்டது. இரண்டு நாட்களின் பின் திறக்கலாம் என்று சொல்லி அனுப்பினேன் ஆட்களிடம்.

பொன்னன் : நல்ல வேலை செய்தாய்.

காட்சி—23

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்.

காலம் : இரவு.

உறுப்பினர் : பொன்னன், மரக்கால்.

[முத்தால் பேட்டையில் உள்ள கார்வண்ணர் சத்திரம். அச் சத்திரத்தின் முன்புறம், பார்ப்பனர் சிற்றுணவுக் கடை. வலப்புறத்தில் பெரியதோர் அறை. உயர் வகுப்பு மாணவர் பலர் தங்கும் இடம் இடப்புறத்து அறை. பொதுவிடம், மிகப் பெரியதுதான். உட்கட்டில், ஓர் அறையில் மரக்கால், பொன்னன் பேசத் தொடங்குகிறார்கள். இரவு மணி 10.]

பொன்னன் : உன்னை, என்னில் வேறாக நினைக்கவில்லை.

மரக்கால் : தெரியாதுங்களா? நான் நினைச்சால்லிங்களா நீங்க நெனைக்க.

பொன்னன் : அதனால், என் நன்மை உன் நன்மை. உன் நன்மை என் நன்மை.

மரக்கால் : சொல்லணுங்களா?

பொன்னன் : நான், நினைப்பதை உனக்கு மறைக்க மாட்டேன்.

மரக்கால் : மறைக்க வாணுண்ணேன்!

பொன்னன் : என் கருத்துக்கும் நீ மாற்றமாக நடக்கக் கூடியவனல்ல.

மரக்கால் : எப்போ நடந்தேன்? வெரலே வுடுங்க, இந்த இரவது வர்ஷத்லே?

பொன்னன் : நான் நல்லதைச் சொல்லுகிறேனே, பொல்லதைச் சொல்லுகிறேனே, செய்யென்ருல் செய்து வந்தாய்.

மரக்கால் : இனிமேலுந்தாங்க. அது என்ன: அப்படிச் சொல்லிபுட்டிங்க, வந்தேண்ணு! நீங்க இப்போ சொல்லுங்க, கணக்கனே குத்தணுமா? ஒரே குத்து, கொடல் வெளியே! போறேன் சாவடிக்கு! உறுதியா.

பொன்னன் : செய்யச் சொன்ஞல், செய்யமாட்டேன் என்று சொல்லுகிருய்! இருக்கட்டும், நான் சொல்ல வருவது அதுவல்ல.

மரக்கால் : சொல்லுங்க, சும்மா.

பொன்னன் : நினைத்தால் நெஞ்சு பகீர் என்கிறது மரக்கால்.

[கண்ணீர் துடைக்கிருன்.]

மரக்கால் : என்னுங்க ஐயா? சொல்லுங்க ஐயா; சொல்ல மாட்டேண்றீங்களேய்யா.

[அழுகிருன். கண்ணீர் துடைத்துக் கொள்ளு கிருன்.]

பொன்னன் : அழாதே மரக்கால்! முதலிலிருந்து கடைசி வரைக்கும் அந்த வீரப்பன் என்னைக் கெடுத்துக் கொண்டே வந்துவிட்டான்.

மரக்கால் : அவந்தானே, சரிங்க நாளைக்கிக் கோயிலுக்கு வருவான். நீங்க எட்ட நில்லுங்க. ஒரு தட்டு தட்றேன். கை உழுந்துபுடும். தொங்கிபுடுண்ணேன். நரம்புவேலே! முந்தியே செஞ்சிருப்பேன்! நீங்க வருத்தப்படுவிங் கண்ணு இருந்துட்டேன். வெகுநாளா அவன் மேலே எனக்கொரு புள்ளி. கொஞ்சம் மனசெ பெரிசு பண்ணி உத்தரவு குடுங்கண்ணேன். ஆளே ஒழிச்சி புட்றேன் அடியோட. சாவடிக்கு நான் போறேன். எங்கவூட்டுக் காரியெ தெருவிலியா வுட்றப் போறிங்க. எனக்கு என்னுங்க புள்ளெயா குட்டியா? இந்த ஒடம்புலே ஓடு றது ஒங்க ரத்தங்க.

பொன்னன் : வீரப்பனுல் என்னுடைய இருநூருயிர ரூபாய் தொலைந்தது என்கிறேன். மீதியுள்ள சொத்தில் ஒரு காசும் நான் அடைய முடியாது. நானும், என் மனைவி யும் பிச்சைதான் எடுக்க வேண்டுமாம். என் அத்தை யும் மற்ற உறவினரும் காப்புக் கட்டிக்கொண்டு நிற் கிருர்கள் வழக்காட.

மரக்கால் : அப்படிங்களா! இருக்குங்க. அவங்க கண்ணெ பாத்திங்களா நெருப்புக் கண்ணுங்க! நெஞ்சு அத்தினி யும் நஞ்சுங்க.

பொன்னன் : உனக்கு இருநூறு ரூபா எடுத்து வந்தேன். பெற்றுக் கொள். [நோட்டுக்கள் கொடுக்கிருன். மரக் கால் பெற்றுக் கொள்ளுகிருன்] இதற்கு நல்லவழி ஒன்று நீதான் சொல்லவேண்டும்.

மரக்கால் : சொல்றங்க. நல்லா சொல்றங்க. நாளைக்கு இல்லிங்க. வூட்டுக்கு வாங்க. நெனைச்சி வைக்கிறன். இல்லிங்க. நீங்க வரவாணும். நாளைக்கி நான் வந்து சொல்றேன்.

பொன்னன் : என் அத்தை என் குடும்பத்தில் புகுந்து கலகம் செய்ததற்கு ஒரு காரணமாய் இருப்பவன் யார்?

மரக்கால் : ஒங்க தம்பி.

பொன்னன் : அவனுக்கோ, இப்போதே நான் என்றால் வேம்பு. இந்தச் சிறு வயதிலேயே,

மரக்கால் : என்ன திட்றுங்க அவன், ஒங்களெப் பின்னாலே! என்ன பாருங்க! குடும்ப கோடாலிங்க!

பொன்னன் : நன்றாய்க் கூறினாய் மரக்கால் அவனை.

மரக்கால் : வைக்கப்படாதுங்க.

பொன்னன் : ஆம். என்ன செய்யலாம்? அதைச் சொல்.

மரக்கால் : அவுங்க அத்தை வூட்டுக்கு அனுப்பிப் புடணுங்க.

பொன்னன் : அவர்கட்குப் பின்னும் நன்மையாகி விடாதா?

மரக்கால் : ஆமாங்க ஆமாங்க. ஆளை ஒழிச்சிப்புடுவமே.

பொன்னன் : அதுதான் சரி. எப்படி?

மரக்கால் : ஒரு மனசனைப் புடிக்றது. அவங்கூட அனுப்றது தம்பியே. பூடுங்க கல்லூரியில் படிக்கண்ணு! ஒழிச்சிபுட்றது. இன்னெண்ணு செய்வமா? தனியா செவைபேர் பெரிய படிப்பு கத்து குடுப்பாங்க. அவுங்ககிட்ட அனுப்பி ஒழிச்சிப்புட்றதுங்க. தேவலிங்க அது.

பொன்னன் : மரக்கால்! சொன்னால் தெரியும் உனக்கு, அந்தப் பையன் இருக்கிற வரைக்கும் நமக்குச் சொத்து ஏது?

மரக்கால் : ஆச்சிரமம் வைச்சிருக்காங்களே அங்கே அனுப்பிப்புட்டா, புள்ளாண்டான் அத்தோடு சரி.

பொன்னன் : சரிதான். ஆச்சிரமம் முதலில் அவனுக்குள்ள சொத்தைத் தானே கேட்டு வாங்கி ஏப்பமிட்டு விடுகிறது.

மரக்கால் : நாம்ப ஏப்பமிடப் பார்த்தா, அது ஏப்ப மிடப் பாக்குதோ? ஏது, பெரிய பக்காதாம்போல இருக்கு ஆச்சிரமம். ஆமாங்க, எந்த ஆச்சிரமத்தே பார்த்தாலும், 'அல்லாம் காசடிக்ற வேலையாகத்தான் இருக்குதுங்க.

பொன்னன் : வேறு வழி தோன்றவில்லையா? இப்போது சொன்னுயே வீரப்பனைப் பற்றி அதுபோல்......

மரக்கால் : அதுபோலத்தானுங்க செய்யணும். ஒங்க தம்பி ஒங்களெ அந்த மாதிரி மோசம் செய்வாருங்க. அப்ப ஒங்க தம்பியே அப்படிச் செய்யத்தான் போறனுங்க.

பொன்னன் : ஐயோ! தெரியாமல் பேசுகிருயே! இப்போதே தீர்த்துவிட வேண்டாமா?

மரக்கால் : தீத்துப்புட்றது நல்லதுதாங்க.

பொன்னன் : அதுதான் எப்படி?

மரக்கால்: சர்க்காரை வைச்சிக்கினு இந்தாங்க அவர் சொத்து இவ்வளவு, இவர் சொத்து இவ்வளவுண்ணு தீத்துக்றது, ஒழிஞ்சுது சள்ளெ.

பொன்னன் : இன்னும் தெரியாமல் பேசுகிருய். அப்படிச் செய்தால் எனக்கு மீதிப்படுவது என்ன?

மரக்கால் : ஆமாங்க. கையில் தகரக் கொவளெ; கக்கத்லே கந்தத் துணிமூட்டெங்க. எக்லெ துண்ணூத்துப் பொட்ளம். திக்கில்லாத பாவி சிவபெருமானே நீரா காரம் கொஞ்சம் நீச்சத்தண்ணி இருந்தா வூத்துங்கம்மா என்ற பாட்டு. ஆமாங்க ஆமாங்க. அது வாணும். வேற ஏதாவது பண்ணனும்.

பொன்னன் : மறைவான இடத்தில் பையனை அழைத்துப் போ. கழுத்தை முறுக்கிக் கொன்று போட்டுப் புதைத்துவிடு.

[மரக்கால், இதைக் கேட்டதும் அவனுக்குக் குரல் அடைத்துப் போகிறது. கண்ணீர் பீறிட்டடிக்கிறது. இருமல் வந்ததாகப் பாசாங்கிட்டு, மறைவில் ஓடி நின்று அழுது கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, மீண்டும் பொன்னனிடம் வந்து நிற்கிருன்.]

மரக்கால் : ...நாம்ப, எப்படிச் சொல்றதிண்ணு நெனேச்சேன்; ஒங்க வாயாலியே வரட்டுமிண்ணு நான் இருக்க வேண்டியதுதானே. எண்ணு ஒங்க தம்பியாச்சே? இது சின்னதுங்க. நீங்க மலேக்காதிங்க. காலேயிலே தக்க ஏற்பாடு பண்ணிப் புட்றேனுங்க.

பொன்னன் : ஏன் மரக்கால் உன்ஞல் முடியுமல்லவா? முடியாமல் என்ன?

மரக்கால் : அப்படில்லிங்க. ஒண்ணேத் தொட்டால் வெத்தியா முடிக்கணும். நானு, அந்தப் பையனேடரொம்பப் பழவிபுட்டேன். பழவிப்புட்ட ஒருத்தனேப் பழி வாங்க நெஞ்சு கொஞ்சம் பால்மாறும். இப்ப பாருங்க சில பேர் அறுத்துத் திங்கறத்துக்காவ பொரு வளப்பாங்க. கோழி வளப்பாங்க. வளக்ருங்களா? அதுங் கூடப் பழவிப்புட்ருங்களா? அப்றம் அதுவுளே அறுக்க மனசு வர்றதில்லிங்க. கோழி, பொரு கிட்டேயே இப்டிண்ணு, மனசன் கிட்டே எப்படி மனசு வரும்? நீங்க ஒண்ணுக்கும் ஓசிக்காதிங்க. எங்கிட்ட இருக்காங்க. அவுங்களேத் தொட்டுப் பார்த்துட்டுவந்து சொல்றேனுங்க.

பொன்னன் : அப்படியா, உம்.........

மரக்கால் : என்ஞங்க, ஒண்ணும் கெட்டுபுடாதுங்க. இப்ப வேண்ணு போயிவந்துடுறேன். நீங்கமட்டும் இங்கியே இருங்க. தோட்டத்து வூட்டுக்குப் பூடாதிங்க. நானு ஓடனே வந்து பதிலு சொல்லிபுட்றேனுங்க.

பொன்னன் : அப்படியானல் சரி.

மரக்கால் : தோ வந்துட்றேன்.

[என்று, மரக்கால் போகிருன். அவன் போகும் போது, சத்திரத்தின் வெளிப்புறத்தில் இருந்த பார்ப்பானிடம் கூறுகிருன்.]

மரக்கால் : ஓய்!! ஐயரே! ஐயா உள்ளே தனியா இருக்காரு. காப்பி, கீப்பி கொண்டுபோய்வை. கூட இரு.

ஐயர் : நல்லது.

[மரக்கால் போகிருன்.]

காட்சி—24

இடம் : கார்வண்ணர் வீடு.

காலம் : உச்சி இரவு.

உறுப்பினர் : பொன்னன், ஐயர், சங்கரப்பிள்ளை முதலியோர்.

[மரக்கால் வெளியே சென்றவுடன், ஐயர் பொன்னனுடன் உள்ளே போகிருர்.]

ஐயர் : சௌக்கியமோ!

பொன்னன் : இந்நேரம் நீர் எங்கிருந்தீர்?

ஐயர் : இங்கேதான் இருந்தேன். நீங்கள் பேசிண்டு இருந்தியள்.

பொன்னன் : எப்படித் தெரியும்?

ஐயர் : பேசிண்டுதானே இருந்தியள்.

பொன்னன் : என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தோம்?

ஐயர் : ரகசியம் பேசிக்கொண்டிருந்தியள்.

பொன்னன் : ரகசியம்! ஏன் அங்கே நின்றிருந்தீர்?

[உள்ளே வரக்கூடாதா என்ற கருத்தில் பொன்னன் இப்படிக் கேட்டதாக ஐயர் நினைத்துக் கொண்டு பதில் கூறுகிறார்.]

ஐயர் : நமக்கென்ன, உள்ளே நாம் ஏன் போகவேண்டும் என்று நெனேச்சுண்டு, வெளீலே இருந்துட்டேன்.

[இதற்குள் அங்கு வந்த சங்கரப்பிள்ளை, பொன்னனின் நண்பர், பேச்சில் தலையிட்டுக்கொள் கிறார்.]

சங்கரப்பிள்ளை : என்னங்காணும் ஐயரே!

ஐயர் : இவா, மரக்கால்கூடப் பேசிண்டிருந்தா. நாம் ஏன் வரவேண்டும்? ரகசியம் பேசிண்டிருந்தா. நான் அங்கியே இருந்துட்டேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : ரகசியம்! என்ன ரகசியம்? யார் தலையை யார் அறுத்து விடுகிறார்கள்? நீர் ஏன் அதை நினைக்க வேண்டும்.

பொன்னன் : இல்லே, இல்லே. என்ன பேசி இருந்தோம் என்பதைக் கேட்டிருந்தீரா என்றேன்.

ஐயர் : இல்லியேண்ணேன்.

பொன்னன் : அப்படியானால் ஒன்றும் நீர் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே.

ஐயர் : இல்லேண்ணேன்.

பொன்னன் : சரி நீர் போகலாம்.

ஐயர் : காப்பி வேண்டாமா?

பொன்னன் : வேண்டாம்.

[ஐயர் போகிருர்.]

நீங்கள் இங்குதான் இருந்தீர்களா? இப்போதுதான் வருகிறீர்களா!

சங்கரப்பிள்ளே : ஏன்? இங்குதான் இருந்தேன். நீரும் மரக்காலும் பேசியிருந்ததைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் இருந்தேன்.

[என்று ஒருபோடு போட்டார், சங்கரப்பிள்ளே பொன்னனுக்கு அச்சம் உண்டாகிவிடுகிறது.

பொன்னன் : சங்கரப்பிள்ளே, நீங்கள் இன்றுவரைக்கும் என் நன்மையில் அக்கறையுடையவராகவே இருந்து வந்திருக்கிறீர். இனிமேலும் அப்படியே இருபபீர் என்று நம்புகிறேன்.

சங்கரப்பிள்ளே : அதிலென்ன அட்டி?

பொன்னன் : நானும் மரக்காலும் பேசியிருந்தோமே இங்கு? அப்போது நீர் எங்கே இருந்தீர்?

சங்கரப்பிள்ளே : எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. நான் இப்போதுதானே வருகிறேன்.

பொன்னன் : கேட்டால்?

சங்கரப்பிள்ளே ; இல்லே என்கிறேனே! பொய்யா?

பொன்னன் : இப்போது யார் தலையை யார் அறுப்பது என்று கூறினீர்களே, எதற்காகக் கூறினீர்கள்?

சங்கரப்பிள்ளை : தலையை அறுப்பது பற்றியா பேசியிருந்தீர்?

பொன்னன் : இல்லையே. நீங்கள், எந்த வழியாக வந்தீர்கள்? வழியில் மரக்காலைக் கண்டீர்களா? அவன் ஏதாவது சொன்னுனு உங்களிடம்?

சங்கரப்பிள்ளை : என்ன இருக்கிறது சொல்வதற்கு?

பொன்னன் : ஒன்றுமில்லை. உடனே திரும்பி வருவதாகச் சொன்னுன்.........

சங்கரப்பிள்ளை : ஏன்?

பொன்னன் : சென்னப்பன் செய்யூருக்குப் போய்விடப் போகிறுன். முன்னே போய் முந்நூறு ரூபாயையும் வாங்கி வந்துவிடு என்றேன். சாப்பிட்டுவிட்டு வருகிறேன் என்றுன்.

சங்கரப்பிள்ளை : சென்னப்பனு, நமக்கு முந்நூறு ரூபாய் தரவேண்டும்?

பொன்னன் : ஆமாம்!

சங்கரப்பிள்ளை : எப்போது வாங்கினுன்?

பொன்னன் : பத்துநாட்களுக்கு முன்.

சங்கரப்பிள்ளை : எந்தச் சென்னப்பன்.

பொன்னன் : நாயனுர் வீட்டுச் சென்னப்பன்.

சங்கரப்பிள்ளை : அவன் செத்து ஆறுமாதம் ஆகிறதே?

பொன்னன் : ஆறுமாதத்தின் முன்புதான் சென்னப்பன் வாங்கினுன்; அவன் சாகும்போது அவன் மகனிடம் சொல்லிவிட்டுப் போனுன். பத்துநாளுக்கு முன்

அவன் அதைக் கொடுத்து விடுவதாக ஒத்துக் கொண்டான்.

சங்கரப்பிள்ளை : அவனுக்கு மகன் ஏது? மணமே ஆகவில்லையே சென்னப்பனுக்கு?

பொன்னன் : அவன் பெருமாள் கோயில் தாசியை வைத்திருந்தான். அவள் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை.

சங்கரப்பிள்ளை : பெருமாள் கோயிலுக்குத் தாசியில்லையே!

பொன்னன் : ஏன் இல்லை? உண்டு, உண்டு. பட்டாச்சாரி வைத்திருக்கிறானே அவள் தான். அவளைத்தான் பெருமாள்கோயில் தாசி என்பார்கள்.

சங்கரப்பிள்ளை : அவள் தாசியல்லவே. அதென்னமோ, நான் போய் வருகிறேன்.

பொன்னன் : சரி. நான் கூடச் சாப்பிடவேண்டும். பசிக்கிறது.

சங்கரப்பிள்ளை : எங்கே?

பொன்னன் : இங்கேதான். நீங்களும் சாப்பிட்டுப் போவது தானே.

சங்கரப்பிள்ளை : சரி.

காட்சி—25

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்.

காலம் : இரவு.

உறுப்பினர் : மரக்கால், பொன்னன், ஐயர், சங்கரப் பிள்ளை.

[மரக்கால், சத்திரத்துள் நுழைகிறுன். வாயிலில் ஐயர் பார்க்கிருர்.]

ஐயர் : என்ன மரக்கா? நீரும் ஐயாவும் என்ன பேசிண்டிருந்தியள்? ரொம்ப ரகசியமோ?

மரக்கால் : ஏன்? என்ன நடந்தது?

ஐயர் : இல்லே. நீர் ஐயா தனியா இருக்காருண்ணீர் இல்லியோ, போனேன். இந்நேரம் எங்கிருந்தீர்? இந் நேரம் எங்கிருந்தீர் இண்ணு கோவிச்சிக்கினர்.

மரக்கால் : உம்மேலே, புகாருங்காணும்.

ஐயர் : என்ன?

மரக்கால் : ஒம்ம பொட்டியண்டை நாலுநாளுக்கு முந்தி முட்டைத்தோலு இருந்ததா இல்லியா? ஒண்ணு! ரெண்டாவது, சத்ரம் பெருக்ருளே குப்பு! அவளே, எங்கே கூப்டீர்? மூணுவது, பழஞ்சோத்தே தோசை மாவிலே போட்டு அரைக்கச் சொன்னதுண்டா இல்லியா? நாலாவது, சாராயக் கடைக்காரனுக்கு நீர் குடுக்கவேண்டிய பணத்தைக் குடுக்காததனுலே, நேத்து ராத்ரி சண்டை நடந்துதா, இல்லியா? இதெல்லாம் ஐயா காதுக்கு எட்டிப் போச்சி. அதைப் பத்தி வருத்தமாகவே பேசினுரு. நான், தணிவு சொல்லிக்கினு இருந்தேன். அதை நீர் கேட்டுக்கினு

இருந்திரோண்ணுதான் அப்டி அவுரு கேட்டாரு. தெரியுமா?

ஐயர் : தணிவு சொன்னீரா?

மரக்கால் : ரொம்ப. ஒரு பொட்டலம் கட்டி வையும் பெரிசா. என்ன?

ஐயர் : ஆஹா! கட்டிவைக்கிறேனே. உமக்கில்லாமேயா?

[மரக்கால், இரண்டடி எடுத்துவைக்கிறன். எதிரில் சங்கரப்பிள்ளை வருகிறர்.]

சங்கரப்பிள்ளை : மரக்கால், இப்படி வா.

[இருவரும், வெளியில் ஒருபுறமாக வந்து நிற்கிறர் கள்.]

மரக்கால் : என்னுங்க சேதி?

சங்கரப்பிள்ளை : என்ன, பொன்னன், ஒருமாதிரியாயிருக் கிறர்?

மரக்கால் : என்னுங்க?

சங்கரப்பிள்ளை : பொன்னனை, யார் என்ன செய்தார்கள்? பொன்னன், யாரையோ பழிவாங்க இருக்கிறர் என்று தோன்றுகிறது.

மரக்கால் : எதைக்கொண்டு சொல்றீங்க?

சங்கரப்பிள்ளை : கழுத்தறுக்கிறது பொசுக்கிறது என்று பேசிக்கொண்டிருந்தாரே?

மரக்கால் : யாரோடே?

சங்கரப்பிள்ளை : உன்னேடுதான்.

மரக்கால் : அதுவா? அப்ப, எங்கிருந்திங்க?

சங்கரப்பிள்ளை : இல்லை. அவர் வாயாலேயே அறிந்தேன்.

மரக்கால் : ஒங்ககிட்ட வருத்தமா பேசினாரா?

சங்கரப்பிள்ளை : இல்லை. இந்நேரம் எங்கிருந்தீர்? இந்நேரம் எங்கிருந்தீர்? என்கிறார்.

மரக்கால் : ஒங்களைப்பத்தி நானும் அவுரும் பேசிக்கினு இருந்தோம். அது ஒங்க காதிலே உழுந்திருக்குமிண்ணு நெனைச்சி அப்படிக் கேட்டிருப்பாரு. ஏண்ணா, ஒங்க பையன் மயிலு வளர்த்தானே அதை ஐயாகிட்டேல்லவா வுட்டுவச்சிருந்தான். அது நேத்து ஒரு புள்ளெயின் கண்ணெ கொத்திப்புட்டுது. அதெ தொலைச்சிப் புடணுமிண்ணு நான் சொன்னேன். மயிலுக்கு ஒடயவன் கேட்டா, என்னு பண்றதுண்ணாரு. நான் சொன்னேன் அவந்தான் ரங்கோனுக்கு ஓடிப்புட்டானேண்ணேன். ஏண்ணாரு. சேதியெ சொன்னேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : எந்தச் சேதியை? அவன் வியாபாரமாக அல்லவா போயிருக்கிறான்.

மரக்கால் : அதைத்தான் வெவரமா சொன்னேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : விவரம் என்ன இருக்கிறது?

மரக்கால் : ஒண்ணுமில்லே இண்ணுதான், வெவரமாச் சொன்னேன்.

சங்கரப்பிள்ளை : என்ன; கேலிபண்றியா?

மரக்கால் : கேலியா? கிச்சான் வூட்டுப்புள்ளே கழுத்லே இருந்த சங்கிலியே திருடிட்டு, சர்க்கார் கையிலே ஆப்டாமே ஓடிப்புட்டதைச் சொல்றதா கேலி? அவன், இப்பத் திரும்பமாட்டான். அறுங்க கழுத்தேண்ணேன், அப்டிண்ணு துண்டா வெட்டித் தொலேண்ணாரு. அதோட்டுத்தான், நீங்க எங்கேருந்திங்க இந்நேரம் இண்ணாரு. போய் வாங்க.

சங்கரப்பிள்ளை : (தலைகுனிந்து) வருகிறேன்.

[மரக்கால் உள்ளே போகிறான்.]

பொன்னன் : (ஆவலாக) என்ன மரக்கால்?

மரக்கால் : ஒழுங்கா முடிச்சுட்டேன். ரெண்டு மொறட்டுப் பசங்க. அண்ணந் தம்பி. கொய்யாக்குடிண்ணு ஒரு ஊரு. அங்கேருந்து வந்தாருங்குடி. அதிலே மூத்தவம் பேரு பெரிய கொய்யா; சின்னவன் பேரு சின்ன கொய்யா. படிச்ச பசங்கதான். இந்த மாதிரி சேதியிலே எறங்கிப் புட்டானுவ. அவனுவ எங்கூடக் கார் ஒட்டிக்கினு இருந்தவனுங்க தான். அஞ்சா நெஞ்சி படைச்சவனுவ. ஆனு பொய் பேசத் தெரியாது. உண்மைக்கு உத்தார மாக நடப்பானுவ. சேதியெச் சொன்னேன். மழைக் காலமா இருக்குதே பரவா இல்லியாண்ணு கேட்டேன். மழைக்காலந்தான் தோது இண்ணு சொன்னானுவ. காலையிலே கரிக்கல்லியே இங்கே வருவாங்க. வரச் சொன்னேன். ஒங்க வாயாலே சொல்லவாணுமா? சொல்லிபுடுங்க. ஏதாவது பணங் கேட்பானுவ. குடுங்க. அவனுவளாலே செய்ய முடியிலேண்ணு பணத்துக்கு நான் இருக்றேன். அவ்வளவுதான். இப்பவே கூப்டேன். வூட்லே விருந்தாடி, கரிக்கல்லே வந்து காண்றேண்ணுனுவ. காலையிலே வருவானுவ. பயந்து கியந்து பூடப்போறிங்க! ஆளு நல்ல அந்தாயத்தா இருப்பானுவ. தொடை தொடைப் பெரிசி இருக்கும் மீசை. வூட்லே தங்கத்துக்குத் தேளு கொட்டிப்புட்டுது இண்ணு, ஆளு வழியிலே கண்டு சொன்னுன். நான் பூட்டுவர்றேனுங்க. ஒண்ணும் சந்தேகப்படாதிங்க. எல்லாம் ஒழுங்கா முடிஞ்சிபுடும்.

பொன்னன் : நல்லது, நான் இங்கேயே படுத்துக் கொள்ளு கிறேன்.

மரக்கால் : கட்டாயம். நான் வர்றேனுங்க!

[போகிறான்]

காட்சி—26

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்.

காலம் : மாலே.

உறுப்பினர் : காளியப்பன், பொன்னன், வீராசாமி, பட்டு, முதலியோர்.

[மறுநாள் மாலே மூன்றுமணி. பொன்னன் சத்திரத்தின் குறட்டில் நின்று, யாரையோ கருத்தூன்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிருன். தெருவில் போகின்றவர்கள் நம்முடன் பேச வருவார்கள் என்று உள்ளே போகிருன். பிறகு, வெளியில் வந்து வரும் வழியைப் பார்க்கிருன். சத்திரத்தின் இடப்புறத்து அறையில் சிலர் பேசியிருக்கிருர்கள். வலப்புறம் உள்ள அறையில் சிலர் பேசியிருக்கிருர்கள். சிற்றுண்டிக்கடையில் சிலர் சிற்றுண்டி உண்ணுகிருர்கள். ஐயர் உணவு தந்து கொண்டிருக்கிருர். காளியப்பன், வீராசாமி, பட்டு மூவரும் சிற்றுண்டி அருந்தியபின், பொன்னனே அணுகுகிருர்கள்.]

காளியப்பன் : என்ன பொன்னு? சற்று நேரம் கடிதாசி போடுவோமே!

பொன்னன் : இல்லே. எனக்கு வேலே இருக்கிறது.

வீராசாமி : கடிதாசி ஆடுவதைவிட இன்னும் பெரிய வேலே. என்னப்பா வந்து விட்டது. சிறிது நேரம்!

பொன்னன் : ஒழியவில்லே. இருந்தால் வரமாட்டேனு?

பட்டு : சும்மாதானே நிற்கிருய். போகவேண்டிய நேரத்தில் போய் விடுவதுதானே. உட்காரு!

[உள்ளே போய்க் கடிதாசிக்கட்டை எடுத்துப் பாய் விரித்து உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள்.]

பட்டு : வா பொன்னு! ஒருகை குறைகிறது.

[பொன்னன், மறுக்க முடியவில்லை. உட்காருகிறான்.]

காளியப்பன் : மூந்நூற்றுநாலப்பா. (கடிதாசி போடுகிறான்.)

வீராசாமி : நீதான் பட்டு, கைவரிசை கேள்.

பட்டு : நூற்றம்பது.

வீராசாமி : இரு நூறு!

பொன்னன் : இல்லை.

காளியப்பன் : துருப்பு?

வீராசாமி : க்ளாவர்!

பொன்னன் : இதோ வந்துவிட்டேன்.

[என்று, தெருவிற்போய், யாரையோ பார்த்து விட்டு வந்து, உட்காருகிறான்.]

பட்டு : ஆட்டின்.

[இறங்கினான்.]

வீராசாமி : ஜாதி இருக்கிறது.

பொன்னன் : க்ளாவர் பூர் (போடுகிறான். ஆனால் க்ளாவர் தான் துருப்பு என்பது நினைவில்லை. தாளையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.)

வீராசாமி : எடு!

பொன்னன் : (விழிக்கிருன்) நாஞ? ஏன்?

பட்டு : துருப்பு என்ன?

பொன்னன் : டைமன்.

பட்டு : டைமஞ?

பெபன்னன் : ஸ்பேட்.

பட்டு : ஸ்பேட்டா?

காளியப்பன் : இப்போது, பொன்னன் சொல்லப்போவது சரியாக இருக்கும்.

பொன்னன் : ஆட்டீன்! ஆட்டீன்! இதோ வந்துவிட்டேன்.

[என்று வெளியில் ஓடுகிருன்; மீண்டும் வருகிருன்.]

பட்டு : என்ன பொன்னு. கொலை செய்தவன்போல் மருள மருள விழிக்கிருயே?

[இதைக்கேட்ட பொன்னன் விழிகள் அஞ்சுகின்றன அவன் கையினின்று கடிதாசிகள் கீழ் விழுகின்றன.]

பொன்னன் : பட்டு! எதைக்கொண்டு சொல்லுகிருய்? இதுவரைக்கும், அதாவது காலைமுதல் இங்கேதாஞ இருக்கிருய்? பட்டு! எனக்கொரு துன்பம் எனில் அது உனக்கு வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும் நீ. உன் தந்தையும் என் தந்தையும், நீயும் நானும் விடாது தொடர்ந்து வரும் நட்புடையவர்கள்.

பட்டு : நண்பா! நாங்கள் போகிருேம். நீ, ஏதோ கவலையோடு இருக்கிருய்.

[அனைவரும் எழுந்து நிற்கிருர்கள்.]

பட்டு : பொன்னு, உனக்கொன்று சொல்ல நினைக்கிறேன். நல்லது செய்து நலிந்தாரில்லை; அல்லது செய்தோ வாழ்ந்தாரில்லை. நாங்கள் வருகின்ருேம்.

காட்சி—27

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்.

காலம் : இரவு.

உறுப்பினர் : பெரியகொய்யா, சின்னகொய்யா, ஐயர், பொன்னன், பெரியசாமி, முதலியோர்.

[பட்டு முதலியவர்கள் போனபின், பொன்னன் குறட்டில் வந்து நின்று யாரையோ எதிர்பார்க்கிறான். வரவில்லையென்று முகம் சுருக்குகிறான். எதிர் கொண்டழைக்க எண்ணிப் போகிறான், பொன்னன் வெளிச் சென்றவுடன், இப்புறமாகப் பெரியகொய்யா சின்னகொய்யா என்ற இருவரும், சத்திரத்தில் நுழைகிறார்கள். உப்பியுள்ள கன்னங்கள், நிறைய மீசை, புறங்கழுத்து வரைக்கும் மறைக்கும் மழைக்குல்லாய்! குதிகால் வரைக்கும் தொங்கும் மழைக் காலத்துச் சட்டை ஆகிய உருவத்தோடுள்ள அவர்கள், குடித்து விட்டிருப்பவராதவும் தோன்றுகிறார்கள்.]

பெரியகொய்யா : கடையில் என்ன இருக்கிறது?

ஐயர் : என்ன வேண்டும்?

பெ. கொ : அப்படியானால் நாங்கள் கையில் காசில்லாதவர்களா?

ஐயர் : என்ன ஐயா, இன்னது வேண்டும் என்று சொன்னால் தானே?

பெ. கொ : என்னென்ன இருக்கிறது? அத்தனையும் கொண்டுவா.

ஐயர் : அப்படியானுக்கா ஒரு வண்டி கொண்டு வாரும்.

பெ. கொ : ஏங்காணும் வண்டி?

ஐயர் : ஏற்றிப் போறதுக்கு.

சின்ன கொய்யா : ஏனடா கேலியா செய்கிருய்? அடித் தேனேயாளுல் பல் உதிர்ந்து போகும்.

[என்று கூறித் தானே சாய்ந்தபடி விழுகிருன்.]

ஐயர் : பல்லெல்லாம் சரியாயிருக்கிறதா எண்ணிப் பாரும். மெதுவாக எழுந்திரும் எந்தக் கடையிலிருந்து வர்றீர்?

பெ. கொ. : அப்படியாளுல், நாங்கள் குடியர்களா?

ஐயர் : ஆர் சொன்ஞ? நாஞ அப்படிச் சொன்னேன்?

பெ. கொ : அடங்கும்! நீட்டாதேயும்.

[இதற்குள் பொன்னன் வந்து விடுகிருன்]

பொன்னன் : என்ன ஐயர், சும்மா இரும்.

[குறட்டில் பொன்னனும் பெரிய கொய்யா சின்ன கொய்யாவும் தனியாகப் பேசத் தொடங்கு கிருர்கள்.]

பொன்னன் : [மெதுவாக, ஆளுல் பரபரப்புடன்.] என்ன. வேலே முடிந்ததா?

பெ. கொ : இதோ பாரும் (என்று தன் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த குருதி தோய்ந்த கத்தியை எடுத்துக்காட்டி) வேலே முடிந்து விட்டது. நாழிகை யாகிறது. ஐந்நூறு கொடுத்தீர்கள். மீதியையும் கொடுத்தால் போய்விடுகிருேம். எம்முடன் உள்ள கார் ஓட்டிகள் ஏதாவது நினேப்பார்கள். விரைவில் நாங்கள் போக வேண்டும்.

பொன்னன் : யாராவது பார்த்து விட்டார்களோ? இல்லேயே?

[இதற்குள் : பெரியசாமி இடப்புறத்து அறையி னின்று வெளியில் வருகிருன். இவர்களேப் பார்த்து விடுகிருன்.]

பெரியசாமி : தெரியும், தெரியும்.

[பொன்னன் திடுக்கிட்டுத் திரும்புகிருன்]

பொன்னன் : பெரியசாமி! நீ இந்நேரம் இங்குத்தாளு இருந்தாய்? கேட்கிறேனே! நாங்கள் பேசியது உன் காதில் வீழ்ந்ததா?

பெரியசாமி : விழாமலா?

பொன்னன் : (அவனையணுகி) என்ன விழுந்தது காதில்? பெரியசாமி, சொல்லமாட்டேன் என்கிருயே?

சி. கொ : என்ன ஐயா, அவரிடத்தில்? (பெரிய சாமியை நோக்கி) யாரையா நீர் வீண் பேச்சுப் பேசுகிறீர்?

பெரியசாமி : நீ, யார் கேட்க? கன்னத்தை அரிசி மூட்டை மாதிரி வைத்துக்கொண்டு? அதட்டுகிருயே?

சி. கொ : நீ, எனக்கு எந்த மூலை என்கின்றேன். வீணுக உரித்துக்கொள்ள வேண்டாம் தோலை.

பெரியசாமி : தோலை! எந்தத் தோலை? மாட்டுத் தோலையா? ஆட்டுத் தோலையா? இந்த வூரில் செல்லுமடா எனக்கு. என் பேரைச் சொல்லிக் கேளடா என்னைப் பற்றி. நடுங்குவார்கள்! பொன்னுக்காகப் பார்க்கிறேன். இல்லாவிட்டால், இந்நேரம் உன் பிணம் நாறி இருக்கும்.

சி. கொ. : எங்கே காட்டு உன் கைவரிசையை.

[சின்ன கொய்யா கையை மடக்கிக்கொண்டு நெருங்குகிருன். பெரிய கொய்யா இடைமறிக்கிருன்]

பெ. கொ : (பெரிய சாமியை நோக்கி) அவன் கிடக்கிருன் அறியாதவன்! உம்மைப் பார்த்தால் பெரிய மனிதர்

வீட்டுப் பிள்ளைபோல் தோன்றுகிறது. நீங்கள் போய்விடுங்கள்.

பொன்னன் : எனக்குத் தெரிந்தவர். மிக நல்லவர்.

பெரியசாமி : பெரிய மனிதர் வீட்டுப்பிள்ளை போலிருக்கிறேனா? நான் பெரிய மனிதர் வீட்டுப்பிள்ளை தான் அட்டியில்லை. பார்த்தால் இப்படி இருக்கிறேன் என்று எண்ண வேண்டாம். சட்டை, சரிகை வேட்டி எல்லாம் இருக்க நான் அவைகளை விரும்புவதில்லை. நான் போட்டிருந்த மோதிரத்தில் ஒரு வயிரம் விழுந்து விட்டது. தட்டானிடம் இப்போதுதான் வேலை செய்யக் கொடுத்தேன். இதோ இருக்கிறான் அவனும்! கேட்டுப் பார்த்தால் தெரியும். நான் இருப்பது செட்டித்தெரு. எந்தச் சேதிக்கும் என்னைத்தான் கூப்பிடுவார்கள்.

சி. கொ : உங்கள் தெருவில் கோயில் உண்டா?

பெரியசாமி : ஓ! இருக்கிறது.

சி. கொ : இருக்கிறதா? அதில் திருவிழா நடக்குமே?

பெரியசாமி : நடக்கும்.

சி. கொ : தீவட்டி பிடிக்க யாரை அழைப்பார்கள்?

பெரியசாமி : இன்னமும் கேலியா பேசுகிறீர்?

பொன்னன் : பெரியசாமி! நாழிகை யாகிறது. சின்ன கொய்யா, வளர்த்தாதீர். போய்வா பெரியசாமி!

பெரியசாமி : அதற்காக நான் சொல்லவில்லை. பெரிய மனிதர் வீட்டுப் பிள்ளைபோல் இருக்கிறதாகச் சொன்னாரே அதற்குச் சொல்லுகிறேன். என் தகப்பனார் இருக்கிறாரே அவர் மாரியம்மன் கோயில் தர்ம கர்த்தா. சிவப்பு வேட்டிதான் இடையில் கட்டுவார் குடையைக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு தெருவில்

போவாரேயானுல் தெருவில் குந்தியிருக்கும் பெண்டுகள் எழுந்து நிற்கத்தான் வேண்டும். மாட்டுத்தரகு மாணிக்கம் என்ருல் அழுத பிள்ளையும் வாயை மூடிக்கொள்ளும். நாங்கள் யாதவ சாதி. எங்கள் தகப்பனுர் ஊர் நாட்டாண்மைக்காரருக்கு உற்ற நண்பரல்லவா?

சி. கொ: ஓ! அப்படியா? நாட்டாண்மைக்காரருக்கு நண்பர் இல்லையென்று நான் கேள்விப்பட்டேன்.

பொன்னன் : சும்மா இரும் சின்னகொய்யா. பெரியசாமி, நாழிகையாகிறது! எனக்குத் தெரியாதா உன் பெருமை.

பெரியசாமி : அதற்காக நான் சொல்லவில்லை. பெரிய மனிதர் வீட்டுப்பிள்ளை "போல்" என்ருரே, அதற்கல்லவா சொல்லுகிறேன். இதோ இருக்கிறது வண்டிப் பாளையம். விறகுக்கடை வெள்ளியம்பலம் என்ருல் சிறுபிள்ளையும் தெரிந்துகொள்ளும். குறைந்த பேர் வழியில்லை. அவர்கள் வீட்டில் காலையில் காப்பித்தான். நடுப்பகலில் சுடு சோறு.

சி. கொ: இரவில், கூழோ?

பெரியசாமி : என்றைக்குக் கூழ்? விரலை விடும் பார்க்கலாம்! ஒரு மாதத்துக்கு வேண்டிய அரிசி முதல் தேதியிலேயே வீட்டில் வந்து பாடுமே! அவர் வீட்டுப் பெண்ணைக் கட்டினவன் நான். ஆமாம்! இங்கிருந்து போய் விட்டேனென்று வைத்துக்கொள்ளும். உடனே காப்பி கப கப என்று வந்துவிடும் எதிரில்! எங்கள் மாமியாரையும் சும்மா சொல்லி விடக்கூடாது. மருமகன் மேல் உயிர். நான் வீட்டில் நுழைந்து விட்டேனே இல்லையா? ஆடுவார்கள் பம்பரம் போல். கடைக்குப் போவதும் தெரியாது வருவதும் தெரியாது. ஆய்விட்டது என்பார்கள் சமையல். வேறு பேச்சில்லை.

பெ. கொ: (கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டே) இப்படித் தான் சிலருக்குத் திடீரென்று தொல்லை யேற்பட்டு விடுகிறது.

சி. கொ: இருங்கள் அண்ணு. தம் கதை ஆயிற்று. தந்தை கதை முடிந்தது. மாமனுர் கதை மாறிற்று. மாமி கதையில் முன்பகுதி முடிகிறது.

பெரியசாமி : நான் அதற்குச் சொல்லவில்லை. பெரிய மனிதர் வீட்டுப்பிள்ளை "போல" என்றீர்களே.

சி. கொ : அதற்கல்லவா இவ்வளவும் சொல்லுகிருர். சொல்லுங்கள், விவரமாகவும் பொறுமையாகவும்.

பொன்னன் : பெரியசாமி, நாழிகை ஆகிறது. நாங்கள் பேசியிருந்தது கேட்டதா உன் காதில்?

பெ. கொ : நான் சொல்லி வருகிறேன். இதைக் கேளுங்கள்! நாங்கள் இங்கே ஒரு செய்தி மறைவாகப் பேசியிருந் தோம். அதாவது, புதுச்சேரியிலிருந்து சரிகை, இந்தியா யூனியன் தீர்வைச் சாவடிக்குத் தெரியாமல் எடுத்துப் போவது பற்றி! அது வெளியில் தெரியக் கூடாதல்லவா! அதற்காகத்தான் அவர் அப்படிக் கேட்கிருர். இப்போது தெரிகிறதா?

பெரியசாமி : அதுதான் பேசியிருந்தீர்கள். என் காதில் விழாமலா இருக்கிறது? பொன்னன் சம்பாதிப்பதில் எனக்குப் பொறுமையா? நான் அப்படிப்பட்டவனு? எங்கள் தாத்தா இருந்தாரே வேணுகோபால்...

சி.கொ : தாத்தா கதைக்குப் பிள்ளையார் துதி! ஆகட்டும், ஆகட்டும்.

பொன்னன் : போய்வா பெரியசாமி.

பெரியசாமி : நான் அதற்குச் சொல்லவில்லை...

சி.கொ : பெரிய மனிதர் வீட்டுப்பிள்ளை "போல" என்ரு ரல்லவா அண்ணன்! அதற்காக அல்லவா சுருக்கமாகச் சொல்லுகிருர்.

பெரியசாமி : ஒரு நாள் மஞ்சகுப்பம் போனார். யார் போனார்?

சி. கொ: யார் போனார்? சொல்லுங்களேன் அண்ணா! சும்மா இருந்தால் சுவையாய் இருக்குமா கதை?

பெரியசாமி : எங்கள் தாத்தா போனார். எங்குப் போனார் மஞ்சகுப்பத்துக்குப் போனார். எங்கள் தாத்தா இலேசான பேர்வழி அல்ல.

சி. கொ : பளுவோ?

பெரியசாமி : கையில் எப்போதும் தடி வைத்திருப்பார். மஞ்சகுப்பத்தில் ஒரு சத்திரம். இந்தச் சத்திரம் போலப் பெரியதாயிருக்கும்.

பெ. கொ : என்ன ஐயா பொன்னரே! கேட்டுக் கொண்டிருங்கள், தூக்கம் வருகிறது. உங்கள் வேலை தீர்ந்ததும் எழுப்புங்கள். (என்று கூறி அங்குப் போட்டிருந்த விசிப்பலகையில் படுத்துவிடுகிறான்)

பொன்னன் : என்ன பெரியசாமி? நாழிகை ஆகிறது.

பெரியசாமி : அதற்குச் சொல்லவில்லை. அந்தச் சத்திரத்தில் புதுச்சேரி ஆள் ஒருவன் கக்கத்தில் ஒரு மூட்டையை வைத்துக்கொண்டு அச்சத்தோடு நிற்கிறான். ஏன் தெரியுமா? எதிரில் ஒரு போலீசுக்காரனைப் பார்த்து விட்டான். போலீசுக்காரனைப் பார்த்து இவன் ஏன் அஞ்சவேண்டும் என்றேன். தாத்தா கேட்டார் என்னப்பா, ஏனப்பா சொல்லப்பா என்று............இதற்குள் அவன் வந்து இவனைப் பிடித்துக் கொண்டான். எவன் பிடித்துக்கொண்டான்?

பொன்னன் : தாத்தாவைப் பிடித்துக்கொண்டான் அவன்.

பெரியசாமி : உம், இல்லை இல்லை!

சி.கொ : பொன்னருக்கு விளங்கவில்லை. இப்போது சொல்லி வந்தவைகளையெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் திரும்பிச் சொல்லுங்கள். ஏன் ஐயா, நாம் இந்த உடம்பை யடைந்தது எதற்காக? இப்படிப்பட்ட நல்ல வரலாறு களைக் கேட்கத்தானே? உற்றுக் கேளுங்கள்.

பொன்னன்: பெரியசாமி, நாழிகை ஆகிறது.

பெரியசாமி : அவன் கக்கத்தில் வைத்திருந்தது சரிகை மூட்டை. அதற்காகத்தான், போலீசுக்காரன் பிடித் தான் என்றால் சும்மா பிடித்துவிடுவானோ?

சி. கொ: சும்மா பிடித்துக் கொண்டதாகத்தான் நான் நினைத்தேன். அப்படி இல்லையோ?

பெரியசாமி : நீங்கள் ஓர் கபடற்றவர்போல் இருக்கிறது. சும்மா பிடிப்பானா? தெரிகிறதா பொன்னு?

பொன்னன் : தெரிகிறது, போய்வா பெரியசாமி.

பெரியசாமி : அதற்குச் சொல்லவில்லை; எங்கள் தாத்தா சும்மா இருப்பாரா? என்னுடையது அந்த மூட்டை என்றார். போலீசு, நீயும் வா போலீசுக்கு என்றது. போனார். யார் போனது?

சி. கொ : என்னையா கேட்கிறீர்? அதோ அவரைக் கேளுங்கள். தூக்கம் வருகிறது. யாரையா போனார்? சொல்லுமே.

பொன்னன் : என்ன பெரியசாமி? நாழிகையாகிறது.

பெரியசாமி : போலீசுக்குப் போனார். மீட்டுக் கொடுத்து விட்டாரா இல்லையா மூட்டையை? அதற்காக அவன் முப்பது ரூபாய் கொடுக்க வந்தான் தாத்தாவுக்கு. உம்! வாங்கவில்லையே, அதற்குமேல் அவன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? ரூபாய்கொடுப்பது சரியல்ல என்று எண்ணி ஒரு சால்வை எடுத்துக் கொடுத்தானும். எதுக்குச்

சொல்லுகிறேன் என்றால் அவர் பெருந்தன்மைக்காக ஒரு நாள்......

[இதற்குள் பெரிய கொய்யா விழித்து எழுந்து விடுகிறான்.]

பெ. கொ : என்ன, நீங்கள் நேற்று வந்தீர்களே. இன்னுமா இங்கே இருக்கிறீர்கள்! தம்பி, பல்துலக்கப் பற்பொடி கொண்டுவா.

சி. கொ : இருங்கள் அண்ணா, புதுக்கதை தொடங்குகிறார். நன்றாயிருக்கும்போல் இருக்கிறது.

பெரியசாமி : ஒருநாள், என் மகன் என்ன செய்தான் தெரியுமா?

சி. கொ: தெரியாதே, சொன்னால்தானே தெரியும்.

[இதற்குள் பெரியசாமியின் தகப்பனார் பெரிய சாமியைத் தேடிக்கொண்டு வந்து விடுகிறார். பெரியசாமி ஓடி விடுகிறான்.]

தகப்பனார் : கேட்டீர்களா ஒரு சேதி?

பொன்னன் : வேண்டாம் வேண்டாம். போய்வாருங்கள்.

தகப்பனார் : ஒன்றுமில்லை.

பெ. கொ : இவரும், அப்படித்தான் போலிருக்கிறது.

சி. கொ : அவர் அப்பன்தானே இவர். ஐயா நீங்கள் நாளைக்கு வாருங்கள். இப்போது மங்களம் பாடியாய் விட்டது.

தகப்பனார் : நான் போய் வருகிறேன்.

[போய் விடுகிறார்.]

பெ. கொ : என்ன பொன்னரே அவரவர்களை வலிய அழைத்து, எங்களப்பன் குதிருக்குள் இல்லையென்கிறீர்.

செய்தி வெளியாகிவிட்டால் உம்மோடு போகுமா? எங்கள் உயிரல்லவா முதலில் போய்விடும்.

பொன்னன் : என் நெஞ்சம் கொஞ்சமும் அமைதியில் இல்லை. தக்கபடி சொல்லி, நான் தவறிவிடாமல் காப்பாற்றினீர்கள். நாம் உள்ளே போய்ப் பேசுவோம்.

[அனைவரும், சத்திரத்தின் உட்கட்டில் ஒரு பெரிய அறையில் போகிறார்கள்.]

பொன்னன் : என்ன நடந்தது? யாரும் பார்த்துவிட வில்லையே?

சி. கொ : அதிருக்கட்டும். உம் நெஞ்சு அமைதிபடவில்லை யென்றீரே, அது ஏன்? நாங்களல்லவா கொலை செய்தோம். எட்ட இருந்த உமக்கு இப்படிப்பட்ட கலவரமா? ஏது ஏது? எம்மைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவீர் போலிருக்கிறதே! நாங்கள் கொலை செய்த செய்தியை யாராவது சிறிது பார்த்திருந்தால், அவர்கள் உம்மிடம் வந்து பேச்சுக் கொடுத்தால், என்ன ஆகும் எங்கள் நிலை?

பெ. கொ : கட்டாயம் இவர் சொல்லித்தான் தீர்ப்பார்.

பொன்னன் : அப்படியானால், யாராவது பார்த்து விட்டார் களா என்ன?

பெ. கொ : அதென்னமோ நடந்ததை நடந்தபடி ஒன்றை யும் விடாமல் சொல்லுகிறோம் கேளும்.

சி. கொ : அடடா! எங்கள் உள்ளமல்லவா ஐயா, கலவரம் அடையவேண்டும். உமக்குக் கலவரம் ஏன்? நீர் சொல்லியபடியே வாடகைக்குக் கார் பேசினோம். பள்ளிக்கூடம் விடும்போது சரியாய்ப் பதினொருமணி ஆயிற்று. கண்ணப்பன் பள்ளிவிட்டு வெளிவந்தான். நான் சொன்னேன்: 'தம்பி, உன் அண்ணன் அண்ணி'

இருவரும் அங்கொரு தோட்டத்துக்குப் போயிருக்கிறார்கள். உன்னை அழைத்துவரச் சொன்னார்கள்' என்று சொன்னவுடன், அவன் முத்தான பல்காட்டி மெத்த நகைத்து, அத்தோட்டம் எங்கேயென்று கேட்டுக் கத்தரித்துவிட்ட கருமயிர் நெற்றிமட்டும் தொங்கி அசையத், தங்கப்பாவை ஒன்று செங்குத்தான பாறை மேல் தாவியதுபோல், அங்குற்ற காரில் ஏறிக்குந்தி, "விடு காரை" என்று வாய் முத்தம் சிந்தி, முந்தி அண்ணியைப் பார்க்கவேண்டும், என்னை விட்டுப் போனாரே என்றான் வருந்தி. பிந்திக் கார் சிறிது தொலைவில் போனது. அவன் அன்பானது தேனது விரும்பும் வண்டுபோல் ஏனது தொலைவோ, எங்கே அத்தோட்டம்? காட்டும் என்று கேட்டும், என் தோளில் கையைப் போட்டும் வாட்டும் பிள்ளைக்கு, நாங்கள் பாட்டும் பல விளையாட்டும் காட்டிச் சென்றோம். எதிர்நோக்கிற்று, அவன் விழி. அண்ணன் அண்ணி என்றது, அவன் மொழி. மாளாதிருந்தது வழி. பள்ளம் படுகுழி தாண்டிக் குழந்தாய் ஒழி என்று கார்போய் நின்றது கோரிமேட்டையடுத்த காட்டில். பிள்ளை, என்ன இங்கே? என்றான். அண்ணி எங்கே? என்றான். கண்ணால் தாவினான். அண்ணா என்று கூவினான். பாவி நான், பாரடா என்று கத்தியை நீட்டினேன். அவன் கண்ணெதிரில், தீட்டினேன். அவன் நெஞ்சில், எரி மூட்டினேன். கண்ணீர் மிஞ்சினான். காலில் விழுந்து கெஞ்சினான். என்னை ஒன்றும் செய்யாதீர் என்று கொஞ்சினான். சாவுக்கு அஞ்சினான். அந்தக் குற்றமற்ற நெஞ்சினான். தோயும் குருதிபோல் சிவந்த வாயும் அழுகையா ஓயும்? மலையினின்று சாயும் அருவிபோல் கண்ணீரும் பாயும்! தப்ப முயன்றான், அந்தத் தாயும் தகப்பனுமில்லாச் சேயும்! போயும் போயும் என்னிடமா அவன் வித்தை சாயும்! என் அண்ணன் பிடித்தார், அவன் கைகளை! அடித்தார், அவன் முகத்திலே! இடித்தார், அவன்

முகவாய்க் கட்டையிலே! கடித்தார் அவன் கழுத்திலே! அறுபடும் கோழிபோல் திமிறினன். நெஞ்சு குமுறினன். நான், ஒரு குத்தில் அவன் மூக்கை உடைத்தேன். அவன் வாயில் துணியை அடைத்தேன். முதுகைப் புடைத்தேன். துடைத்தேன் என் குருதிக்கையை! தள்ளினேன் கீழே. தலைசாய்ந்தான் ஏழை. உடைத்துக்கொண்டது கால். உடலை அழுத்திப் பிடித்தேன் கையால்; பதைத்துச் சிவந்தது தோல்.

பெ. கொ : குப்புறத் தள்ளினதற் கப்புறம், அவன் கைப்புறம் என் காலூன்றிக் கழுத்தின்புறம் அறுத்தேன். கத்தி, கூர்மை இல்லாததால் கழுத்து அறுபடவில்லை. மறுபடியும் தீட்ட வேண்டியதாயிற்று. தீட்டுமுன் பையன் ஓட்டமெடுப்பான் என்று, அவன் இரண்டு குதிகாலையும் ஒரு கல்லின்மேல் வைத்துக் கத்தியின் முனையால் நறுக்கினேம். அப்போது 'அவன் உடல் துடித்தது; கண்ணே நீர் வடிந்தது. குருதி பீறிட்டடித் தது. நெஞ்சோ இரக்கம் பிடித்தது. வாயுதடு உதறல் பிடித்தது. எங்கள் உள்ளம் எங்களையே இடித்தது. குறைதீர எம்மிடம் முறையிட எண்ணினன். ஏதேதோ முயற்சி பண்ணினன். அண்ணி, நான் இவ்வாறு படுகிறேனே என்று அணிவாய் திறந்தழவோ, துணி, வாய்நிறைய அடைந்துள்ளது. குதிகால் கழிந்திருத்தலால், குருதி வழிந்திருத்தலால், அவனுல் எழுந்திருத்தல் ஆகாது. கத்தியைத் தீட்டிவர நான் சென்றேன். தம்பி அருகில் நின்ருன். கையைத் திருகி எடுக்கவா என்ருன். பிள்ளை உடல் குருதி வெள்ளத்தில் சுழன்றது. அவன் காதினின்று செந்நீர் சுளைசுளையாய்க் கழன்றது.

பொன்னன் : ஐயோ! நெடுநேரம் அவனை ஏன் இவ்வாறு வருத்தினீர்கள்!

பெ. கொ : கத்தியைத் தீட்டிக்கொண்டு வந்தேன். ஒரு துடையை, ஆட்டை அதன் தசைக்காக அறுப்பதுபோல்

அறுத்தேன். படபட என்று துடித்தது அவன் உடல். பிறகு, மற்றொரு துடையையும் அறுத்தேன்.

பொன்னன் : ஐயோ! அவன் இப்படியெல்லாம் பாடுபட நேரும் என்று தெரிந்தால், நான் சொல்லியிருக்க மாட்டேன்.

சி. கொ : கையை, அறுக்கவில்லை: கொய்யாமல் நார்ப் பற்றுள்ள கிளையை முறுக்கி இழுப்பதுபோல், ஒரு கையைக் காலை உந்திக் கையால் மெதுவாகத் திருகி இழுத்துப் போட்டேன். அப்போது அவனுடைய அடை பட்ட தொண்டையிலிருந்தும் கொர கொரவென்று ஓர் ஒலி எழுந்தது. கிறுகிறு என்று அவன் உடல் சுழன்றது. அழுத்திப்பிடிக்க முடியவில்லை. மற்றொரு கையை இழுத்தேன்; உடல் மேலே கிளம்பி விழுந்தது.

பொன்னன் : ஐயோ! அப்பா. நான்தான் வாய்தவறிச் சொன்னாலும், நீங்களாவது எனக்கு நல்லது சொல்லக் கூடாதா? ஐயோ! தம்பி!

பெ. கொ : எனக்கு, உள்ளம் இளகிவிட்டது, பிள்ளை படும்பாடு காண! தம்பி விட்டுவிட்டு இதோடு என்றேன். அதற்கு அவன் சொன்னான். தாயும் தகப்பனுமா யிருக்கும் பொன்னரே சொன்னார் இவனைக் கொலை செய்யும்படி! என்றால், நமக்கு இரக்கம் ஒன்று, என்று கூறிப் பிள்ளையை அந்த நிலையில் அப்படியே தூக்கித் தரையில் அடித்தான். வாயில், அடைத்திருந்த துணியும் கீழே விழுந்தது. அவன் வாய்விட்டுக் கெஞ்ச நினைத்திருப்பான். ஆயினும் தொண்டையை விட்டு ஒலி வெளிவரவில்லை. ஹூம், ஹூம் என்றது தொண்டை. உடலில் ஒட்டிக்கொண்டுதான் இருந்தது உயிர். மெதுவாகப் புரண்டான். கண்ணை ஒருவகை நீலம் கவ்வியது. ஹூம் ஹூம் என்றான்.

பொன்னன்:: ஐயோ! தம்பி. எப்படிப்பட்ட துன்பம்! காதால் கேட்கவும் பொறுக்கமுடியவில்லையே! நீ எப்படிப் பொறுத்தாய்! எப்படிப் பதைத்தாயோ! யாரை நினைத்தாயோ! தாயை நினைத்துத் தவித்தாயோ! அப்பாவை எண்ணி அலறினுயோ! என்னை இகழ்ந்தாயோ! அண்ணியை அழைத்தாயோ! நடுக் காட்டில் துடைக்காலை அறுத்தாரோ! ஐயோ! தம்பி. நான் கொலைகாரன்! நான் பொல்லாக் கொலைகாரனப்பா, தம்பி! (தேம்பி) காசுக்காக, உடன்பிறந்த கண்ணப்பனை, என் கண்ணுெப்பானைக் கொலை செய்தேன். துடிக்கவைத்தேன். தூக்கி அடித்தாரா? ஐயோ தம்பி. (எழுந்து, உரத்த குரலில்) உன்னை நான் இந்தப் பாடு படுத்த எந்த வகை முற்பட்டேன்! தாயும் தந்தையும் நான் என்று நம்பிய உன்னை ஏன் இன்று இந்நிலைக்குள்ளாக்கினேன்! வேல் ஈட்டி எறியினும் வால் ஆட்டும் நாய்போல், உன்னை என்ன செய்யினும் என் முகத்தையே இரக்கத்துடன் பார்ப்பாயே. கருத்தறியாப்போதுன்னை நான் உருத்தெரியாதாக்க நினைத்தேன்! எனக்கு என்ன தண்டனை இடுகிறுய்?

[தன் தலையைத் தன் இருகை கொண்டமட்டும் பிடித்துத் திருகிக் கொள்கிருன். ஆயினும் நீங்காவுயிரோடு நிலத்தில் சாய்கிருன். இருவரும் அவனைத் தூக்கி ஓர் சாய்வு நாற்காலியில் கிடத்தி, அருகில் இருந்து தேற்றுகிருர்கள்.]

காட்சி—28

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்.

காலம் : இரவு.

உறுப்பினர் : பொன்னன், சின்னகொய்யா, பெரிய கொய்யா.

[சாய்ந்து படுத்த பொன்னன் நிமிர்ந்து உட்காருகிறான்.]

சின்ன கொய்யா : எப்படி ஐயா இருக்கிறது உடம்பு?

பொன்னன் : (அழுதுகொண்டே) ஐயா, அவனைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடுவது தானே!

சி. கொ : எம்மை ஏவிவிட்டு எட்டியிருந்த உமக்கே இப்படி இருந்தால், துடையறுத்தும் மடையறுத்த நீர்போல் வந்த செந்நீரை மண்ணிட்டு மறைத்தும், கையைப் புய்த்துப் பிடுங்கியபோது வெளிவந்த வெண்ணரம்பை அறுத்தும், அதனுல் மண்ணதிர்ந்தது போல், அடடா, அவன் கண்ணதிர்ந்ததைப் பார்த்துக் கலங்கியும், விடாது தொடர்ந்து படாத பாடுபடுத்திய எமக்கல்லவோ இருக்கவேண்டும் உமக்குள்ள பரபரப்பு.

பெரிய கொய்யா : 'நான்தான் வாய்தவறிச் சொன்னுலும் நீங்களாவது இப்படியெல்லாம் வரும் என்று அப்போதே சொல்லப்படாதா' என்கிறீரே? இப்போது யாரைப் பழிவாங்க எண்ணுகிறீர்? குதிகால் அதிராமல் நாங்கள் அதிகாலையில் உம்மிடம் வந்தோம். 'அது காலம் வேறு. இதுகாலம் இன்னெருவனை மாய்த்தே பொன்னே பொருளோ அடைய வேண்டுமேயல்லாது, இன்னல் புரியாவிடில் ஏதுமில்லை' என்றுரைத்தீர். 'கடமை உமக்கன்ருே காப்பது' என்ருேம்! 'உடைமை எனக்கன்ருே ஒழிந்து விடும்' என்றீர். கூடப்பிறந்தானே

கொல்வதுவோ என்றுரைத்தோம். வாடப்புரிவானே ருெநாளில் என்றுரைத்தீர். கெடுதலே செய்யவோ என்ருேம்; படுகொலே செய்வீர் என்று பகர்ந்தீர். இப்போது இப்படிச் சொல்கிறீர்; கூவுகிறீர்; அழுகிறீர், அலறுகிறீர்; புழுப்போல் துடிக்கின்றீர்; புரண்டு கதறுகின்றீர். இது நல்லதா?

பொன்னன் : காசுக்காக உடன்பிறந்த கண்ணப்பனே, மாசற்ற மாணிக்கத்தை மாய்க்கச் சொன்னேன். நடுக்காட்டில் காலே நறுக்கும் போதும், ஐயோ, தம்பி! வெடுக்கென்று கைகளேப் புய்க்கும்போதும் எப்படித் துடித்திருப்பாய்? நீங்கள் ஒரே வெட்டாக வெட்டிப் போட்டிருந்தால் இத்தனே துன்பம் இராதே ஐயா.

பெ. கொ : அதெப்படி? நாங்கள் தோண்டிய குழி சிறியதாயிருந்தது என்று தெரிந்ததால், கால் கைகளேத் தனித்தனி வெட்ட வேண்டியதாயிற்று. அதன் பிறகு, அவன் வாயில் மீண்டும் துணியை அடைத்தோம். கூச்சலிடாமல் மல்லாத்திப் போட்டோம். இரு காலும் இரு கையும் அறுப்பட்ட முண்டம் செந்நீரில் நனேந்தபடி திரு திரு என்று விழித்தது கண்ணே! இரு இரு என்ருன் என் தம்பி! அப்போது அவன் எழுந்து ஓடிவிட முயன்ருன். கிரு கிரு என்று சுழன்றது குறையுடம்பு.

பொன்னன் : ஐயோ! ஐயோ! அப்பா! அப்பா! நான் கொலேகாரன். நல்லாரை நோக்கித் தவங்கிடக்கும் ஏ தொல்லுலகே! (எழுந்து உரத்த குரலில்) பொல்லான் என்னுயிர் போக்காவிடில் தூய உன் மேனி தீயதாய் விடுமே! பல்கோடி மக்களேப் பெற்ற நல்லுலகே! அவர்கள் அனேவரும் நல்லபடி வாழ வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ருய். என் தாய் வயிற்றில் இருவர் பிறந்தோம். பெற்ருர் இறந்தார். ஒருவன் மற்ருெருவனுக்கு உற்ற துணேயாகாது, ஏது

மறியா இளையானை, சூது நெஞ்சத்தால் மூத்தான் துடிதுடிக்கக் கொலை செய்தான் எனில், காது கேளாது இருப்பாயோ! அமைதிவேண்டி யிருக்கும் அன்பு மக்களே! நான் செய்த வன்பு பொறுத்தால் பின்பு நல்லதன் நன்மையும் தீயதன் தீமையும் மறையுமே! நான் கொலைகாரன்; நான் கொலைகாரன்! தண்டனை யிடுங்கள்! தண்டனை இடுங்கள்!

சி. கொ : (அவன் வாயைக் கையால் பொத்தி) அறிவிழந் தீரா! உலகை அழைக்கிறீர்! உலகைத் தண்டனை கேட்கிறீர்! கொலை செய்வித்த உமக்குத் தண்டனை கொடுப்போர் கொலைசெய்த எம்மை விடுவாரோ! நீவிர் ஆண்டீர், அனுபவித்தீர். உயிர்விடத் துணிந்தீர். நாங்கள் ஒரு தாய்க்கு இருபிள்ளைகள், இன்னும் நெடு நாள் இருக்க எண்ணுருமே.

[பொன்னன், உணர்வு கலங்கி, மண்ணிற் சாய் கிருன்; அவனைப் பிடித்து மீட்டும் சாய்வு நாற் காலியில் வளர்த்தி உடன் இருக்கிருர்கள்.]

காட்சி—29

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்.

காலம் : இரவு.

உறுப்பினர் : வேலு, சீனி, முத்து, முதலிய மாண வர்கள்.

[சத்திரத்தின் முன்புறத்தில் வலப்புறத்து அறையில் மாணவர் பேசியிருக்கிருர்கள்.]

வேலு : பொழுதோடு போய்ச் சாப்பிட்டு வந்துவிடு வோமோ.

சீனி : என்னடா, இன்னும் மணி ஆறுகூட ஆகவில்லையே.

முத்து : வேம்பு, சாப்பாட்டு விடுதியை நினைத்தால் பாம்பாகச் சீறுகிறது நெஞ்சம்.

வாலி : பகல் சாப்பாடு நன்றாகத்தானே இருந்தது.

பெருமாள் : அதில், எனக்குப் பிடித்தவை இரண்டே இரண்டு; ஒன்று வாழையிலை, மற்றொன்று வெந்நீர்!

வேலு : ஏனப்பா, உப்பிலும் தப்பில்லையே.

பெருமாள் : ஆமாம். தவறிவிட்டேன்.

சீனி : அதெல்லாம் இருக்கட்டும். யாராவது ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கள், பொழுது போகட்டும் நல்லபடி.

வாலி : ஆமாம். அப்பா பெருமாள், நீதான் பாடு ஒன்று.

பெருமாள் : நான் நன்றாகப் பாடமாட்டேன்.

வாலி : என்ன அப்படிச் சொல்லுகிறாய்? அன்றொருநாள் பாடினாய். கேட்டேன். சொல்லெல்லாம் வெல்லம் போல் சொன்னாய். பண்முறை அனைத்தும் விண்ணென்று மேலேறுவதும் உண்ணென்று உவக்கக் கொடுப்பதுமாய் இருந்தது! சும்மா பாடு.

[பாடத் தொடங்குகிறான் மேலே பார்த்தபடி. அவன் மேலே பார்ப்பதை அனைவரும் பார்க்கிறார்கள். அதற்குள் அங்குப் போட்டிருந்த மேசையின் மேல் ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப் போட்டு அதன்மேல் ஏறுகிறான் வாலி.]

சீனி : ஏனப்பா ஏறுகிறாய்?

வாலி : பாடு என்றால், இவன் மேலே பார்க்கிறானே. மேலே எந்த இடத்தில் பாட்டு எழுதி வைத்திருக்கிறான் என்று பார்க்கிறேன்.

சீனி : கேலி பண்ணாதே. நீ, பாடப்பா.

வாலி : (பாடுகிறான்) நீ, இருப்பதென்ன நிலை? நெஞ்சே! நாளை, நீ, இருப்பதென்ன நிலை?

பெருமாள் : நிறுத்தப்பா! மூதேவிப் பாட்டு. நாளைக்கு நீ இருப்பது என்ன நிலை? நாளைக்குச் செத்துப் போவது மட்டும் நிலையோ? நல்ல மொழியில் நல்ல கருத்தில் வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாகவோ, உள்ளத்திற்கு இன்பம் ஊட்டுவதாகவோ, ஒரு பாட்டும் தெரியாதோ உனக்கு?

வாலி : இதைத்தான் பாடுவேன்.

பெருமாள் : வாழும் வீட்டில் மரநாய்! வேண்டாம். நான் ஒன்று சொல்லட்டுமா?

சீனி : என்ன அது?

பெருமாள் : நான் குகன் பாடம் படிக்கிறேன் கூத்தாடுவதற்கு, அதைச் சொல்லிக்காட்டவா? பாட்டல்ல, உரை நடை.

சீனி : உரைநடையா?

வாலி : அதனுலென்ன?

பெருமாள் : உரைநடை என்ருல், நடிப்புடன்!

சீனி : ஓகோ! அப்படியானுல், நன்ருயிருக்கும். ஆகட்டும்.

பெருமாள் : (எழுந்து) மழைக்கும், காய்ந்துவிழும், தழைக்கும் ஏது, இந்த முழக்கம்?

[அங்கொரு குன்றின்மீது, அதாவது, அங்கிருந்த மேசையின்மீது ஏறிக் கையைக் கண்ணுக்குக் குடையாக்கிக் குறித்துப் பார்க்கிருன் ஓசை வரும் வழியை.]

என்ன காட்சி! மக்கள் உடலோ அன்றிக் கடலோ முகில் திரண்டு மண்ணிற்படலோ! அடலோடு எதிரி விட்ட

படையா, திசைமறைக்கும் தடையா, பெருநடையாய் வருகின்றார்கள். அவை எவை? ஒகோ! தேர்வந்தன, பார்வந்ததெனும்படி ஊர்வந்தன, வானை அளாவும் யானை வந்தன. சரிதான், பரதன்! ஒத்திருக்கும் சத்துருக்கன்!

[என்றிவ்வாறே பெருமாள் தொடர்ந்து பேசுகிறான். அங்கே, அதே நேரத்தில் பொன்னன், உணர்வு பெற்றுத் தலை தூக்கிப் பேசத் தொடங்குகிறான்.]

பொன்னன் : தம்பி; தம்பி! என்னை நம்பியிருந்தாய்! உடன் பிறந்தேன். கடன்பிறழான் என்று நம்பியிருந்தாய். காலை வெட்டிக் கையைக் களைந்து, உன்னை மேலும் என்னென்ன இன்னல் புரிந்தார்கள்! என்னால் என்னால்! பழிக்குப்பழியாக என்னை ஒழிக்கட்டும் இந்த ஊர். ஊர்மறந்தால், அழிக்கட்டும் என்கையே என்னை! ஆம். உளந்தவறி, வாய்தவறி, ஒழுக்கந்தவறி, உடன் பிறந்த இளந்தம்பி உயிரைக் களைந்தெறிந்த பொன்னனைப் பிளந்தெறிந்தார் என்று என் மனைவியிடம் பிறர் சொல்லவேண்டும். இல்லாவிடில் உயிரோடு அவள் முகத்தில் நான் விழிப்பதெப்படி? ஐயோ! அன்னையினும் அன்புடன் அவனை வளர்த்தாளே?

[இதே நேரத்தில் குகனாகப் பேசும் பெருமாளின் குரல், பொன்னன், இருகொய்யா ஆகியவர் காதில் விழுகிறது.]

பெருமாள் : உடன் பிறந்தவனின் உடைமை பறித்தாய், தீயவனே! அவன், உயிர் பறிக்கவும் நினைத்தாயா?

பொன்னன் : (உற்றுக் கேட்கிறான்) நான் தீயவன்தான்! ஊர் அறிந்தது என் சூழ்ச்சியை, என் கொலைச் செயலை!

பெருமாள் : ஆம், அவனே! அடே! காட்டுகிறேன் என் கை இருப்பை. வாட்டுகின்றேன் உன்றன் உயிரை.

பொன்னன் : வாட்டுகிறேன் உன்றன் உயிரை......தண்டனே கேட்கின்றேன். உயிர்வாழ ஒப்பேன். ஆயினும்......... வாட்டுகிறேன்! என் தம்பியடைந்தது போல்! தாளேனே! நினைத்தால் நெஞ்சு பதைக்கிறதே! என்னைத் தேடியா வருகின்றூர்? அரசினரா? அருகில் வந்துவிட்டார்களா? விரைவில் பிடித்துப் போவாரோ?

பெருமாள் : வஞ்சகனே, உன் உடன்பிறந்தானுக்கு அன்பன் நான் என்பது உண்மையாயின், இன்று உன் சதையை நரிக்கு விருந்தாக்குவேன்.

பொன்னன் : ஆ! சதையை!

[உணர்வற்றுச் சாய்கிறுன். இருவரும் தாங்கிப் படுக்க வைக்கிறுர்கள்.]

சி. கொ: அண்ணேன்! கொஞ்சம் சிரிக்க அனுமதி கொடுக்கிறீர்களா?

பெ. கொ: எனக்கு வரும் சிரிப்பு வயிற்றைக் கிழிப்பினும் வாய் திறக்கிறேனே? அழுத்திவை! அழுத்திவை!

[உடனிருந்து தேற்றுகிறுர்கள்.]

காட்சி—30

இடம்: கார்வண்ணர் வீடு.

காலம்: இரவு.

உறுப்பினர்: மரக்கால், போலீசு, முதலியோர்.

[மரக்கால், பொன்னனின் மூடப்பட்டிருக்கும் வீட்டின் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருக்கிருன். போலீசுக்காரன், கையில் அரசினர் அறிக்கையுடன் வருகிருன்.]

மரக்கால்: ஏன் போலீசுக்காரரே என் மேலே வழக்கா? எங்க ஐயா மெலேயா?

போலீசு: உங்க அய்யா மேலே.

மரக்கால்: சரியாப் போச்சி. நல்லவேளைக்கி வந்து ஒத்துக்கினிங்க.

போலீசு: என்ன சேதி!

[இதற்குள் தெருவின் கடைசி வீட்டுக்காரர், போலீசுக்காரனிடம் ஏதோ முறையிட வருகிருர்.]

கடைசிவீடு: அண்ணைக்கி ஒருநாள் எங்க வூட்லே சாவுங்க. பொணம் எடுக்கப்போற வேளையிலே இந்த மரக்கால் ஒரு கலகத்தெ வளத்திபுட்டாருங்க.

போலீசு: என்ன?

மரக்கால்: விரிவா, மெதுவா சொல்லி வாங்க. போலீசுக்காரரே, உத்துக் கேளுங்க.

கடைசிவீடு: அந்தவூட்லே இவுரு இருந்தாரு. இவுருகூட எரநூறு முந்நூறுபேரு ஒரே கூட்டமா இருந்தாங்க.

அவுங்ககிட்டே என்னமோ இவுருசொல்லி அனுப்பி புட்டாரு. அவுங்க அவ்வளோபேரும் சாவு வூட்லே வந்து நெறைஞ்சிபுட்டாங்க. பொணத்தை எடுத்துப்போம் போது கூடவந்தாங்க. நானு வருத்தமா கூடப் போனேன். அவுங்கள்ளே ஒரத்தன் வந்தான். எனக்கு அந்த வேலெயெ குடுங்கண்ணேன். ஒடனே இன்னொருவன் அதே மாதிரி. தொடந்தாப்லே வேறொருவன் அதே பாங்கு! இன்னொருவன், இன்னொருவன். ஐயையோ, போதும். என்னு சொல்லியும் எவனும் கேக்கவேயில்லே. எம். ஏ. இண்ணுன் ஒரத்தன். என்னென்னமோ! சுடு காட்டுக்கும் வந்துபுட்டானுவ. அங்கே நானு தனியா ஒக்காந்திருந்தேனு பிச்சிப் பிடுங்கினுங்க. வேலெயுமில்லே கூலியுமில்லேண்ணேன். நம்பலே. கடைசியா சுடு காட்லே பொணம் தூக்னவனுக்கும் மத்தவங்களுக்கும் கூலி குடுக்ருங்க. இவுங்க என்னுபண்ருங்க, உங்களுக்காக வெளியூர்லே இருந்து வந்தோமே, எங்களுக்கு போகக் கூலி வந்த கூலி குடுங்கண்ணுங்க. ரொம்ப தொந்தரவா போச்சி, அவங்களே வெட்டி அனுப்றது. இவுரு மேலே வழக்குப் போடுங்க போலிசுக்காரரே.

போலீசு : நீர், என்னு சொல்றீர்?

மரக்கால் : கொஞ்சம் குறுக்குக் கேள்வி கேக்றங்க, அவரை. எங்க தெரு கடைசி வூட்டுக்காரரே, அந்த வூட்லே ஒங்க சொந்தக்காரர் செத்துப்புட்டாங்களே, என்னமா செத்தாங்க? காய்ச்சலா?

கடைசிவீடு : காய்ச்சல்தான், வேறென்னு?

மரக்கால் : தெருவாரு எத்தினிப்பேருவந்தாங்க சாவுக்கு?

கடைசிவீடு : எனக்கும் தெருவுக்கும் பகை!

மரக்கால் : பொணம் எடுக்க ஆள் கெடைச்சாங்களா?

கடைசிவீடு : தெருவாரு, பொணந்தூக்றவங்களே போவா ணும்னு கட்டுப்பாடு பண்ணுங்க.

மரக்கால் : அப்படிண்ணு, ரொம்ப தொல்லெ பட்டிங்க ஆளு இல்லாமே?

கடைசிவீடு : ஆமாம்.

மரக்கால் : பொணத்துக்குக் கூட வர்றதுக்கு மனசாளும் இல்லே. ரொம்ப அவமானமாத்தான் இருந்திருக்கும்.

கடைசிவீடு : ஆமாம்.

மரக்கால் : அதெல்லாம் நெனச்சித்தான் கூட்டம் அனுப்னேன். ஒங்களுக்குப் புத்தி இல்லாமபோனு நான் என்னு பண்றது.

கடைசிவீடு : புத்தியில்லையா? ஆருக்குப் புத்தியில்லெ?

மரக்கால் : பின்னே என்னு? வந்த கூட்டத்திலே நாலு பேரைப் புடிச்சி, தூக்கு பொணத்தேண்றதுதானே? நெருப்புச் சட்டியை ஒருத்தன்கிட்டே குடுத்துத் தூக்குண்றதுதானே! ஒருத்தனைப் பொரி எறைக்கச் சொல்றதுதானே. பந்தம புடிக்கச் சொல்றதுதானே.

போலீசு : பி. ஏ, எம். ஏ. குடுத்தவுங்களையா?

மரக்கால் : ஏன் செய்யமாட்டாங்க? வேலை இல்லாத் திண்டாட்டம் எனக்கல்லவா தெரியும்! சொல்லிப் பாக்றதுதானே.

கடைசிவீடு : புத்தி இல்லேண்ணியே, என்ன? போலீசுக் காரரே நீர் சாட்சி.

மரக்கால் : அது இருக்கட்டுங்க, மடியிலே என்னுங்க.

கடைசிவீடு : அஞ்சி ரூபா! ஏன்?

மரக்கால் ; எடுங்க கையிலே. ஒங்க நன்மைக்குத்தாங்க!

கடைசிவீடு : (கையில் எடுத்துக்கொண்டு) சரி. எடுத்துக்கினேன்.

மரக்கால் : அந்த ஊட்லே செத்துப்புட்டாரே அவுரு காய்ச்சலாலே சாவலே. கடுப்னுலே சாவ்லே. மூச் சடச்சி சாவ்லே. மூக்கொடைஞ்சி சாவ்லே. மாரடச்சிச் சாவ்லே. வாந்தி எடுத்துச் சாவ்லே, சொல்லிபுடுவேன்! அந்த அஞ்சி ரூபாயெ குடுத்துடணும் "கா" போடு பணத்தே, "கால"போடமாட்டியா? போட்டுடு. (போலீ சும் கை நீட்டுகிறது மரக்காலும் நீட்டுகிறுன்) இப்டி போடு (வாங்கிக் கொள்கிருன் மரக்கால்.)

போலிஸ் : ஓகோ, காலராவா; போலீசுக்குத் தெரிவிச்சியா?

கடைசிவீடு : இல்லிங்க.

போலீசு : அதோ சொன்னுரே மரக்கால்.

கடைசிவீடு : கேளுங்க.

போலீசு : என்ன மரக்கா, "கால" இண்ணியே.

மரக்கால் : காலபலம்! காலபலம்! காலபலம்!

போலீசு ; காலபலம் சரிதான். பணம் ஏன் நீ வாங்கினே?

மரக்கால் : பணமா அது மூலபலம், மூலபலம், மூலபலம்! கடைசி வீட்டுக்காரரே. நீங்க, போங்க. (அவன் போய் விட்ட பிறகு) ஏன் போலீசுக்காரே அவர் கையால் நீங்க இந்த அஞ்சு ரூபாயே வாங்கலாமா? இந்தாங்க நீங்க இதை வைச்சிக்கிங்க. அவுங்க ஊட்லே காலராவில்ல செத்துப்பூட்டாங்க. ஒண்ணும்நடவடிக்கை எடுக்காதிங்க.

போலீசு : சரி. இந்த அறிக்கையெ பொன்னன்கிட்ட குடுத் துடுங்க.

மரக்கால் : அதான் சரியில்லேண்ணேன். நேரா போங்க சத்திரத்துக்கு! ஐயர் கடையைத் தாண்டி, உள்ளே போய்க் கதவைத் தட்டுங்க. என்னுண்ணு கேப்பாங்க. அறிக்கை இண்ணுங்க. திறந்து வாங்கிக்குவாங்க. நான் கூட அங்கத்தான் வர்றேன். ஆனு நானு தோட்டத்துப் பக்கத்து வழியா உள்ளே பூடுவேன். நீங்க அறிக்கையே குடுத்துட்டு, ஏதாவது நைவேத்யம் பெத்துக்கினு வூட்டுக்குப் போங்க.

[போலீசுக்காரன் போகிறுன்.]

காட்சி—31

இடம் : கார்வண்ணர் சத்திரம்.

காலம் : இரவு.

உறுப்பினர் : பொன்னன், சின்ன கொய்யா, பெரிய கொய்யா, போலீசு, மரக்கால், தங்கம் முதலியோர்.

[பொன்னன் கண் திறக்கிறுன்; உற்று நோக்கு கிறுன் இருவரையும்.]

பொன்னன் : தம்பி! எப்போது பார்ப்பேன்! கொலைக்காரர்களே, என்ன கொடுமை செய்தீர்கள்! என்னைப் பிடிக்க வந்தவர்கள் எங்கே? ஐயோ! ஐயோ! என் சதையை நரி தின்னும் என்றுர்களே! ஐயா, நான் சாகப் பின் வாங்கவில்லை. என் தம்பியை நீங்கள் செய்ததுபோலச் செய்வார்களே என்று, என் தம்பி நடுங்கியது போல நான் அஞ்சி நடுங்குகிறேன். என்ன நிலை! என்ன நிலை! இன்ப உலகத்தை நான் துன்ப உலகமாக்கிக் கொண்டேன். தீர்ந்தது என் வாழ்வு! ஐயோ!

[என்று உரக்க அலறுகிறான். கதவு தட்டப்ப கிறது.]

சி. கொ : யார்?

போலீசு : போலீசுக்காரன், கதவைத் தெறங்க.

பொன்னன் : (உடல் நடுங்கி எழுந்து, பலபக்கங்களிலும் ஓடியபடி) ஐயா, பிடிக்க வந்து விட்டார்களே! என்ன செய்வது?

பெ. கொ : இந்த அறையில் புகுந்து கொள்ளுங்கள். கூச்ச விடாதீர்கள்.

[அங்கிருந்த ஓர் அறையில் புகுந்து கொள்ளுகிறான் பொன்னன். கதவைச் சாத்தி விடுகிறான் பெரிய கொய்யா. சின்ன கொய்யா போலீசுக் காரன் தட்டும் கதவைத் திறக்கிறான்.]

சி. கொ : மெதுவாகப் பேசுங்கள் போலீசுக்காரரே.

போலீசு : பொன்னன் எங்கே?

சி. கொ : ஏன்? அறிக்கைதானே, என்னிடம் கொடும்.

போலீசு : அவரிடம் கொடுத்தால் ஏதாவது கிடைக்கும்.

சி. கொ : நான் கொடுக்கமாட்டேனா என்ன?

[அறிக்கையை வாங்கிக் கொண்டு ஒரு பீடியை அவனிடம் கொடுக்கிறான். அவன் அதை உற்றுப் பார்த்து விட்டுக் கூறுகிறான்.]

போலீசு : என்னய்யா? இதுதானு?

சி. கொ : வேறு காசு இல்லே. பிறகு பார்த்துக்கொள்ள லாம். பீடியைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடும் என்னிடமே.

போலீசு : அப்றம் வர்றது சரிதான். பீடியை ஏன் கேக்றீர்?

சி. கொ : பீடியைக் கொடுக்காவிட்டால் அப்றம் வந்து பயனில்லே.

போலீசு : அப்படியா?

[பீடியைப் பிறகு கொடுக்கப் பார்க்கிறுன். கொடுக் கப் போகிறுன். கையை இழுத்துக் கொள்ளு கிறுன்.]

போலீசு : சரி. பீடியே போதும்.

[என்று சொல்லிப் போகிறுன். அவன் போனபின் கதவைச் சாத்திவிட்டுப் பொன்னனேத் திறந்து விடுகிறுன்.]

பொன்னன் : (இரக்கமாக) ஐயா, அவன் என்ன சொன் ஞன்?

சி. கொ : நீதி விளக்கத் தலேவர் கூப்பிட்டிருக்கிருர்.

பொன்னன் : என்ன சொன்னீர்கள்?

சி. கொ : இங்கே இல்லேயென்று சொல்லி யனுப்பி விட்டேன்.

பொன்னன் : பிறகு என்ன செய்வது?

சி. கொ : உங்கள் மனைவி, உறவினர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டு, சொத்து முதலியவைகளை யாருக்கு எழுத வேண்டுமோ எழுதிவிட்டு, விளக்கத்தலைவரிடம் போக வேண்டும்.

பொன்னன் : விளக்கத்தலைவர் என்ன செய்வார்?

சி. கொ : இப்படியெல்லாம் உம் தம்பியைக் கொலை செய்த தால் அதுபோலவே உம்மையும் செய்யும்படி தீர்ப்புக் கூறுவார்.

பொன்னன் : ஐயோ! தம்பி, தம்பி, நான் சொலைகாரன்! எனக்குத் தண்டனை வேண்டும், வேண்டும்! ஏன் ஐயா! என் தம்பி இப்படி யெல்லாம் இன்னல் அடைந்தான் என்று அவர்கட்கு எப்படித் தெரியும்? கொலை செய்யும் போது எவராவது பார்த்திருப்பார்களா?

சி. கொ : கால்களும் கைகளும், அறுபட, அறுபட்ட இடத்தில் செந்நீர் பீரிட்டடிக்க, இரங்கத்தக்க நிலை யில் அவன் கிடந்தானல்லவா? இதைச் சொல்லவே நாக்குக் கூசுகிறது. அப்படி அவன் கிடந்தான். அப் போது அங்கிருந்த பறவைகள் அழுதன. மரங்கள் அழுவதுபோல் கிளைகளை அசைத்தன, தழைகள் ஆடும் ஒலி ஐயோ என்று கூவி யழுததுபோல் எங்கள் காதில் கேட்டது. என் அண்ணன் அதற்குள் தீ மூட்டினன். கட்டைகள் கனிந்து கொழுந்து விட்டு எரிந்தன. அதில் உன் உடன் பிறந்த அழகனை உயி ரோடு போட்டோம்.

பொன்னன் : ஐயோ! ஐயோ! எதற்காக? தீயவர்களே, மனிதர்களா? பிணந்தின்னும் நரிகளா? கொலைக்கஞ் சாப் பாவிகளே.

சி. கொ : ஏனையா இப்படிக் கூவுகிறீர்? நடந்ததைக் கேளும்!

பெ. கொ: கூறுவதென்ன? பிள்ளையின் உடல் தீயில் மள மள வென்று பொரிந்தது, எரிந்தது. உடற் குப்பை யைக் காலால் அந்தக் குழியில் தள்ளினேம்; மண்ணைத் தள்ளினேம்; வந்தோம். நீரும் அழவேண்டிய கட மைக்காக அழுதீர். அவ்வளவுதான்.

பொன்னன்: தம்பி! (உரக்க அழுதபடி சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறன்)

சி. கொ: ஏனையா கூவுகிறீர்? உடனே நீர் வீட்டுக்குப் போவதுதானே?

பெ. கொ: போய்விடும் ஐயா வீட்டுக்கு.

பொன்னன்: என் வீட்டுக்கா? இந்தக் கொலை செய்த உடம்புடனு? அந்தச் சேயைத் தாயாய் வளர்த்த மின்னெளியின் எதிரிலா? மற்றும் அவன்பால் அன் புள்ள இன்னமுதின் எதிரிலா? எப்படிச் செல்வேன்? இல்லை. இல்லை.

சி. கொ: இளையவன் இறந்ததுபற்றி வருந்துவார்களா? ஏன் வருந்துகிருர்கள்? என்ன நீர் சொல்வதெல்லாம் வேடிக்கை. இது உம் வாடிக்கை போலிருக்கிறது! அவன்: இறந்தான், தொலைந்தான் என்ருல், அவனுக் குள்ள இருநூருயிர ரூபா சொத்து வந்ததென்று நினைத்து, இனிமேல் சுராச்சிப் புடைவையும் காரு மாக உலாவலாம் என்று மகிழ்வார்களா, வருந்து வார்களா?

பொன்னன்: ஐயா, ஐயா, படித்த பெண்கள்! ஒழுக்கம் உடையவர்கள். அவனைக் கொலைசெய்தது கேட்டால் உயிர் விடுவார்கள்; மகிழமாட்டார்கள். அதைவிடக் கொலை செய்வித்த என்னுடல் பழிக்குப் பழியாகப்

பிளக்சப்பட்டது என்று கேட்டால், ஒருகால் மகிழ் வார்கள். என்னை, விளக்கத் தலைவர் கொலைக் குற்றஞ் சாட்டி, என் உடலைத் துண்டு துண்டாக நறுக்கித் துடிக்கும்படி செய்யும் வரைக்கும், நான் இந்தத் தீய உயிரை வைத்திருக்க வேண்டாம்; வேண்டாம்.

[பல பக்கங்களிலும் பார்க்கிறான். அங்கொரு கொடுவாள் கிடக்கிறது. அதைப் பாய்ந்து எடுக்கிறான். ஆனால், சின்ன கொய்யா அதைப் பிடுங்கிக் கொள்ளுகிறான்]

சி. கொ : போய்விடும் ஐயா வீட்டுக்கு.

பொன்னன் : போகமாட்டேன். உம்மைக் கெஞ்சுகிறேன்! கத்தி!

சி.கொ : ஏன் போகமாட்டீர்?

பொன்னன் : அவள், என்னை அருவருப்பாள். துன்ப முகத்தோடு பார்ப்பாள்.

சி கொ : அந்த அம்மாவே உம்மிடம் வந்து, செய்தது போகட்டும், நீர் வீட்டுக்கு வாரும். நமக்குச் சொத்து மிச்சந்தானே என்றால் போவீரா?

பொன்னன் : ஐயோ! அவளா சொல்லுவாள்? அவளா மகிழ்வாள்? உயிர் விடுவாள், கண்ணப்பன் இறந்தது பற்றி.

சி.கொ : இல்லை. அந்த அம்மா மகிழ்வாள். மகிழ்ச்சி தெரிவித்தால் சரிதானே.

பொன்னன் : ஒரு போதும் மகிழாள் ஐயா.

சி. கொ: மகிழ்வாள். மகிழ்வாள். அவளுக்கு மகிழ்ச்சிதான். இதோ யாரும்.

[தன் மீசை, தலைக்குல்லாயைக் களைந்து]

நான்தான் மின்னொளி. (அடுத்து நிற்கும் பெரிய கொய்யாவைக் காட்டி) இவர்தான் என் காதலர்.

பொன்னன் : (உற்றுப் பார்த்து) அடி தீயவளே! நீயா? உன் கையாலேயா என் தம்பியை இவ்வாறு பாடு படுத்தினாய்? ஐயோ! அவனை வளர்ப்பதுபோல் மேலுக்குக் காட்டினையோ? என் தம்பி! கள்ளம் கபடில்லாத என் தம்பி. இந்நாள் வரைக்கும், பசிகொண்ட புலியி, னிடத்திலா வாழ்ந்து வந்தான்? உனக்கென்னடி செய் தான் அவன்? ஐயோ! ஐயோ!

சி. கொ : எண்ணிப்பாரும். நீர் அவனை ஒழித்துவிட்டு, அவன் சொத்தைச் சென்னையிலுள்ள கண்ணம்மா மகிழச் செலவு செய்யலாம் என்று நினைத்தீர். நான் உம்மையும் உம் தம்பி இருக்கானே சிறுத்தைக் குட்டி அவனையும் ஒருமிக்க ஒழித்துவிட்டு, இதோ கழுத்துமட்டும் மீசையுள்ள என் கண்ணாளருடன் காலந்தள்ளலாம் என்று திட்டம் போட்டேன்! கூச்சலிடாதீர். அகப்பட வைப்பேன் உம்மை!

பொன்னன் : (அவளையும், அருகில் நிற்கும் பெரிய கொய்யாவையும் உறுத்திப் பார்த்து, தன் இருகை களையும் தலைமீது வைத்துத் தலைமயிரைப் பிய்த்துப் பிறகு ஓர் முடிவுக்கு வந்தவன்போல) நான், கூச்ச லிடவில்லை. உடன் பிறந்தான் போனான். மனைவி, என் கண்ணெதிரில் வேறு ஒருவனுடன் நிற்கிறாள். என்னை உடல் கிழிக்க அறமன்றம் தேடுகிறது, ஆம்

[ஓடிவந்து மின்னொளியின் எதிரில் முழந்தாளிட்டுக் கெஞ்சிய முகம் காட்டி]

மின்னொளி! உன்னை, இறுதியாக ஒன்று கேட்கிறேன்.

மின்னொளி : என்ன கேட்கிறீர்?

பொன்னன் : உன் கையால், என்னை வெட்டித் தள்ளினல், உன்மீது குற்றம் வரும். அந்தக் கத்தியைக் கொடு!

[என்று கையை நீட்டிக் கெஞ்சுகிருன்]

மின்னொளி : (அண்டையில் நிற்கும் பெரிய கொய்யாவின் தோளில் கையைப் போட்டு, அவனுக்கு ஒரு முத்தம் தந்து) என் காதலரே! உமது தீர்ப்பென்ன?

பெ. கொ : எனது தீர்ப்பா? கேளடி! நாம் இருவரும் சற்றுநேரம் கைகோத்து மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடுவோம். அவர், களைப்பாய் இருக்கிருர். அதோ அந்தப் பெட்டியிலிருக்கும் இளநீர்க்காயில் ஒன்றை எடுத்து வரச் சொல். சீவிப் பொத்தலிட்டுத் தருகிறேன். குளுகுளு வென்று முதலில் குடிக்கட்டும். அதன் பிறகு, நம் ஆடல், பாடல்! அதன் பிறகு, நம் கண்ணெதிரே, நம் உள்ளம் களிக்க, இந்தக் கத்தியால் கழுத்தை அறுத்துக்கொண்டு வீழ்ந்து சாகட்டும்.

பொன்னன் : அதன் பிறகு, கத்தியைக் கொடுக்கிறீர்களா?

[சென்று, அங்கு மூலையில் இருந்த பெரியதொரு பெட்டியைத் தலைகுனிந்து பார்க்கிருன் பொன்னன்! கண்ணப்பனும் மரக்காலும், பெட்டியுள்ளே இருந்து எழுந்து நிற்கிருர்கள்]

மரக்கால் : தம்பி, சாவலிங்க.

பொன்னன் : தம்பி, கண்ணப்பா!

[என்று தம்பியைக் கட்டி அணைத்தபடி திரும்பு கிறான். அதற்குள், பெரிய கொய்யாவாக இருந்த இன்னமுதும், தன் மாற்றுடை நீக்கி நிற்கிறாள்]

பொன்னன் : (தம்பியை விட்டுவிட்டுத் தன் இருகைகளையும் ஏந்தியபடி) படித்த பெண்களே! கொலை முயற்சி யினின்று என்னை நல்லநிலை நிறுத்திக் காத்தீர்கள். மண் கல் என்று நினைத்தேனே பெண் கல்வியை. காட்டாறு போலக் கண்டபடி நடக்கும் காளையர்க்கு நல்லொழுக் கம் ஊட்டாமல் ஊட்டி உயர்நிலைப்படுத்துவார் கற்றறிந்த ஒண்டொடியார் என்பது கண்டேன். பொருள் பெற்றிருந்தேன். ஆம் இருள் பெற்றிருந் தேன். திருந்தேன்; உங்கள் அருள்பெற்றுத் திருந்தினேன். காசுக்காக உடன்பிறந்த கண்ணை அழிக்க நினைத்த கடையேன். கன்னெஞ்சம் உடையேன். தீய நடையேன். எத்தீமை செய்யவும் பின் இடையேன். கல்விகற்ற உங்கள் துணைவலியால் ஒரு கேடும் அடையேன் ஆயினேன். கடற்பிறப்பு வையத்தில் அடற்பிறப்பார் ஆனாலும் உடற்பிறப்பால் தோள் வலிபோம் என்பார் உயர்ந்தோர். மடப்பிறவி, மடப்பிறவி! எய்தரிய மாணிக்கத்தை எறிந்துவிட எண்ணினேன். உயர்குடி ஒன்று இருப்பதாய் உரைப் பார்; உயர் பண்பு வாழையடி வாழையெனத் தொடரும் என்பார். என் தந்தை உயர்பண்புடையார்; என்னிடம் எவ்வாறு தோற்றிற்றுத் தாழ்வு நடை. பெண்கள் மடமை உடையவர் என்ற மடையர், மாணுடைய அறிவின் வார்ப்படங்களைக் காணுதல் வேண்டும். இந்நாடு உருப்பட வேண்டுமானால் நான் பெற்ற பேறு எவரும் பெறுதல் வேண்டும். நான் படியாத மனைவியை உடையேன் அல்லேன். கற்ற மனைவியைப் பெற்றிருந்தேன். ஆடவர் உலகே, நீ கற்ற பெண்ணை மணந்து உற்ற இடரெல்லாம் ஒதுக்கு.

கொலையிற் சென்ற என்னுளம் கலையிற் சிறந்த பெண்களின் முயற்சியால் மீட்கப்பட்டது. நீவிரும் தவறு இழைப்பீர். அப்போது உங்களின் தங்கச் சிலைகள் அதினின்று உங்களை மீட்பர். பெண் கல்வி வேண்டும். பெண்கள் விடுதலை வேண்டும். எத்துறையிலும் பெண்கட்கு விடுதலை வேண்டும். இதனை நான் உணர்கிறேன்.

மின்னொளி! இந்நாள் நான் ஓர் ஏழை. எனக்கென ஒரு பொருள் இல்லை. அதை, நான் விரும்பவுமில்லை. பெண் கல்விக்கென்று பெரும்பொருள் செலவிட்டேனா? பெண்கட்கு விடுதலையில்லாக் கெடுதலை நீக்கத்தான் உழைத்தேனா? பாழான குதிரைப் பந்தயத்தால் கீழான நிலை எய்தி—அம்மட்டோ, வாழாதடிக்க எண்ணினேன், உடன் பிறந்தானை.

மின்னொளி : அத்தான், நீங்கள் ஏழையல்ல. உங்கட்கு இன்னும் இரு நூறாயிர ரூபாய் சொத்திருக்கிறது.

பொன்னன் : எப்படி? ஏது? கைப்பிடியாய் அள்ளி அந்தச் செப்படி வித்தையில் சிதைத்த தொகை சரியாய் இரு நூறாயிரம் ஆயிற்றே!

மின்னொளி : இல்லை? வீரப்பர் வழியிலும், சென்னையில் கண்ணம்மா வழியிலும் நீங்கள் இழந்த தொகை, செலவுபோக, நூறாயிரம்! அதை அவர்கள் அவ்வப்போது எனக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பொன்னன் : அப்படியா?

மரக்கால் : அப்ப, நூறாயிரம் ரூபா ஐயாவுது கல்லுப் புள்ளாராட்டம் நம்பூட்டிலே உக்காந்துக்கினுதான் இருக்குதோ?

மின்னொளி : வேறென்ன? கீழே போட்டுவிடுவேனா?

மரக்கால் : அதுக்கில்லேம்மா: செலபேருங்க ஆப்டறதே அப்படியே ஆத்தாவுட்டுக்கு அனுப்பிடுவாங்களே.

மின்னொளி : நான் அங்கு அனுப்பவில்லை. அவர்கள்தாம் நூறாயிரம் ரூபாய் அத்தானுக்கு கொடுக்கச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

பொன்னன் : என்ன மின்னொளி?

மின்னொளி : எனக்கு ஐம்பதினாயிரமும் அக்காவுக்கு ஐம்பதினாயிரமும் எழுதிவைத்தார்கள். அக்கா அதை எனக்குக் கொடுத்தார்கள். நான் தங்கட்குக் கொடுத்து விட்டேன்.

பொன்னன் : என்ன மகிழ்ச்சி? எனக்கேன் இன்னமுது?

இன்னமுது : இல்லை. இருக்கட்டும். என்னை மணந்தார், குதிரைப் பந்தயத்தில் ஒன்றையும் இழந்துவிடவில்லை.

பொன்னன் : சென்னையில், இந்தக் கண்ணம்மா, எனக்கு மட்டும் தெரிந்தவள் என்றல்லவா எண்ணினேன்.

மரக்கால் : நீங்க, என்னையும் அப்படித்தான் நெனேச்சிருந் திங்க.

பொன்னன் : அதுவும் பொய்தானோ. நீயும் மின்னொளி, இன்னமுது பங்கில்தானா இருந்து வந்தாய்?

மரக்கால் : வேறே என்னுங்க. ஒங்க பங்கில இருந்துட்டா இந்த மாதிரி முடிவு உண்டாவுங்களா?

பொன்னன் : வீரப்பர், மரக்கால், மின்னொளி, இன்னமுது —அதோ தங்கம்—அனைவரும் ஒரு சார்பாக இருந்தீர்களா என்னைக் காப்பாற்ற? அனைவர்க்கும் நன்றி. கண்ணம்மாவை நான் மிக இலேசாக எண்ணினேன். அவள் படித்தவள் என்றுகூடக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

இன்னமுது : மரக்கால் காட்டிக்கொண்டாரா? இல்லியே அதுபோலத்தான்.

மரக்கால் : இருக்கட்டுங்க. வூட்டுக்குப் போனதும் இப்போ நீங்க சொன்னமாதிரி நல்லவரா நடந்துகொள்ளுங்க மறந்துபுடக் கூடாதுங்க. ஒங்களுக்குச் சொத்து இருந்தா, அதைப் பெண்கள் படிப்புக்குக் குடுப்பேண்ணு சொன்னீங்களே.

பொன்னன் : என் கைக்கு வந்ததும் அப்படியே செய்வேன்

மின்னொளி : கையில்தான் வைத்திருக்கிறேன் அத்தான். இதோ "பூஞ்சோலை வட்டிக்கடையில்" நூறாயிரத்துக்கு இரசீது. இதோ நூறாயிரம் ரூபாய் சொத்துக்கும் உங்கள் பேருக்கு நன்கொடைச் சீட்டு.

[மின்னொளி கொடுக்கிறாள். அவைகளைப் பொன்னன் பார்த்து மகிழ்கிறான்.]

பொன்னன் : நண்பர் மரக்காலும், இன்னமுது மின்னொளியும் முன்னிருந்து பெண் பாடசாலை ஒன்றும், பிள்ளைப் பேற்று மருத்துவ விடுதி ஒன்றும் ஏற்படுத்தும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மின்னொளி : உயர்கல்வி கற்க விரும்பும் பெண்களின் உதவிக்காக ஒரு தொகை ஒதுக்கவேண்டும்.

பொன்னன் : அவ்வாறே செய்து விடுங்கள். அந்த அறநிறுவனங்களை மேற்பார்வை பார்ப்பதும், அவற்றிற்கு இவ்வுடலால் இயன்றவாறு உழைப்பதுமே என் நோன்பாகும்.

மரக்கால் : அம்மா. நீங்க அதிலே தலையிடக் கூடாதுங்க ஏண்ணா. நீங்க பொம்பளே! வெளிவரக் கூடாதுங்க.

பொன்னன் : மரக்கால்! எனக்கு நல்லதோர் தேர்தல் வைக்கிறாய். நான், பெண்கள் உரிமையில் இதற்குமுன் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டேன். உறுதியாக வுரைக்கின்றேன். என் மனைவி, என் மூடத் தனமான கட்டுப்பாட்டின்படி வெளியில் வராமல் இருந்திருந்தால் என் நிலை என்னாகும்? என்பால் அருள் உள்ளம் உடைய இன்னமுது நம் வட்டிக்கடையைத் தலைமை பூண்டு நடத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னமுது : நன்று, அத்தான்.

பொன்னன் : மின்னொளி! இப்போது உணர்கின்றேன் சென்னைக் கண்ணம்மா உன் சொற்படி நடந்துகொண் டாள் என்று. அதற்காக அவள் நான் வருந்தும்படி பல செயல் செய்தாள்.

மின்னொளி : என்கூடப் படித்த கோதை.

பொன்னன் : மின்னொளி! இன்னமுது! இன்னொரு வியப்புறத் தக்க செய்தி, என்னவெனில், சிறிதுகூடச் சின்னக் கொய்யா பெரிய கொய்யாவாக உருமாறியிருந்த உங்களின் அடையாளத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடிய வில்லை.

மின்னொளி : நம் வீட்டுக் கொல்லையிலுள்ள கொய்யாக் காயின் பற்றையை இரு கன்னங்களினுள்ளும் அடைத் துக்கொண்டோம். அதனால் உருமாற்றம் ஏற்பட்ட தோடு, குரல் மாற்றமும் ஏற்பட்டது.

மரக்கால் : அதோட்டுதானுங்க சின்னகொய்யா, பெரிய கொய்யாண்ணு பேருங்க.

பொன்னன் : அந்த உருவம் எப்படி நன்ருயில்லேயோ அதுபோலவே நன்ருயில்லாத பேர்களேயே அமைத்தது, மிகப் பொருத்தம்!

மரக்கால் : என்ன அப்டி சொல்லிபுட்டிங்க! ஆழ்ந்து பார்த்தா அத்தனேயும் பொருத்தம். கொய்யாக் கனிண்ணு, தீய ஆடவர்களால் கொய்யமுடியாத கனி போன்ற பெண்கள் என்று பொருளுங்க.

பொன்னன் : ஓகோ, மிக்கசுவை!

மரக்கால் : அப்றம் காரோட்டி உருமாற்றமா நல்லா யில்லிங்க? ஆழ்ந்து பார்த்தா, அம்மா! பெரியம்மா! நல்லாவா இல்லே?

பொன்னன் : மரக்கால்! உன் அறிவு மேன்மையானது.

மின்னொளி : அத்தான்! கொய்யக்கூடிய பழமாக நீங்கள் நினேத்த ஒரு பெண் உண்டு.

[தங்கம்மா வந்து நிற்கிருள்.]

மரக்கால் : கொய்யக்கூடிய பழமிண்ணு ஐயா நெனேக்கக் காரணம் ஒண்ணு இருந்துதுங்க. ஏண்ணு, அந்தப் பொண்ணு படிக்காதவதானே. கெட்டவர்கள்கெட்ட நெனேப்போடு கிட்டவந்தா வெட்டிப்போணுமின்ற நெஞ்சுவலி எப்டி வரும்? எங்கே படிச்சா அவ?

பொன்னன் : (தலேநாணிக் கைகூப்புகிருன்) தங்கம்மா, நான் செய்தது தவறு. என்னே மன்னிக்க வேண்டு கிறேன்.

[எதிரில், முழந்தாளிடுகிறான். அத் தங்கம்மா அப்பால் ஓடி நிற்கிறாள்]

மரக்கால் : இனிமே, தங்கம், இவுருமேலே எரிச்சலா குத்தஞ் சொல்லமாட்டியே?

தங்கம் : இல்லே. இல்லே.

மின்னொளி : அம்மா, நான்கூட அவர் செய்த பிழைக்கு மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.

தங்கம் : வேணுங்கம்மா.

மரக்கால் : நானு ஒரே கூச்சல் போடப் போறேங்க அவளோ மகிழ்ச்சிங்க எனக்கு! பெண்கல்வி வாழ்க.

அனைவரும் : பெண்கல்வி வாழ்க!

மரக்கால் : பெண்கள் விடுதலை, வாழ்க!

அனைவரும் : பெண்கள் விடுதலை, வாழ்க!

முற்றும்

7769
: 2H91: 21
[MA]DURAI KAMARAJ UNIVERSITY